

‘Η Νεοηαία

ΑΡ. ΦΥΛ. 22 (124)
1 ΜΑΡΤΙΟΝ 1941-ΣΤ’.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ. ΣΥΝΙΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ.
Οδός Λεωχάρους 19
Αριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Διευθυντού Συντάξεως 34-425
» » Τυπογραφείου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Οδός Λεωχάρους 19

Αριθ. Τεύχ. 22-1 Μαρτίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	ΜΕΛΩΝ και μη
ΕΤΗΣΙΑ (Εσωτερικού)	Δρ 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	» 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	» 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Απὸ Ἀγγλίας 1
	Ἀμερικῆς Δολ 6
	Αἰγύπτου Λιρ 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου και Ἰδιω-
τικού Δικαίου (Δήμους Κοινοτήτας)
Σχολικὰς Ἑσφορίας και ἐπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 28 Ἰουνίου 1940) » 10.630.000.000

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμάς. Ἀγοράζει και πωλεῖ μετοχὰς και δημολογίας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχυρῶ δημοσίων χρεωγράφων, μετοχῶν και δημολογιῶν ἑταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματογρᾶφα παντὸς εἴδους. Ἐκμ-
ποθεῖ χρηματοκιθώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων και τιμαλῶν ἀντικειμένων.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἑξωτερικοῦ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βελλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις και ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους και δι' ὅλων τῶν ἀγροτικῶν διανομῶν.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιῶνται κατ' ἔτος και ἀνατοκίζονται.—Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.—Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας και τῆς ἀποταμιεύσεως τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει εἰδικούς καλλιτεχνικοὺς κουμπαραδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—Ὅταν ἔχετε ἕνα κουμπαρᾶ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς και ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος.—Βελτι-
σις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος.—Οἰνοποίησης γλωρᾶς σταφίδος.—Δι-
αφήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἑξωτερικὸν και τὸ Ἑσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός και ἐνεργητικὸς ξηρὸς καρπὸς τῆς πανκοσμίου
νεωρογικῆς παραγωγῆς.—Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον και βιταμίνας.—Ἐχει μεγίστην θερ-
μαντικὴν δύναμιν.—Περιέχει μαγνήσιον, ἐνδεκνύμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας
ἀφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλεια εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.
Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγίαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν και ἐνισχύετε
τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΜΜΕΣ ΔΕ Γ' ΕΣΣΟΜΕΣΘΑ...

Ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἀπετέλεσεν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της θεσμὸν ἐθνικόν. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ θέλησις τοῦ Δημιουργοῦ της — ἡ θέλησις δηλαδὴ τοῦ Κράτους μετὰ κύρους ἀπροσμάχητου ἐκπροσωπούμενου. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ θέλησις τοῦ Λαοῦ, ὁμοθυμῶς ἐνισχύσαντος τὴν ἀναληφθεῖσαν προσπάθειαν.

Ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἐνσαρκώνει τὰς ἐλπίδας τοῦ ἔθνους. Μᾶς ὑπόσχεται τὸ μέλλον. Καὶ ἀσφαλίζει τὴν διάρκειαν τῆς ἐθνικῆς προσπάθειας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀκμῆς. Τίθεται διὰ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ τοῦ προορισμοῦ της ὑπεράνω τῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων — οἰουδήποτε ἀτόμου, καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ μεγαλοπράγμονος Ἰδρυτοῦ της. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς μετέστη εἰς τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν. Ἀλλ' ἡ βαθεῖα ὁδὸν, πού συνεκλόνησε τὸ ἔθνος ὁλόκληρον διὰ τὸν ἀδόκητον θάνατόν του, μετουσιώθη ἤδη εἰς μίαν πάγκοινων ἀπόφασιν τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἐλπίδων του περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τόπου αὐτοῦ. Τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν πόθων εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιερῶνται ὁ ἀπέραντος μόχθος τῆς ζωῆς του καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐπίσης ἀφιερῶνται αἱ τελευταῖαι λέξεις πού ἐψιθύρισαν τὰ χεῖλη του. Ἀλλὰ ποῖα ἄλλη σπονδὴ θὰ ἦτο περισσότερον εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν κοινὸν τάφον του ἀπὸ τὴν συνέχισιν τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον μετὰ τὴν ἀποφασιστικότητά καὶ μετὰ βαθύτατην ἐπίγνωσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου ἐχάραξεν Ἐκεῖνος;

Ἡ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας ἐκλήθη νὰ συμπληρώσῃ τὸ Σχολεῖον καὶ τὴν Οἰκογένειαν. Ἐκλήθη νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἔθνος ἀνδρας γενναίους, σεμνοὺς καὶ ὑπερηφάνους καὶ ἀφωσιωμένους εἰς τὰ μεγάλα ἱδανικά, πού δικαιῶνουν καὶ ἐξωραΐζουν τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Νὰ δημιουργήσῃ Ἑλληνίδας μητέρας ἀξίας τῶν παραδόσεων καὶ τοῦ ἱεροῦ προορισμοῦ των. Νὰ ἐξυγιάσῃ ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς τὴν νεότητά. Νὰ καταπολεμήσῃ καὶ νὰ ξεοριζώσῃ τὰ φυλετικὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα κατὰ περιόδους ὄχι σπανίως τῆς μακρᾶς ἱστορίας μας ἐπληρώσαμεν μετὰ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ δακρύων καὶ μετὰ οἰκτροτάτας ταπεινώσεις. Καὶ πρὸ παντός τὴν ἀναρχικὴν ἀτομιστικὴν διάθεσιν. Ἐκλήθη ἀκόμη νὰ ἐμπεδώσῃ τὴν πειθαρχίαν. Νὰ δημιουργήσῃ μετὰ ἕνα λόγον τάξιν καὶ ἠθικὴν.

Ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας μᾶς ἔδωκεν εἰς τὸ σύντομον διάστημα τῆς υπάρξεώς της πλουσίους καὶ εὐγενεῖς καρπούς. Ποῖος θὰ εἴναι δυνατόν νὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὰς πρωινὰς ὥρας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, τὰς ὥρας τῆς πρώτης ἐπιδρομῆς τοῦ ἀπεχθοῦς ἐχθροῦ, ὅταν τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐξεχύθησαν εἰς τοὺς δρόμους ἀλαλάζοντα τὸν πολεμικὸν παιδῶνα καὶ μᾶς ἔδωσαν τὸ ρεῖγμα τοῦ ἀπτόητου καὶ τοῦ πηγαίου ἐνθουσιασμοῦ καὶ μᾶς ἔδωσαν ἀκόμη ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν βεβαιότητα τῆς Νίκης; Καὶ ποῖος ἡμπορεῖ ποτὲ νὰ λησμονήσῃ τοὺς μικροὺς Φαλαγγίτας πού ἐστάθησαν ὄρθιοι καὶ ἀτρόμητοι εἰς τὸ καθήκον κατὰ τὰς σκληρὰς ὥρας τῶν βομβαρδισμῶν, διὰ νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ μετ' ὀλίγον στοργικὰ ἡ κυανόλευκος εἰς τὸν πρόωρον τάφον των καὶ μαζί

μετ' αὐτὴν ὁ γονυκλινὴς θαυμασμός ὅλων τῶν Ἑλλήνων; Καὶ ποῖος θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ διαγράψῃ τὴν σειρὰν τῶν πράξεων τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς ἀρετῆς, αἱ ὁποῖαι συνώδευσαν τὴν ὀργάνωσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων της; Ἡ Ε.Ο.Ν. ἔχει ἤδη μίαν ἱστορίαν. Ἱστορίαν τιμῆς καὶ ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ θυσιῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ καύχημα τοῦ ἔθνους ὅλου. Ἱστορίαν τῆς ὁποίας τὴν συνέχισιν ἐπιβάλλει ὑπερτάτη ἐθνικὴ ἀνάγκη καὶ ἡ ὁποία ἀναμφισβότως θὰ συνεχισθῇ πρὸς διαρκὴ ἀνοδὸν, πρὸς διηκεῖν καὶ πληρεστέραν πραγμάτωσιν τοῦ ὕψους προορισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐτάχθη εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν ὀργάνωσιν.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εὐρίσκεται τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς τὴν κρισιμωτέραν καμπὴν τῆς τρισχιλιετοῦς καὶ ἐνδοξοτάτης ἱστορίας του. Διὰ τὴν νίκην ἡ Ε.Ο.Ν. ἀποτελεῖ ἤδη παράγοντα σημαντικόν, ἀναγινωριζόμενον ἐπισήμως καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀσχηγῶν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Καὶ θὰ εἶναι πλὴν τούτου αὐρίου, μετὰ τὴν τελεωτικὴν συντριβὴν τοῦ ἐπιδρομέως, ὁ κυριώτερος μοχλὸς τῆς προκοπῆς καὶ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἔθνους. Διότι ὁ μόχθος διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν μεγάλων ἱδανικῶν, ὁ μόχθος διὰ τὴν κατάκτησιν ὁλοκλήρου ὕψους ἀξιών δὲν πρέπει νὰ σταματᾷ καὶ δὲν θὰ σταματήσῃ ποτὲ. Αὐτὸς εἶναι ὁ κλῆρος τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ αὐτὸς εἶναι πρὸ παντός ὁ βαρὺς καὶ δύσκολος ἀλλὰ καὶ ἐνδοξος προορισμός τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐκλήροδοτήσῃ ἡ ἱστορία του καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἐκπλήρωσιν μετὰ τὰ θαυμαστά κατορθώματα τοῦ τελευταίου τετραμήνου ἀναμένει παρ' αὐτοῦ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης.

Τὴν λαμπάδα τῆς συνεχίσεως τῶν ἀγώνων καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους κρατεῖ ἀπὸ τώρα εἰς τὰς σιθιβάδας χεῖρας τῆς ἡ Ε.Ο.Ν. Εἰς αὐτὴν θὰ παραδῶσιν αὐρίου τὴν αἵματοθαμμένην σημαίαν τῆς Πατρίδος οἱ μαχηταὶ τῶν ἀλθαικῶν βουνῶν. Διότι αὐτὴ εἶναι ὁ κληρονόμος τῆς ἀφθίτου δόξης των. Μετὰ τὴν ἐδολογίαν τοῦ ἀλθαικῶν τοῦ Δημιουργοῦ της. Μετὰ τὰς εὐχὰς πού ἀναδύονται ἀπὸ τὴν ψυχὴν ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους. Μετὰ τὴν προστάσιν καὶ τὴν στοργὴν τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἑσπεμένου Ἀρχηγοῦ του, μετὰ τὴν φωτεινὴν καθοδήγησιν τῆς Κυβερνήσεως, θὰ πορευθῇ θαρραλέα, μετὰ πυκνὰς πάντοτε τὰς φάλαγγας καὶ μετὰ ὕψλόν καὶ ἀδάμαστον φρόνημα τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς τῆς ἔδωκε συνθήματα ὄχι προσωρινῆς οὐτε συμπτωματικῆς ζωῆς, ἀλλ' αἰώνιας διαρκείας. Μετὰ τὰ συνθήματα αὐτὰ ὡς παντοτεινὸν ὁδηγὸν δὲν ἔχει ποτὲ νὰ φοβηθῇ τὴν φθοράν. Ἀπὸ τὸ ἡρωικὸν παράδειγμα τῶν πολεμιστῶν θ' ἀντλήσῃ πνοὴν ζωῆς καὶ Πίστεως. Ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν ἀθανάτων νεκρῶν θὰ βλαστήσῃ ἡ δάφνη πού θὰ στολίσῃ τὰ ὑπερήφανα μέτωπα τῶν νέων ἀγωνιστῶν τῆς Πατρίδος. Καὶ τὸ θούριον τῶν ἐφήδων τῆς Σπάρτης θ' ἀντήχῃ πάντοτε εἰς τὰς τάξεις τῆς ὡς νικητῆριος παιάν, ὡς κέλευσμα ἀγῶνος, ἀρετῆς καὶ δόξης. «Ἀμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλὰ κάρρονες».

* Ο. ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ *

Σ' ένα από τα αθηναϊκά θέατρα παίζεται τις τελευταίες ημέρες μία ελληνική κωμωδία. Τιτλοφορείται «Ο Μαγκούφης» και είναι γραμμένη από τον νέο αλλά και με καλή ήδη σταδιοδρομία συγγραφέα κ. Ν. Τσεκούρα. Θάπρεπε, και το τονίζω απεριφράστως, να τη δει όλος ο κόσμος, όχι μόνο γιατί είναι ένα καλό θεατρικό έργο, αλλά γιατί ακόμη έχει κανείς πολλά να δοκιμάσει συναισθηματικά, οικογενειακά, πατριωτικά και πολλά άλλα. Θά ιδει τον Έλληνα πότερα να καμαρώνει για το παιδί του, που κρατεί στα γέρα του μπράτσα την τιμή και την ελευθερία της Ελλάδος, θά ιδει τον άνθρωπο που πέρασε τη ζωή του χωρίς ν' αποκτήσει ένα παιδί, να αισθάνεται ένα είδος ντροπής που κι' αυτός με το αίμα του δεν μπορεί να κάνει το καθήκον του προς την πατρίδα. Θά ιδει τέλος τον μαχόμενο Έλληνα στο τέλος του ενός τραυματία, το οποίο και θα νοιώσει να ογκώνεται μέσα του η υπερφάνεια που γεννήθηκε «Ελλην. «Ο Μαγκούφης» είναι ένα από τα έργα εκείνα που κάτω από την επιφανειακή ευθυμία προσφέρει το υγιέστερο γέλιο, την χαρά της ζωής, γεννά τα πατριωτικότερα αισθήματα και φέρει χίλιες σκέψεις στο νου για την Ελλάδα και μόνο για την Ελλάδα.

Όμολογώ πως όταν έφευγα ένα βράδυ της περασμένης εβδομάδας από το θέατρο είχα τα μάτια βουρλωμένα και μέσα μου πλημμύριζε η υπερφάνεια για τη φυλή μου και για τον νέο συγγραφέα που ξέρει τόσο καλά να ζωντανεύει τα αισθήματα, να εκφράζει τις πατριωτικές του σκέψεις και να θεμελιώνει ένα πνευματικό οικοδόμημα.

Όμολογώ όμως ακόμη ότι αισθανόμουν κι' ένα είδος ιδιαιτέρας προσωπικής ικανοποίησης. Σ' αυτήν έδω τη στήλη πολλές φορές είχα την ευκαιρία να γράψω για τις υπηρεσίες που θα μπορούσε να προσφέρει το θέατρο στην εθνική ιδέα και στην ένισχυση του πατριωτικού φρονήματος. Σήμερα, βέβαια, είναι ναίρς, μία μέρα όμως θάρρη ο ψυχρός παρατηρητής και μελετητής και θά πη ποιές υπηρεσίες προσέφερε κι' αυτή ακόμη η επιθεώρησις στον πόλεμο που διεξάγουμε ως Έθνος, για την Ελευθερία και την Τιμή. Και τότε, είμαι βέβαιος, θά θυμηθούν όλοι και το παλιότερο ελληνικό θέατρο, που το ξεχνούμε ολοένα μπρός στις σημερινές ημέρες. Γιατί δεν είναι τόσο νέο όσο φαίνεται το ελληνικό θέατρο. Ακόμη και πριν ελευθερωθί το μικρό εκείνο κομμάτι της γης που απέτελεσε την πρώτη ελεύθερη ελληνική γωνιά υπήρξε ελληνικό θέατρο που από τότε έστρατεύετο για την Ελλάδα. Υπήρξε ένα είδος βάθρου, από το οποίο υψώθηκε το ωραιότερο πατριωτικό κήρυγμα. Στο Βουκουρέστι, πολύ πρό της επανάστασης, στην Οδησό, στο Ιάσιο και άλλου έδωθηκαν παραστάσεις που έπληραν την

μορφή εθνικής μυσταγωγίας, για τα πλήθη των Ελλήνων, που, κάτω από την επιφανειακή αδιαφορία των κειμένων, εύρισκαν το θερμότερο πατριωτικό κήρυγμα. Μία μέρα στο Βουκουρέστι, που εδίδετο ένα έργο με ήρωας αρχαία ιστορικά πρόσωπα, κάθε λέξις γινόταν φλογερός αίνος στην ελευθερία και ήθοιοι και ακροαταί έκλασαν από την ένδομη αυτή λαχτάρα του δραστήριου δώρου της φύσεως προς τον άνθρωπο, που οι τίμιοι και ήθικοι λαοί δεν έδίστασαν να εξασφαλίσουν με ποταμούς αιμάτων. Οι έρασιτεχνικές επίσης παραστάσεις στα σπίτια, στην Πόλη, στην Αθήνα και άλλου έθιμζαν στο σκληρωμένο Έθνος τι είχε και πως το έχασε, πως έπρεπε να είναι έτοιμο με κάθε θυσία να ξαναβρεί το μεγάλο αγαθό, που αυτό το ίδιο έδωσε σ' όλους τους λαούς, την Ελευθερία. Ήταν ένας άμθον, από τον οποίον υλοποιούντο οι παραστάσεις, από τον οποίον φάνετο η υπόμνησις ότι δεν θά μπορούσαμε πιά να λεγώμεθα Έλληνες, αν δεν εσπάζαμε με τα ίδια μας τα χέρια τις αλυσίδες που έτόλξαν όλο το Έθνος, τη μοιραία εκείνη 29η Μαΐου 1453, από τον οποίον με πύρινα γράμματα έχάρασετο εις τους νοερούς ούρανους η λέξις Ελευθερία.

Και αργότερα, πάλι το βοίσκουμε το ελληνικό θέατρο να προσφέρει κολλοσιαίες υπηρεσίες στον Έλληνα, που συνεχίζει την μάχη σ' όλα τα πεδία, από την πρώτη του μετά το 21 ελεύθερη γωνιά. Ακόμη δεν είναι γνωστό στον πολύ κόσμο, μία μέρα όμως, όταν θά είναι καιρός ν' αποδοθούν τα εσθμα, τότε όλοι θά μάθουν την ωραία πάλη του νεοελληνικού θεάτρου στον άγωνα του να μένη πάντα στην πρώτη γραμμή του μαχομένου Έθνους. Χάρης στην πατριωτική φλόγα των Ελλήνων ήθοποιών εδιώχτηκαν από όλην την Ανατολή οι Ιταλικοί θίασοι, που μονίμως σχεδόν ήσαν εγκαθιδρυμένοι στα μεγάλα ελληνοκατοικημένα κέντρα, την Πόλη, την Σμύρνη, την Αλεξάνδρειαν. Κι' ως

φαντασθή κανείς, αν σ' έμιας κινή εντύπωσι ένας παλληκαρός φουστανελλοφόρος, ποιά εντύπωσι έκανε ή έμφάνισις της φουστανελλας στον άκραίο εκείνον ελληνικό προμαχώνα που έλεγετο Πόντος, αφού ως εκεί πάνω είχε θάσει το ελληνικό θέατρο. Πόσα δάκρυα ανέθηκαν στα μάτια στην βυζαντινή εκείνη Τραπεζούντα, που δεν έξεχασε ποτέ τη δωρική της καταγωγή, όταν στα κορμιά των ήθοποιών έπεφταν οι λόξεις της φουστανελλας.

Δεν υπάοχει βέβαια ο χώρος, πόσα όμως δεν θά μπορούσα να γράψω για τις υπηρεσίες του θεάτρου στο Έθνος. Υποθέτω πως δεν θά μπορούσε να υπάρξει τυπικώτερο παράδειγμα, από αυτό που θ' αναφέρω εδώ. Στα 1866 είχαν έκραγή ή μεγάλη κρητική επανάστασις, αυτή που τις χρωστούμε τόσες έπικές σελίδες και το ολοκαύτωμα εκείνο του Αρκαδίου, που δείχνει τι μπορεί να επιτελέση ή ελληνική ψυχή. Ο θίασος Ταβουλάρη, ένας από τους αρχαιότερους της εποχής, βρισκόταν στην Ζάκυνθο κι' έδινε παραστάσεις, όταν έφθασεν ή ειδήσις. Κι' ο θιασάρχης, ο φλογερός αυτός προπαγανδιστής της Ελλάδος, ο Διονύσιος Ταβουλάρης, που τον βρίσκουμε με τον θίασό του εκεί όπου έπαλλον λίγες ή πολλές ελληνικές ψυχές, παίρνει τον άδελφό του και όλους τους άλλους έπαγγέλματος ήθοποιούς κι' έρχεται στας Αθήνας για να επιτελέση κι' αυτός το καθήκον του. Ενθουσιάζει με τα πατριωτικά έργα και τις εισπράξεις του τις διέθετε για τους μαχομένους Κρητικούς.

Αργότερα άλλοι ήθοιοι θάκαμαν το ίδιο στη γραμμή του πυρός και πάντα το νεοελληνικό θέατρο στρατεύεται για το Έθνος. Θέατρο όμως μόνο χωρίς συγγραφείς δεν μπορεί να υπάρξει και το έργο του κ. Τσεκούρα ανοίγει έναν δρόμο, που πρέπει και είμαι βέβαιος θ' ακολουθήσουν οι άρστές των θεατρικών συγγραφέων μας.

Χρ. Έμμ. Άγγελολάτης

«Η μεγαλύτερη τιμή που μπορείτε ν' αποκτήσετε στη ζωή σας είναι ή συμβολή εκάστου μ' όλη του την ύπαρξιν στην κατάκτησι της Νίκης, για την οποίαν αγωνιζόμεθα όλοι οι Έλληνες σαν ένας άνθρωπος»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Μηνύματα από τὸ μέτωπο

Πολλά γράμματα μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ Μέτωπο· ὅλα γεμάτα ἐνθουσιασμό, πίστι, αὐτοπεποίθησι καὶ ἀποφασιστικότητα! Μᾶς γράφουν ἄνθρωποι μορφωμένοι, ἄνθρωποι ἀπλοῖκοι, ἀγρότες ποὺ δὲν ξέρουν παρά τὰ λίγα, ἢ καὶ λιγώτερα ἀκόμη, γράμματα τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Μὰ ὅλοι τοὺς μᾶς γράφουν στὸν ἴδιο τόνο! Καὶ ἀπὸ τὴ στρατιωτὴ φράσι τοῦ γραμματισμένου καὶ ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη ἀκόμη τοῦ ἀγράμματος ἀναβλύζει τὸ ἴδιο αἶσθημα, ἡ ἴδια ἀντίληψις, τὸ αὐτὸ πνεῦμα γύρω στὴ μεγαλουργία ποὺ ἐπιτελεῖται ἐπὰν στὴν πρώτη γραμμῇ.

Οἱ φαντάροι μας δὲν βλέπουν τίποτε ἄλλο, παρά τὸ πῶς καὶ πότε θὰ ρίξουν τοὺς ἐχθροὺς στὴ θάλασσα. Μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ καὶ μὴν ζοῦν, ἀναπνεύουν, ἀντιστέκονται στὶς ἀντεπιθέσεις καὶ ἐφορμοῦν κατόπιν γιὰ νὰ ἐκτοπίσουν τὸν ἐπιδρομέα... Τίποτε δὲν τοὺς πτοεῖ. Οἱ κακουχίες τοῦ πολέμου τοὺς φαίνονται παιγνίδια! Τὰ χιόνια, ἡ βροχὴ καὶ τὰ κρύα ἀνῶδυνα ἐμπέδω. Ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχηγοῦ τοὺς λύπησε, μὰ δὲν ἐμείωσε τὴν ἀποφασιστικότητά τους, δὲν ἐκρύωσε τὴν θέρη τους, δὲν τοὺς ἔκαμε νὰ σκοντάψουν στὴν ὀρηκτικότητα τους.

Ὁ συνάδελφος καὶ φίλος Γεράσιμος Γρηγόρης σ' ἓνα γράμμα μᾶς λέει:

«Τὸ σοδαρὸ μαντάτο τῶν ἡμερῶν ἦταν καὶ γιὰ μᾶς ἡ ἀναγγελία τοῦ θανάτου τοῦ «Μεγάλου Στρατιώτη». Ἡ θλίψις μπορεῖ νὰ σάσιε πρὸς στιγμὴν τὸν κάθε φαντάρο! Ὅμως τίποτε ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν πίστι ποὺ ἔχει μέσα ποὺ δὲν ἐσάλειψε! Γιατὶ ξέρει πῶς ὁ δρόμος εἶναι χαραγμένος γερά καὶ κεῖνο ποὺ πρέπει νὰ γίνη θὰ γίνη!...»

Καὶ ἀσφαλῶς μὲ τέτοιους ὑπερασπιστὰς τῆς Πατρίδος, ποὺ ἔτοι σκέπτονται κι' ἔτσι φρονοῦν, θὰ γίνη ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ πρέπει. Τὸ ξεκαθάρισμα τῆς Ἀλβανίας ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ μίσος! Ἕνας ἄλλος, ὁ Εὐάγγελος Κοντέας, μᾶς γράφει: «Θὰ φανῶ ἀντάξιος τῶν προγόνων μας. Καὶ ὑπόσχομαι: Θὰ γυρίσουμε ὅλοι νικητὰ καὶ τροπαιοῦχοι! Γιὰ τὸν Ἕλληνα φαντάρο δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ ἄλλο γύρισμα στὴν ἐστία του. Μόνο Νικητῆς.

Ὁ ἀξιωματικὸς Κ. μιλεῖ γιὰ κάποιον τοῦ φίλου, ποὺ τοῦ γράφει κάτι καὶ γράφει γι' αὐτὸν δι' ἐδὲν εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ βρισκεται στ' Ἀλβανικὰ βουνὰ πολεμώντας τὸν ἀτιμὸ ἐχθρὸ τῆς Πατρίδος μας».

Κι' ἔχει τόσο δίκιο ὁ φίλος ἀξιωματικὸς. Ὅσο καὶ ἂν ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ μάχη διδεται σ' ὅλες τὶς γραμμὲς καὶ καθέναν προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες

τοῦ παντοῦ, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πολεμικῆς ζωῆς, καὶ κάθε Ἕλληνα καὶ κάθε Ἕλληνίδα προσφέρει ὅπου βρεθῇ τὰς ὑπηρεσίας του γιὰ τὴν Νίκην, εἶναι ἀκτὸς ἀμφιβολίας δι' αὐτὴν μόνον ὅσοι πολεμοῦν στὴν πρώτη γραμμῇ εἶναι οἱ εὐτυχεῖς προνομιούχοι καὶ πρωτοπόροι τοῦ ἀγῶνος. Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν μετόπισθεν, ποὺ γιὰ λόγους ἡλικίας δὲν ἀκλήθησαν νὰ λάβουν μέρος στὸν ἐπικὸ ἀγῶνα, δὲν ἀσθάνονται ζήλεια γιὰτὶ δὲν τοὺς διδεται ἡ εὐκαιρία νὰ συγκαταλεχθοῦν κι' αὐτοὶ στοὺς ἥρωες τοῦ σημερινοῦ πολέμου!

Εἶναι πολλές οἱ ἐπιστολὲς ποὺ παίρνουμε. Ἀναφέραμε δυὸ-τρὶς ἀπὸ τὸ σωρὸ, χωρὶς προτίμησι, χωρὶς διαλογὴ. Ἔτσι στὰ κουτούρο. Κι' ἀποτελοῦν κι' αὐτὲς ἓνα ἀπὸ τὰ ἀχρῶμα ἰσως, δείγμα τοῦ πνεύματος τῆς αἰσιοδοξίας ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν μαχομένων. Εἶναι τὰ μηνύματα ἀπὸ τὸ Μέτωπο, ποὺ μᾶς κάνουν ὑπερήφανους γιὰτὶ ζοῦμε τὶς κοσμογονικὲς αὐτὲς στιγμὲς καὶ γιὰτὶ ἔχουμε ἀδελφία, φίλους, πατέρες ποὺ οἰκοδομοῦν μὲ τοὺς κόπους τους, τὶς στερήσεις τους, τὶς κακουχίες τους καὶ τὸ αἷμα τους τὸ ὑπερλαμπρὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἑλληνικῆς Τιμῆς.

A. K. M.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΑΙ ΗΘΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ἀγαπητοὶ μου Φίλοι,

Θὰ σὰς μιλήσω σήμερα γιὰ ἓνα πρόσφατο παράδειγμα θάρρους, τόλμης καὶ ἀποφασιστικότητος, ποὺς μᾶς ἔδωσαν ὅχι οἱ γενναῖοι πολεμιστὰς μας τοῦ μετώπου, ποὺ μᾶς παρουσιάζουν κάθε μέρα καὶ κάθε στιγμὴ ὑπέροχα φαινόμενα αὐτοθυσίας καὶ ἡρωισμού, ἀλλὰ ἑκατὸν τριάντα ἀσπλοὶ καὶ φιλήσυχοι Ἕλληνες, κάτοικοι τῆς... Βεγγάζης τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ οἱ ὁμογενεῖς μας αὐτοί, ἔδωσαν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς τὴν θαυμασίαν εὐκαιρίαν νὰ... συλλάθουν ἐπὶ τέλους καὶ αὐτοὶ — ἀκόπως καὶ ἀκινδύνως βέβαια, ὅπως πάντοτε — μερικοὺς αἰχμαλώτους. Τοὺς συνέλασαν λοιπὸν καὶ τοὺς ἔκλεισαν εἰς στρατόπεδον συγκεντρώσεως ὑπὸ πυκνὴν, αὐστηρὰν καὶ ἀγρυπνίαν Ἰταλικὴν κουστῶδιαν. Ἀλλ' οἱ ἑκατὸν τριάντα αἰχμαλῶτοι — οἱ ἑκατὸν τριάντα Ἕλληνες δηλαδὴ — ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν πανόπλων φυλάκων των, τοὺς ἐπῆραν τὰ ὅπλα, τοὺς συνέλασαν, τοὺς ἔδεσαν καί, ἐλεύθεροι καὶ ὀπλισμένοι, ἐπετέθησαν ἐναντίον μεγάλων Ἰταλικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ συντρίβουν τὰς δυνάμεις αὐτὰς καὶ νὰ... αἰχμαλωτίσουν — αὐτοί, οἱ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη δέσμοι! — τρεῖς χιλιάδας Ἰταλοὺς στρατιώτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἓνας στρατηγὸς καὶ ἓνας συνταγματάρχης, καὶ νὰ τοὺς παραδώσουν εἰς τὰ προελάσαντα ἐν τῷ μεταξὺ ἀγγλικά στρατεύματα. Ἐπροσέξατε τοὺς ἀριθμούς; Μὴ φαντασθῆτε δι' ἀπὸρρητικαὶ περὶ τυπογραφικοῦ λάθους. Εἶναι ἡ πραγματικότητα. Ἐκατὸν τριάντα Ἕλληνες καὶ τρεῖς χιλιάδες Ἰταλοὶ αἰχμαλῶτοι! Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἀπορῆτε καὶ ν' ἀναζητῆτε τὸ βαθύτερον αἶτιον τοῦ καταπηκτικοῦ

αὐτοῦ ἄθλου, ἂς προσφύγουμε πάλι σ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους τοὺς 130 συμπατριώτας μας, γιὰ νὰ διαφωτισθοῦμε.

Τὶ νομίζετε λοιπὸν δι' ἑκαμὴν ἔπειτα ἀπὸ τὸ κατόρθωμά των; Ἐπῆγαν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἑκκλησίαν τῆς Βεγγάζης καὶ ἐτέλεσαν δοξολογίαν. Μὲ τὴν τεποίθησιν δηλαδὴ δι' αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἐννεοῦματός των ὠφειλετο εἰς τὴν προστασίαν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας, ἔσπευσαν νὰ ὑποβάλουν τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των καὶ νὰ καταθέσουν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, ὡς ταπεινὰ ἀναθήματα, τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν τοῦ κατορθώματός των.

Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς τὸ βαθύτερον αἶτιον τοῦ ἄθλου: ἡ Πίστις εἰς τὸ θεῖον, ἡ πίστις εἰς τὴν ἱερότητα καὶ τὸ δίκαιον τοῦ ἔθνικου μας ἀγῶνος, ἡ πίστις εἰς τὰ ὄψηλά καὶ μεγάλὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς μας, ἡ πίστις εἰς τὴν ἀπέραντον καὶ ἀκατάβλητον δύναμιν τῆς ἐθνικῆς μας ψυχῆς. Αὐτὴ τοὺς ἐνέπνευσε τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην νὰ ἐπιτεθοῦν, ἀσπλοὶ αὐτοί, ἐναντίον τῶν πανόπλων φρουρῶν των καὶ οἱ πάνοπλοι φρουροί, οἱ ὁποῖοι ὁμῶς ἐστεροῦντο τοῦ ὅπλου τῆς πίστεως, ἐπέταξαν τὰ ὅπλα των καὶ ἀφέθησαν νὰ συλληφθοῦν καὶ νὰ δεθοῦν! Αὐτὴ ἐπίσης τοὺς ἔδωσε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁρμὴν νὰ ἐπιτεθοῦν, ἑκατὸν τριάντα ἄνθρωποι ἀπόλεμοι καὶ ἀνοργάνωτοι στρατιωτικῶς, ἐναντίον ὀλοκλήρου τακτικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ στρατὸς αὐτός, ποὺ εἶχε ὅλα τὰ πολεμικὰ μέσα, ἀλλὰ δὲν εἶχε ψυχὴν, ὤφωσε τὰ χέρια καὶ κατεβόθη!

Ἡ ἱστορία μας εἶναι βέβαια γεμάτη ἀπὸ παραδείγματα τόλμης, αὐτοθυσίας καὶ ἡρωϊσμοῦ. Καὶ σήμερα ἀκόμα, ἐκεῖ πάνω, στὶς τιμημένες γραμμὲς τῆς μενᾶλης μας Ἑθνικῆς Μάχης, καθὼς καὶ γύρω μας, στὸ πλατὺ μέτωπο τῶν Μετόπισθεν, παντοῦ ὁ ἑλληνικὸς πατριωτικὸς ὤψωνος διαρκῶς φωτεινὰ καὶ ὑπέροχα τροπαια δόξης καὶ νίκης. Καὶ ὁμῶς μὲ βαθεῖα συγκίνησιν ὑποδεχόμεθα καὶ τὸ ὡραῖο παράδειγμα τῶν μακρινῶν ἀδελφῶν μας, ποὺ μᾶς κάνει ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ δοῦμε βαθύτερα τὸν ἑαυτὸ μας, ν' ἀντικρύσουμε τὴν αἰώνια καὶ ἀναλλοίωτη ἐθνικὴ ψυχὴ μας καὶ νὰ συναισθανθοῦμε τὴν ἀνυπέρβλητη ἀξία τῶν μεγάλων ἡθικῶν δυνάμεων τους.

Μ' ἑθνικοὺς χαιρετισμούς
Μελῆς Νικολαΐδης

Σὺν ἀφαιρήσει

ΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ

Εἰς τὴν σειράν τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα τὸ Κράτος, ὑπὸ διαφόρους μορφάς — Ε.Ο.Ν., Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, Φανέλλα Στρατιώτου, Λινοθήκη κλπ. κλπ. — ἔλαβεν ὑπὲρ τῶν ἐφένδρων πολεμιστῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν, εἶναι καὶ ἡ ὀργανώσις τῆς ἱατροφαρμακευτικῆς καὶ περιθαλψέως. Ἰατροὶ δηλαδή καὶ νοσοκόμοι θὰ ἐπισκέπτονται τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐφένδρων καὶ τοὺς ἀπόρους τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ διὰ νὰ τοὺς παρηγοροῦν ἱατρικὴν βοήθειαν, νοσηλεῖν καὶ φάρμακα. Εἶναι ἔνα μέτρον ἀπὸ τὰ περισσότερα ἐξυπηρετικά. Διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ νοσηθῇ ὅτι ἡ σύζυγος ἢ τὸ παιδί τοῦ πολεμιστοῦ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀφεθῇ ἀσθενὲς εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀνευ οὐδεμιᾶς στοργῆς καὶ ἀντιλήψεως. Καὶ εἶναι παρήγορον τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Κράτος, παρὰ τὰς τεραστίας οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις εἰς ποὺ καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσῃ, δὲν παραλείπει νὰ ὀργανώσῃ συστηματικὰ τὴν λήψιν τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων ἀνακούφσεως καὶ προστασίας τῶν οἰκογενειῶν τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν τῆς Πατρίδος.

ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΠΛΕΟΝ

Μὲ τὸν πόλεμον ὁ Κομμουνισμὸς εἶχε ἐξασθεῖ. Δὲν ἐνομίζαμεν ὅτι ὑπάρχον ἀνθρώποι ποὺ νὰ ἐμμένουν εἰς τὰς μαρξιστικὰς θεωρίας καὶ τὰς παραδεισιακάς αὐτὰς πολιτείας ποὺ ὠραμισθῇ ὁ Μάρξ καὶ τὰς ὁποίας δὲν κατ' ἄρῳσαν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ νὰ πραγματοποιήσουν. Καὶ ἀσφαλὲς δὲν θὰ ἐγίνετο λόγος περὶ Κομμουνισμοῦ ἴαν δὲν ἤρχετο εἰς φῶς μία ἐνδιαφέρουσα ἀθλοῦσις τοῦ κ. Στρατίου Μαζίμου.

Ὁ κ. Μαζίμος, ἀρχηγὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1924-1927, ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πλέον συνειδητοὺς ὁπαδοὺς τῶν μαρξιστικῶν θεωριῶν, ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ Κομμουνισμοῦ. Βουλευτὴς εἰς τὰ 1926, κομμουνιστικὸς ῥήτωρ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, ἔρχεται σήμερον καὶ δηλώνει καθαρὰ, ἀνδρῶν, εὐκρινῶς καὶ ἀπρίφραστον.

«Εὐρίσκειται εἰς θεωρητικὴν ἀντίθεσιν μὲ τὴν μαρξιστικὴν θεωρίαν, εἰς τὴν ὁρὸν τῆς ὁποίας δὲν πιστεύω πλέον, ὅπως ἀποκηρύσσω καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς θεωρίας αὐτῆς ὡς ἐφαρμοσθῇ ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἀπὸ τὰ λοιπὰ κομμουνιστικὰ κόμματα εἰς τὰς ἄλλας χώρας».

Ὅταν ὁ κ. Μαζίμος, παλαιὸς καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Κομμουνισμοῦ, καταφέρειται ἐπὶ ἐναντίον τῶν μαρξιστικῶν θεωριῶν καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν, ἡμεῖς, οἱ οὐδέποτε συμπαθέσαντες αὐτάς, ἀποσυρόμεθα καὶ δὲν βάλλομεν τὸν λόγον.

ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Συνεπληρώθησαν τὰς ἡμέρας αὐτὰς 27 χρόνα ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς μετὰ πεντάμηνον πολυαιμακτὸν καὶ ἀγωνιώδη πόλην ἐναντίον γενναίου καὶ πεισμονος ἐχθροῦ, ἐπετέθη τὴν αὐγὴν τῆς 21ης Φεβρουαρίου τοῦ 1913 ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου ἐναντίον τοῦ φρουριακοῦ συγκροτήματος τοῦ προσπαζόντος τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἠπείρου. Ὀλίγας ὥρας κατόπιν τὰ ὄχυρά τῆς Τσοῦκας, τῆς Μανωλιάσας καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου καταλαμβάνονται ἐξ ἐφόδου. Καὶ πρὶν ἀκόμη νικτωσὶν οἱ εὐζῶνοι τοῦ ἥρωος τῶν ἡρώων Βελισσαρίου εἶχον παρεμβληθῇ μετὰ τῶν Ἰωαννίνων καὶ τοῦ Μπιζανίου καὶ ἀπέκοπτον πᾶσαν ἐπικοινωνίαν τοῦ περιήμου τούτου φρουρίου, τοῦ ὁποίου ἡ περαιτέρω ἀντίστασις ἀπέβανεν πλέον ἐντελὲς ματαίᾳ. Τὴν ἰδίαν νύκτα ἡ ἐχθρική φρουρὰ παρεδίδετο καὶ τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἐλευθερωτὴς Στρατηλάτης εἰσήρχετο ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ ἡρωικοῦ στρατοῦ τοῦ εἰς τὴν πόλιν τῶν θρόνων καὶ τῶν ἐνδόξων ἔθνικων καὶ πνευματικῶν ἀγώνων ἐν τῷ μέσῳ παιδήμου κατανυκτικῶ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις ποτὲ δὲν θὰ σῶσῃ. Τὸ ἐπιτελεσθὲν κατόρθωμα ὑπῆρξε πράγματι ἄξιον τῶν εὐκλεσετέρων σελίδων τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείας εἶναι δίκαιον νὰ διακηρυχθῇ ἡ ἀρετὴ τοῦ τότε ἀντιπάλου στρατοῦ. Ὁ τουρκικὸς στρατὸς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας καὶ τῶν καθ' ἡμερινῶν συγκρούσεων ἐπᾶν εἰς τὰ ἄγρια ἡπειρωτικά βουνὰ ἐπέδειξεν ἡρωισμόν καὶ καρτερίαν πράγματι ἀξιοθαύμαστον. Ἀλλὰ δὲν ἦτο διὰ τοῦτο μόνον ἄξιος τιμῆς καὶ σεβασμοῦ. Κατὰ τὴν πολυμηνον πολιορκίαν ὀφέφερε στερήσεις ἀφαντάστους. Στερήσεις τὰς ὁποίας πολὺ ὀλίγοι στρατοὶ εἰς τὸν κόσμον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστούν χωρὶς νὰ διαλυθῶν. Ἡ ἐκδασὶς ἄλλως τε τοῦ πολέμου ἐκεῖνον εἶχεν ἤδη κρῆθ' εἰς ἄλλα πεδία. Καὶ ἡ φρουρὰ τῶν Ἰωαννίνων, ἐντελὲς ἀποκεκομμένη, δὲν ἠγωνίσθη μὲχρις ἐσχάτων παρὰ μόνον διὰ τὴν τιμὴν τῶν ὀπλων. Καὶ ἐν τούτοις ὁ οὕτως σκληρότατα δεινοπαθὼν τουρκικὸς στρατὸς δὲν ὑπέπεσεν οὐδὲ εἰς τὴν ἐλαχίστην παρεκτροπὴν ἐναντίον τοῦ ἀμάχου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ ἐκ πείνης θάνατοι ἦσαν καθημερινοί. Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις σχεδὸν ἀνύπαρκτος. Ἀλλ' ἡ πεθαρχία τοῦ πολιορκουμένου ἐκεῖνον στρατοῦ διητηρεῖτο πάντοτε ἀσάλευτος. Ὁ ἄξιος ἀρχηγὸς τοῦ Ἑσπέρου παρὰς ἔτυχε διὰ τοῦτο τῆς παιδήμου ἀναγνωρίσεως, τὴν ὁποίαν ἐπεσφράγισαν αἱ τιμαὶ τὰς ὁποίας ἐπεθαψίλευσεν εἰς αὐτὸν ὁ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος. Ὁ λαὸς τῆς Ἠπείρου καὶ οἱ πολέμισται τοῦ τμήματος ἐκεῖνον ἀγῶνος ἔχουν ἤδη μίαν εὐκαιρίαν συγκρίσεως ἐξόχως διδακτικῆς μετὰ τοῦ τότε γενναίου καὶ ἱπποτικοῦ ἀντιπάλου καὶ τοῦ σημερινῶ ἀνάνδρου ἐπιδρομέως, τοῦ κατασπλῶσαντος τὸν σύγχρονον εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν καὶ τὸ χριστιανικὸν δόγμα, τὸ ὁποῖον φέρει, μὲ ἔργα καὶ μὲ πράξεις ἐναντίον ἀνυπερασπίστων θυμάτων ἀναξίας ἀνδρῶν, ἀναξίας πολέμιστων, ἀναξίας καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἐξητυλισμένων καὶ διασπορῶν ἐκ τῆς ἱστορίας ἀπελευθέρων τῆς Ρώμης.

ΜΟΝΟΝ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ἀσφαλείας ἀπηγορεύθησαν κατὰ τὰς ἐφετινὰς Ἀποκριὰς οἱ δημόσιοι χοροὶ καὶ αἱ μεταμφιέσεις. Ἐξηγήθη δὲ ἐπισημνῶς ἡ αἰτία τῆς ἀπαγορεύσεως δι' ὀλίγων ἐπιγραμματικῶν φράσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἠρμηνεύθησαν κατὰ τὸν πρεπόντα τρόπον, ὅχι μόνον τοῦ Κράτους αἱ ἀπώλειαι, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλὰ καὶ τὸ δημόσιον αἶσθημα. Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εὐρίσκειτο εἰς ἀγῶνα κατὰ μυσσοῦ καὶ ἐπιστάτου ἐχθροῦ. Τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀνέλαβε τὸ ἔθνος ὁμοθυμῶς καὶ ἀφιέρωνε εἰς αὐτὸν ὅλας τὰς δυνάμεις του, ὅλας τὰς προσπάθειάς του, ὅλην τὴν ψυχὴν. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐνίκα καὶ τὸν πόνον τοῦ ἀγῶνος. Ἀντίτελλε τὰ πένθη του. Καὶ ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὴν ὁδόν του μὲ καρτερίαν καὶ μεγαλοφυΐαν ἀληθινὰ Σπορτιατικὴν. Ἐκτοτε ἕνα καὶ μόνον γεγονός κυριαρχεῖ εἰς τὸν νοὸν ὅλων τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων: Ὁ πόλεμος. Καὶ ἕνα καὶ μόνον συναίσθημα συνίχει τὴν ψυχὴν ὅλων ἀνεαίρετους: Τὸ συναίσθημα τῆς ἀποτυχίας διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος. Ἐτοί μὲ αὐτὸν τὸν πόλεμον καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀδύναστον θέλησιν καταρρώθησαν τὰ τρώματα καὶ αἱ ἀλλεπαλλήλοι νικαί. Καὶ ἔτσι, ἀγωνιζόμενοι καὶ προσπαθόντες ὅλοι μὲ τὴν ἰδίαν ὀρμὴν καὶ ἀποφασιστικότητά, ἠμποροῦμεν νὰ προσδιδόμεθα πρὸς τὸν τελικὸν θρίαμβόν μὲ ἀπόλυτον βεβαιότητα. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀποσφαίρας αὐτῆς τοῦ ἀγωνιστικοῦ πάθους καὶ τῆς ἀκλόνητου ἀποφάσεως δι' ὅλας τὰς δυνάμεις, ἡ ἐορταστικὴ λαχὴ τῶν Ἀποκριῶν ἀπέτελλε βάνυσον παραφροσύνης. Θὰ ἦτο ἄλλως τε μία ἀσέβεια πρὸς τὰ παλληκάρια μας ποὺ ἀντιμετωπίζουν καὶ στυγνὴν τὸν θάνατον εἰς τὸ Μέτωπον. Καὶ θὰ ἦτο ἐπίσης ἀνευλαβία πρὸς τοὺς δοκιμασθέντας ἐκ τῶν συμφορῶν τοῦ πολέμου. Ἀλλ' εἰς τὴν αὐτὴν ἐκτέλεσιν μόνον ἀναίσθητοι κοσμοπολίται, μόνον ἀνθρώποι χωρὶς φιλοτιμίαν καὶ ἀπαρηγόνησαν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ περαιοσθῶν.

Σὺν ἀφαιρήσει

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον, ὀργανισμὸς δημοσίου δικαίου μὴ ἀποβλέπων εἰς κέρδη καὶ μὴ διανεμῶν τοιαῦτα, ἐργάσθη διηλεκτικῶς εἰς τοὺς χρόνους τῆς εἰρήνης ἀφ' ἑνὸς διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἀποταμιεύσεως καὶ εἰς τὴν πλέον ἀπομεμακρυσμένην γωνίαν τῆς ἑλληνικῆς γῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κεφαλαίων τοῦ εἰς ἔργα κοινῆς ὠφελείας. Καὶ σήμερον τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον — ὁ θησαυροφύλαξ αὐτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ — ἀπέδειξε πόσον ἄριστα ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀποστολὴν του.

Οὕτω, ἀπὸ τῆς ἐκάρξεως τοῦ πολέμου τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διέθεσε 13.250.000 δραχμὰς ὑπὲρ τῶν πολεμικῶν ἀναγκῶν. Δηλαδή 10.500.000 εἰς τὸν ἔξωτον κοινωνικῆς προνοίας, 1 ἑκατομμύριον διὰ τὴν φανέλλαν τοῦ στρατιώτου, 1 ἑκατομμύριον διὰ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν, 500.000 διὰ τὴν Κ.Υ.Α.Μ., 150 χιλιάδας διὰ τὰ μάλλινά τῶν στρατευθέντων Τριτατικῶν καὶ 100.000 διὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν στρατευθέντων. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον ἀναδεικνύεται διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἄξιον τῆς ἐμπιστοσύνης μὲ τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες καταθέτουν τὸ περιβάλλον.

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ

Ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα, εἰσηγούμενου τοῦ διοικητοῦ τῆς κ. Λαμπροπούλου, ἐνέκρινεν ὅπως εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐφένδρων ὑπαλλήλων τῆς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔπαιτον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, ἢ θὰ ἀπέθνησκον συνεπεί τρωμάτων ἢ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου κακουχίῶν, χορηγηθῇ ὁλόκληρος ὁ μισθός, ὡς σὺνταξις, τῶν ὑπαλλήλων τούτων θεωρουμένων ὡς παθόντων ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ἔνεκα ταύτης. Ἡ διοίκησις τῆς Ἀγροτικῆς Τράπεζας εἶναι ἀξία συγχρητηρίων διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς καὶ γενικότερον διὰ τὴν σφαιρὰν τῶν μέτρων ποὺ λαμβάνει ὑπὲρ τῶν στρατευμένων ὑπαλλήλων τῆς.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΘΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ἐνα φανοράκι ὡς χαιρετᾷ ἀπὸ τὸ Μέτωπον.
Ἡ τελευταία: Μία ὥρα εἰς τοὺς τοῦ Ἀργυροκόπου.

“Επειτα από την υπέροχον εκδήλωσιν του ελληνικού πατριωτισμού, η οποία, εν τῷ προσώπῳ τῶν γυναικῶν, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν γερόντων τῆς Πίνδου, διέγραψεν ἐπὶ τῶν ἀποτόμων καὶ ἀπροσπελάστων κλιτύων τῆς ἑνα λαμπρὸν καὶ ἐξαισίον τόξον ἀνδρὸς πρὸς τὰ ἀντίθετα ὕψη τῶν εὐγενεστέρων Ἰδεωδῶν. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ ἀδάμαστον καὶ ἀκλόνητον θάρρος, τὸ ὁποῖον ἀντέταξε παντοῦ εἰς τοὺς ἀνδρῶν καὶ βαρβάρους βομβαρδισμοὺς καὶ πολυβολισμοὺς τοῦ ἐχθροῦ, ἀπὸ ἀέρος, ὁ ἀμαχος πληθυσμὸς μας, ριζωμένους στερεὰ καὶ ἀμετακίνητα εἰς τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς πατρικῆς γῆς. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ σπάνιον καὶ ἐκπληκτικὸν δι’ ἁλλοὺς λαοὺς, ἀλλὰ σύνθητες, φυσικὸν καὶ αὐτονόητον εἰς τὴν Ἑλλάδα φαινόμενον τοῦ παιδιοῦ τῶν δεκατριῶν ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον συνεπόμεναι γενναῖα καὶ ἡρωϊκά μετὰ τῶν ἁλλῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν, ἀλλὰ καὶ προήγηθ’ ἐν τῇ γενναϊότητι καὶ τῷ ἡρωϊσμῷ του εἰς λογίαν. Ἐπειτα ἀπὸ δλας αὐτὰς καὶ τόσας ἀλλὰς αὐθορμήτους ἐκλάμψεις τῆς ἑλληνικῆς φιλοπατρίας, ὑψώθη τὰς τελευταίας ἡμέρας πρὸς τὸν ἑλληνικὸν οὐρανὸν μία ἀκούη ὠραία καὶ ὑψηλὴ φλόγα ἀνδρείας καὶ ἀρετῆς, ἡ ὁποία ἐφώτισε καὶ ἀπεκάλυψε διὰ μίαν ἀκούη φορὰν τὸ ἔκπαγλον μεγαλεῖον τῆς ἀθανάτου ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Ἰδοὺ τί ἀνήγγειλαν αἱ εἰδήσεις ἀπὸ τῶ μέτωπον: “Ἐνας γέρον ἡλικίας 67 ἐτῶν, ὁ ὀπλάρχης Γκούμας, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε συναγωνιστὴς τοῦ Παύλου Μελά εἰς τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα καὶ ὁ ὁποῖος μετέσχεν εἰς ὅλους τοὺς διεσπασθέντας ἑκτοτε ἑλληνικοὺς πολέμους, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τῆς γῆρας γυναικῆς του, μόλις ἐξεργάσθη ὁ σπυρρινὸς πόλεμος, καὶ κατετάχθη ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ἐπολέμησεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἡρωϊκῶς, διευθύνων διμοιρίαν πολυβόλων, καὶ ὅταν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὑπερόχους μάχας τῆς Τραπεζείνας ἐτραυματίσθη, ἐπέμεινε νὰ μὴ μεταφερθῇ ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, ἀλλὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, μέχρις οὗτο.

θεραπευομένου προχείρως τοῦ τραύματός του, δινηθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν μάχην. Ἄλλ’ ἡ κατάστασις του ἐχειροτέρευσε καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας παρέστη ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μεταφερθῇ εἰς νοσοκομεῖον τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Αὐτὰ γράφει ἡ εἰδήσις. Ἄλλ’ εἶναι τόσο πολλὰ, τόσο ὠραία καὶ τόσο μεγάλα ὅσα ἄλλα λέγει ἐπίσης ἡ ἴδια εἰδήσις χωρὶς νὰ τὰ γράφῃ!

Ἐξηνταεπτὰ χρόνια! Ὁσοὶδήποτε γερὴ καὶ δυνατὴ καὶ ἂν ἦτο ἡ σωματικὴ του κρᾶσις, οἱ ἑξηνταεπτὰ αὐτοὶ κύκλοι τοῦ χρόνου δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ ν’ ἀφῇσιν ἀπὸ τὰς αἰσθητὰς ἀποτυπώματα τοῦ μακροῦ καὶ θεελλώδους περάσματος τῶν. Καὶ ὁ ἀνθρωπος, κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν, θὰ ἐδικαιοῦτο, θὰ ἐπρεπε μᾶλλον ν’ ἀναζητήσῃ μίαν γωνίαν τῆς οἰκονομικῆς του στέγης, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν θαλπωρὴν τῆς οἰκιακῆς ἀμφοσφαίρας, νὰ ξεκουράσῃ τὸ κουρασμένο του σῶμα καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς

τὴν ψυχὴν του τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν γαλήνην τῶν ὠραίων ἀναμνήσεων.

Ἀναμνήσεων; Μόνον ἀναμνήσεων, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Πατρίς ἐκινδύνευε καὶ τὸ ἔθνος σῶσσομεν ἐξηγείρετο εἰς ἑνα μεγαλειώδη συναγερομένον σωματῶν καὶ ψυχῶν, διὰ ν’ ἀντιτάξῃ δλας τὰς δυνάμεις του, ὕλικας καὶ ἡθικὰς, ἐναντίον τοῦ βαρβάρου ἐπιδρομέως; Καὶ αὐτὸς, τὴν ἱερὰν αὐτὴν στιγμὴν, θὰ ἐξέστανε τὰ μέλη του κοντὰ εἰς τὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ θὰ ἐτροφοδότηι τὴν ψυχὴν του μετὰ ἀναμνήσεως μόνον;

Δὲν εἶχε σημασίαν δι’ αὐτὸν τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχεν ἤδη ἐκπληρώσει καὶ πέραν ἀκούη τοῦ κανονικοῦ — πληρῶς — τὸ καθῆκον του πρὸς τὴν Πατρίδα. Τὸ καθῆκον δὲν ἔχει ὄρια. Τὸ καθῆκον δὲν μετράται μετὰ χρόνια, ἀλλὰ μετὰ τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ ἀποθέματος τῆς ψυχῆς, τὸ ὁποῖον, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, λέγεται ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα, πίστις καὶ ἀφοσίωσις

εἰς τὰς ἱερὰς τῆς παραδόσεις καὶ τὰ μεγάλα τῆς πεπρωμένας, ἐνθουσιασμοὺς καὶ αὐτοθυσία διὰ τὴν προάσπασιν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς, μετὰ δύο λέξεις: ἑθνικὴ συνείδησις.

Ζωντανόν, ἀκμαῖον, πλούσιον καὶ φλογερὸν διετηρεῖτο τὸ ἡθικὸν αὐτὸ ἀπόθεμα μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ γέροντος. Καὶ ἀντλῶν δυνάμεις ἀπὸ τὴν ἀστείρευτον αὐτὴν πηγὴν, ὥρθωσε δυνατόν καὶ ἀλύγιστον τὸ κορμὶ του, ὕψωσε καὶ ἀτσάλωσε τὴν ψυχὴν του, καὶ ἐβάδισεν ὠραῖος καὶ μέγας πρὸς τὴν γραμμὴν τοῦ ὑπερτάτου καθήκοντος πρὸς τὴν Πατρίδα.

Καὶ ὅταν ἐθῆσεν ἐκεῖ, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, αὐτὸς ὁ παλαιὸς ὀπλάρχης, ὡς ἕνας πρωτόδγαλτος ἀνθυπολοχαγός. Καὶ ὅταν μαχόμενος γενναῖα καὶ ἡρωϊκὰ ἐπίσει τραυματισμένος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, δὲν ἐνοοῦσε ν’ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα ἐδάφη, ποῦ τὰ εἶχε καθυγάσσει τὸ αἷμα τῶν ἡρώων μας καὶ μέσα σ’ αὐτὸ καὶ τὸ δικό του αἷμα.

Ἡ εἰδήσις δὲν μᾶς καθορίζει ἀπὸ ποῖον μέρος τῆς χώρας εἶναι ὁ γέρον Γκούμας. Τί σημασίαν ἔχει; Ἡ γενέτειρα τοῦ Γκούμα δὲν εἶναι μία ὀρισμένη πολιτεία ἢ ἕνα ὀρισμένο χωριό. Εἶναι ἡ Ἑλλάς ὁλόκληρη. Ὁ γέρον αὐτὸς ἔχει ἐκπαιδῆσαι ἀπὸ τὰ πλέον ἀγνὰ καὶ πλέον ἱερὰ βάθη τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Καὶ οὕτως κἀν ἐχρειάζετο νὰ ἔχῃ δυνάμει καὶ νὰ λέγεταί Γκούμας. Θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ ὀνομάζετο Ἑλλην. Διότι αὐτὸ τὸ ὠραῖον, τὸ ὑψηλόν, τὸ μεγάλο δυνάμι, αὐτὸν τὸν ὑπέροχον τίτλον τιμῆς, τὸν ἔχει κατακτήσει, τὸν ἔχει δικαιώσει καὶ δικαιώσαι νὰ τὸν φέρῃ ὡς αἰώνιον στέφανον δόξης ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὁ ἡρωϊκὸς γέρον.

Τὸ θαυμάσιον παράδειγμα, μὰ του ἔχει ἤδη περάσει εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς θρύλους τῆς Φυλῆς μας καὶ ἡ σεμνὴ καὶ σεβαστὴ μορφή του θὰ χαραχθῇ καὶ αὐτὴ μετὰ ἀνεξίτηλα γράμματα εἰς τὰς παννύχλους στήλας τοῦ παιθέου τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, ποῦ συνθέτουν καὶ ἐκφράζουν τὴν ἀληθειάν καὶ γνήσιαν ψυχὴν τῆς.

N.

«Ἄνευ πνευματικῆς ἐπικρατήσεως οὐδεὶς ὕλικὸς ἀγὼν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, οὔτε δύναται νὰ ἔχῃ διάρκειαν. Ἐπομένως εἶναι ἀνάγκη ἡ πνευματικὴ στρατιὰ τοῦ τόπου τούτου νὰ ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν, καθαρῶς πνευματικὸν ἀγῶνα, καθαρῶς ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ ἡμετέρα Φυλὴ ἐξεπροσώπησε καὶ ὑπερήσπισεν ἀπὸ μακρῶν χιλιετηρίδων καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ἐθυσιάσθη τόσας φορές».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Ὁ γενναῖος Ἑλληνικὸς Λαὸς μετὰ ἡμεῶν τὴν συνείδησιν καὶ ὑψηλὸν τὸ φρόνημα ἀντιμετωπίζει τὰ μεγάλα ἱστορικά του πεπρωμένα».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Τώρα θὰ ἀποδείξωμεν ἐὰν πράγματι εἴμεθα ἄξιοι τῶν προγόνων μας καὶ τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐξησφάλισαν οἱ προπάτορές μας».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΟ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟ

Ο Άντρέας Παυλάκος είναι ελεύθερο πουλί. Δεν έχει κανένα στόν κόσμο έξω από το γερό του σώμα. Μεγάλωσε πεντάρφανος στα χέρια μιάς θείας του, που κι' αυτή τ' άφησε χρόνους πριν από κάμποσο διάστημα. Έμαθε την τέχνη του ηλεκτρολόγου και έδωζε το ψωμί του. Αφωσιωμένος στη δουλειά του, φιλότιμος, τίμιος, πρόκοβε κάθε μέρα και πιά πολύ. Δεν ένοιωθε καμμιάν ύλική στενοχώρια ο Άντρέας. Δεν τούλειπε τίποτα. Μήτε τὰ καθαρά του, μήτε τὸ καλομαγειρεμένο του φαγητό. Είχε και δυό-τρείς φίλους και μαζί μ' αυτούς περνούσε τις ελεύθερες ώρες του στόν κινηματογράφο, στήν έκδρομή, στό θέατρο.

Όσοσο κάτι τούλειπε τὸ Άντρέα. Σάν γύριζε μονάχος τὸ βράδυ στήν καθαρή κάμαρά του νὰ κοιμηθῇ, τρὺ φαινόταν πὼς ἡ πόρτα, πὺ ἐκλεινε πίσω του, τὸν χωρίζε ἀπὸ κάτι πολὺ ἀγαπημένο, ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μιά βαθειὰ πληξὶ τὸν κυρίευε. "Αὐτὸν ἄν ζούσε ἡ θεία του ἡ μακαρίτισσα, δὲν θὰ στενοχωριόταν ἔτσι!... ἔλεγε μέσα του. Κί' ὅταν ἐκείνη τὴν ἱστορικὴ Δευτέρα ξέσπασε ὁ πόλεμος, ὁ Άντρέας πηδούσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ναί! θὰ πῆγαινε κι' αὐτὸς νὰ πολεμήσῃ. Θὰ εἶχε τώρα ἡ ζωὴ του ἕνα σκοπό. Μαζί μ' ἄλλες χιλιάδες ἀδελφια θὰ πῆγαινε νὰ κτυπήσῃ τοὺς φασίστες ἐισβολεῖς.

Καὶ ξεκίνησε χαρούμενος ὁ Άντρέας μαζί μὲ τοὺς συναδέλφους του γιὰ τὸ τραῖνο. Τί καλὰ! ἔλεγε μέσα του. "Εγὼ δὲν ἔχω νὰ στενοχωρηθῶ γιὰ τίποτα. Δὲν ἀφήνω πίσω μου κανέναν.

Μὰ ἐκεῖ, τὴν ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὁ Άντρέας πικράθηκε. Ἐβλεπε ὅλους τοὺς φαντάρους νὰ κουβεντιάζουν, ν' ἀποχαιρετοῦν τοὺς συγγενεῖς τους. Κανέναν δὲν εἶχε δικὸ του αὐτό! Μονάχος, ὁλομόναχος σὸ παράθυρο τοῦ βαγониού, μέσα σὸν πλήθος τῶν συναδέλφων του, ἔβλεπε, ἄκουε, μάντευε καὶ ξαφνικά ἔνοιωσε μέσα του ἕναν πόνο, τὸν πόνο πὺ δοκίμαζε σάν ἀντίκρυζε τὰ βράδια τὴν ἀδειανὴ κάμαρά του...

...

Δύο μῆνες κοντεύανε νὰ κλείσουν ἀπὸ τότε πὺ φόρεσε τὸ χακί. Δύο μῆνες, μὰ τί μῆνες! Εἶχε σκαρφάλωσει σὲ βουνά, εἶχε διαβῇ φαρὰγγια, εἶχε περάσει χωριά καὶ πολιτείες, μ' ἀλαφρὸ ποδάρη κι' ἀλαφρὴ καρδιά, ἀπὸ νίκη σὲ νίκη. Μὰ τώρα τίς τελευταῖες μέρες ἔνοιωσε κάτι ξεχωριστό νὰ γίνεται μέσα στίς καρδιές τῶν φαντάρων. Ὅλοι περίμεναν μ' ἀγωνία τὸ ταχυδρομεῖο. Δέματα εἶχαν ἀρχίσει νὰρχωνται σ' ὅλους καὶ γράμματα πυκνά. Ὁ Άντρέας ἔβλεπε τὴν χαρὰ νὰ φέγγη σὸ πρόσωπό τους, καὶ σκεπτόταν πόσο δυσφορὸ εἶναι νὰ νιώθῃς πὺ σ' ἀγαποῦνε καὶ σὲ συλλογίζονται ὅσοι βρίσκονται μακριὰ σου. Μιά μέρα φωνάσανε καὶ τὸ δικὸ του τὸ θνοισ. "Ἡ καρδιά τοῦ Άντρέα κτύπησε δυνατά. Ποῦς τὸν θυμήθηκε αὐτὸν τὸν ἔρμη; Ὁ φίλοι του ὅλοι ἦσαν φαντά-

ροι. Κανέναν δὲν εἶχε αὐτὸς νὰ τὸν θυμηθῇ, νὰ τὸν πονέσῃ. "Αν ζούσε ἡ μάνα του, ἂν ζούσε καὶ ἡ θεία του!... Ἐτρεξε νὰ δῇ. Τὸ θεματάκι ἦταν ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετῶπου τῆς Ε.Ο.Ν. "Ενα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες, γάντια, τσιγάρα καὶ δύο λόγια ἀπλὰ καὶ φιλικὰ...

Ὁ Άντρέας ἔνοιωσε τὰ μάτια του νὰ ὑγραίνονται. Νὰ πὺ τὸν θυμήθηκαν κι' αὐτόν. Νὰ πὺ τοῦ στείλανε καὶ χριστουγεννιάτικο δῶρο. Τί εὐτυχία! Σὲ δύο μέρες θάταν Χριστούγεννα. Ὁ Άντρέας θὰ φορούσε ζεστὰ καινούργια γάντια καὶ δὲν θὰ ξύλιαζε. Δὲν θὰ ἔβλεπε τοὺς ἄλλους νὰ ζηλεύῃ καὶ νὰ λήρ πὺς μονάχα αὐτὸς εἶναι ἔρμημος μέσα στόν κόσμο.

Πάνω στήν ὥρα ἔβλεπε καινούργια διαταγή. Ὁ λόγος τους θὰ πῆγαινε νὰ κτυπήσῃ τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ καταλάβῃ ἕνα μικρὸ χωριό, πὺ εἶχε σημασία γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν θέσεων πὺ βρίσκονταν τώρα ὁ στρατός. Μὲ χαρούμενη καρδιά, εὐτυχισμένος, κρυφοχαμογελώντας, ὁ Άντρέας πηδούσε ἀπὸ κατσάβραχο σὲ κατσάβραχο, ὡς πὺ συναντήθηκαν μὲ ἰταλικὲς δυνάμεις.

Ἄναψε τότε τὸ κανονίδι πρῶτο πρῶτο. Ὁ Ἴταλοὶ ἀπάντησαν μὲ δικές τους κανονίδες, μὰ δὲν ἀντέχανε στήν ἐπίθεσι τῶν δικῶν μας. Σὲ λιγάκι ὁλος ὁ λόγος ὅπου πολεμοῦσε καὶ ὁ Άντρέας εἶχε πέσει καταπάνω τους μὲ τὴν λόγχη. "Ενας κουρνιαχτὸς σηκώθηκε σὲ λιγάκι πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Ὁ Ἴταλοὶ τὸ βάλεσαν στὰ πόδια, ἀπὸ πολέμησαν μὲ λύσσα καὶ παρενόχλησαν τοὺς δικούς μας ἀρκετά.

Ὁ δρόμος ἦτανε τώρα ἀνοιχτὸς γιὰ τὸ χωριό. Σὲ λιγάκι ὁι στρατιῶτες μπήκανε μέσα σ' αὐτὸ καὶ ὤψωσαν τὴ γαλανόλευκη πᾶνω στὸ μεγαλύτερο σπίτι, πὺ ἦτανε καὶ γραφεῖο τῆς κοινότητος. Ὁι κάτοικοι εἶχαν ἀδειάσει τὸ χωριό. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ καμμιάν ὥρα ἀρχίσανε νὰρχωνται λαχανισμένοι ὁι πρῶτοι χριστιανοί.

— Χριστὸς ἀνέστη ἀδελφια! Καλῶς ἦλθατε! Χριστὸς γεννᾶται!...

Οἱ φαντάρη παίζουν μὲ τὰ Ἀρβανιτοπούλα.
(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη Τ.Τ. 790)

— Μὰ Πάσχα εἶναι τώρα γιὰ Χριστούγεννα; ρώτησε ἀστετυμένος ἕνας φαντάρος.

— Καὶ Πάσχα καὶ Χριστούγεννα καὶ παρὰδεῖσες καὶ χαρὰ Θεοῦ, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ἕνας χωρικός καὶ δάκρυσε.

Ὁ Άντρέας ἄκουγε καὶ δὲ γόρτανε ἡ ψυχὴ του. Αὐτὸς δὲν μιλούσε, δὲν ἔλεγε τίποτα. Τοῦ φαινόταν μόνο πὺς ὅλοι αὐτοὶ ὁι χωρικοὶ πὺ κατέβαιναν ἀπὸ τίς σπηλιές καὶ τὰ δάση τοῦ βουνοῦ, ἀξούριστοι, ἀσυγύριστοι, βρώμικοι, ὅλες αὐτὲς ὁι γυναῖκες, ὁι γρηῆς μὲ τὸ τρεμάμενο βῆμα καὶ ὁι νῆες μὲ τὰ παιδάκια στήν ἀγκαλιά, ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιά, τὰ σιωπηλά καὶ τὰ περίεργα, πὺ βλέπανε μὲ κάποιον δέος τὴ στρατιωτικὴ στολή, μὴ ξέροντας μὲ τὴ λίγη παιδιᾶστικὴ πείρα τους ἂν ὁι καινούργιοι στρατιῶτες ἦταν καλοὶ ἢ κακοὶ σάν τους Ἴταλοὺς, πὺς ἔβλε τὸ λυτρωμένο πλήθος ἦταν ἀδελφια του.

Καὶ νὰ, μαζί μ' ἕνα μπουλουκὶ χριστιανὸν ἦλθε κι' ἕνα παιδί ὡς δέκα χρονῶν, ψηλὸ, μαυριδερό, μὲ ζωηρὰ μάτια. Ἦταν Ἀρβανιτάκι.

— Καλῶς ἦλθατε, χαίρετις σὲ γλῶσσα του καὶ πῆγε καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ Άντρέα πὺ βρέθηκε μπροστά του.

Ὁ Άντρέας τράβηξε τὸ δικὸ του. Γιατὶ τοῦ φιλοῦσε τὸ παιδί τὸ δικὸ του χέρι; "Αν φιλοῦσε τὸ χέρι τοῦ λοχαγοῦ μάλιστα.

Μὰ τὸ παιδί στενοχωρήθηκε καὶ τὸ πῆραν τὰ κλάματα καὶ κάτι τοῦ εἶπε σὲ γλῶσσα του.

— Τί θέλει νὰ πῇ; ρώτησε ὁ Άντρέας κάποιον.

— Λέει πὺς τὸν περιφρονεῖς.

Ὁ Άντρέας, πὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή συμπαῖσσε τὸ παιδί, λυπήθηκε κατὰκαρδία. Αὐτὸς πὺ ἔνοιωσε τόση χαρὰ γιὰτὶ λυτρώθηκαν τ' ἀδελφια του, τώρα ἔβλεπε πὺς ἔκανε ἕνα παιδί σκλαβωμένο μέχρι τότε νὰ κλαίῃ. "Ανοῖξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸ ἔσφιξε δυνατὰ στὸ στήθος του.

— Δὲν ἔχεις γονιούς, δικούς, μάνα, πατέρα;

— Εἶναι ἔρμη, ἀδελφὸ, τὸν πληροφόρησε μιά γυναῖκα. Τοῦς γονιούς του τοὺς σκότωσαν ὁι Ἴταλοὶ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Άντρέα πνίγηκε στὸ λαρύγγι του. Εἶπε ὡστόσο:

— Καὶ τώρα δὲν ἔχει κανένα;

— Κανένα.

Νὰ ἄλλο ἕνα παιδί ὀρφανό, πὺ δὲν ἔχει οὔτε μίαν θεία νὰ τὸ ἔχη κοντὰ της, νὰ τὸ μεγαλώσῃ. Νὰ ἄλλη μιά ψυχὴ πὺ θὰ βασανιστῇ ἀπὸ τὴ μοναξιά μέσα στὴ ζωὴ. Μιά ἰδέα ἀστράψε τότε στὸ μυαλὸ τοῦ Άντρέα. Γιατὶ νὰ μὴ γίνουν ἀδελφια;

— Θέλεις νὰ γίνῃς ἀδελφάκι μου; ρώτησε. Θὰ πᾶμε μαζί στήν Ἀθήνα ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ δὲν σκοτωθῶ. Θὰ μάθῃς γράμματα, τέχνη, καὶ θὰ ζοῖμε μαζί, κάθε μέρα, στὸ ἴδιο σπίτι, ἔμεις ὁι δύο ὀρφανοὶ, θέλεις;

Τὸ Ἀρβανιτοπούλο, ὅσο ἄκουγε τὰ λόγια τοῦ στρατιῶτη, πὺ τοῦ τὰ ἔλεγε ἀρβανιτικά ἕνας χωρικός, ἔκλειε ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ἀρπάζε τὰ χέρια τοῦ Άντρέα, τὰ μούσκεψε μὲ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ δάκρυά του καὶ σὲ λίγο τοῦ εἶπε:

— Θάρθω μαζί σου, ἀδελφέ μου!

Γεωργία Δεληγιάννη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

2^{ΑΣ} ΜΑΡΤΙΟΥ

Ευαγγέλιον (Ματθαίου στ' 14-21)

Είπεν ὁ Κύριος, ἔάν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Πατρὸς ὁ οὐράνιος· ἔάν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὁμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὧν.

Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσιν γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὥπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσιν τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων ἀλειψαὶ σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νῆμαι, ὥπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ Πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρώσις ἀφανίζεται, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσιν καὶ κλέπτουσιν. Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὐτε σὴς οὐτε βρώσις ἀφανίζεται, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν. Ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὧν, ἐκεῖ ἐστὶ καὶ ἡ καρδία ὧν.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ρωμαίους ιγ' 11-16' 4)

Καὶ τοῦτο, ἀδελφοί, εἰδότες τὸν καιρὸν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἦδη ἐλθεῖν ἔγενετο· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπισταύσαμεν. Ἡ νύξ προέκοι, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδουάμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἐσχημῶς περιπατήσωμεν, μὴ κόμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσέλγεια, μὴ ἐριδί καὶ ζήλῳ· ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιήσθε εἰς ἐπιθυμίαν.

Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὅς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λαχάνα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθιοντα μὴ ἐξουθενείτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθιοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσεδάξατο. Σὺ τίς εἰ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἡ πίστις· σταθίσεται δὲ· δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεὸς στήσαι αὐτόν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρομοιάζει εἰς τὴν ἀνωτέρω περικοπὴν τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς του τὴν παρούσαν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς νύκτα καὶ τὴν μέλλουσαν τοιαύτην πρὸς ἡμέραν. Λέγει δὲ ὅτι διὰ τὸν πιστὸν χριστιανὸν ὅσον περνοῦν τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του τόσοι πλησιάζει πρὸς τὴν ἡμέραν καὶ ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν νύκτα. Πόσον μεγάλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον εἶναι ἡ ἀποκάλυψις αὐτῇ τοῦ Παύλου! Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι πού ἀξιῶνται νάχουν αὐτὴ τὴ γνώσι καὶ νὰ πιστεύουν σ' αὐτὴ εἶναι ἀπείρως εὐτυχεῖς. Εἶναι ὅμως ἀξιολύπητοι ἐξ ἑαυτοῦ ἐκείνοι πού βρίσκονται στὴν ἀγνοία. Αὐτοὶ ζῶντες μακριὰ ἀπ' τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν φωτισθῇ ἀπ' αὐτὴν περνοῦν τὴν πρόσκαιρην ζωὴ τους ὥπως αὐτοὶ νομίζουν καλύτερα καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τίς πράξεις τους. Καταβάλλουν ὅλη τους τὴ δύναμιν καὶ κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ τῆς παρούσης ζωῆς. Πέφτουν μὲ τὰ μούτρα στὶς ἀπολαύσεις καὶ στὰς ἡδονὰς καὶ σὲ κάθε τι πού τοὺς ὑπόσχεται καλοπέρασι. Ἐπειδὴ δὲν πιστεύουν πὺς ἔπεται ἀπ' τὸ θάνατο τὸς περιμένει μιὰ ἄλλη αἰώνια ζωὴ, ἀν τοὺς ὁμιλήσῃ κανεὶς γι' αὐτὴ τὸν κοροϊδεύουν καὶ τοῦ ἀπαντοῦν: «ἐδῶ εἶναι ἡ κόλασις καὶ ὁ παράδεισος». Γι' αὐτὸν δὲ τὸ λόγον αὐτοὶ μισροστά στὸν πλησιάζοντα θάνατον τρέμουν καὶ καταλαβάνονται ἀπὸ ἀγωνία. Γι' αὐτοὺς ὁ θάνατος εἶναι τρομερὸς καὶ ἀπαίσιος.

Γιὰ τὸν ἀληθινὸ ὅμως καὶ πιστὸ χριστιανὸ συμβαίνουν ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα. Αὐτὸς ἐπειδὴ γνωρίζει καλὰ ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους τοῦ Παύλου ἡ πρόσκαιρη τοῦτῃ ζωὴ εἶναι νύκτα, τῆς δίδει τὴν ἀνάλογον ἀξία. Τὴν περνᾷ ὥπως πρέπει, σύμφωνα δηλαδὴ μὲ τὰ παραγγέλματα τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ τὸν θάνατον τὸν ἀντιμετωπίζει μὲ ἡρεμία καὶ πραγματικὴ χαρὰ, διότι θὰ πρόκειται νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὴ νύκτα καὶ θὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν αἰώνια ἡμέρα. Αὐτὸς ἀκριβῶς θὰ τὸν φέρῃ πρὸς τὰς αἰωνίας τοῦ παραδείσου ἀπολαύσεις.

Ὅταν ὁ Παῦλος ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τοὺς Ρωμαίους ἐγκώριζε πόση διαφθορά καὶ ἀκολασία ἐπικρατοῦσε στὴ Ρώμῃ. Κάθε εἶδος ἀκολασίας καὶ αἰσχρότης διεπράττετο ἀπ' τοὺς εἰδωλολάτρας. Στὰ συμπόσια τοὺς ἔκαναν πραγματικὰ ὄργια. Βλέποντας λοιπὸν αὐτὰ ὁ Παῦλος ἔγραψε πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Ρώμης αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴν συνιστῶν εἰς αὐτοὺς νὰ ἀπέχουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον ἀπ' τὰ ὄργια τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ νὰ ἀποφεύγουν κάθε σχέσι μ' αὐτοὺς. Τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι σὺν καλοῖς χριστιανοῖς πρέπει νὰ ζοῦν μὲ σωφροσύνη καὶ κοσμιότητα, καὶ νὰ ἀποφεύγουν κάθε τι ἀσεμνο. Προσέτι λέγει στὴν ἐπιστολὴν του ὁ Παῦλος ὅτι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν πρέπει νὰ ἐπικρατῇ ἡ ἀγάπη καὶ ὅτι δὲν πρέπει ὁ ἓνας νὰ κατηγορεῖ τὸν ἄλλον. Ἄν

δηλαδὴ ἓνας νομίζει ὅτι κάποιος κάνει κάτι πού ἀντιβαίνει στὴ χριστιανικὴ διδασκαλία, δὲν εἶναι αὐτὸς ἀρμόδιος νὰ τὸν ἐλέγξῃ καὶ νὰ τὸν κατακρίνῃ. Διότι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανοὶ ἀπέναντι τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς θρησκείας μας εἶναι δοῦλογοι καὶ ὑπόλογοι. Μόνον αὐτὸς θὰ γίνῃ ὁ δικαστὴς ὧν μας. Μ' ἄλλους λόγους ὁ Παῦλος συνιστᾷ στοὺς χριστιανούς ν' ἀποφεύγουν τὸ ἐκούτομπολιό. Ἐχόντες δηλαδὴ ὅλοι μας τὴν συναίσθησιν ὅτι εἰμεθα ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ ἐνοχοὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ διὰ κάθε μας πράξι, ἂς προσπαθοῦμε νὰ ἐτοιμάσωμε τὸν ἑαυτὸν μας ἔτσι, ὥστε ὅταν παρουσιασθῶμεν μπροστὰ στὸν οὐράνιον δικαστὴν μας νὰ ἔχωμεν τὴν συνείδησιν μας ἡσυχον καὶ νὰ μὴ μᾶς καταλάβῃ ὁ φόβος πού εἶναι ὁ αἰώνιος τιμωρὸς κάθε ἀμαρτωλοῦ καὶ κακοῦ ἀνθρώπου.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου δημοσιεύεται ἡ κατωτέρω θαυμασιὰ προσευχή, ἡ ὅποια ἀπαγγέλλεται εἰς χιλιάδας Ἀγγλικῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὰς ὁλίγας λέξεις τῆς προσευχῆς αὐτῆς διαγράφεται τὸ βαθύτερον αἶσθημα τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον οἱ σύμμαχοί μας οἱ Ἀγγλοὶ, ἀλλὰ ὁλόκληρος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος τρέφει διὰ τὸν ἱερὸν τῆς Ἑλλάδος ἄγωνά.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«Κύριε ἡμῶν Θεέ, αἰωνία πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης, Σὲ παρακαλοῦμεν ὑπὲρ τῶν πόλεων καὶ νήσων τῆς Ἑλλάδος ἵνα, ὡς ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἐπεδαφιλέυσαν πλουσίως τὸ πνεῦμα, τὴν σοφίαν καὶ τὸ κάλλος εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, οὕτω καὶ νῦν τῇ κραταιᾷ Σου βοηθείᾳ, διὰ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ὄπλων αὐτῶν, δώσωσιν εἰς κληρονομίαν πάντων τὴν ἐλευθερίαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, τῷ βασιλευνonti μετὰ Σοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ

Γ'.

Ἡ σύλληψις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Νήσων μετὰ τὸ ἐν Πάτμῳ Πανδωδεκανησιακὸν Συνέδριον.

Ὅταν ὁ στρατηγὸς Ἀμέλιος ἐπληροφόρηθη περὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νήσων εἰς Πάτμον καὶ περὶ τοῦ συγκληθέντος ἐκεῖ τὴν 3ην καὶ 4ην Ἰουνίου 1912 Συνεδρίου, ὅπως ἀνεφέραμεν εἰς προηγούμενον σημεῖωμα, ἐξωργίσθη καὶ ἀμέσως ἀπέστειλεν εἰς Πάτμον ἀντιτορπιλικὸν πρὸς διάλυσιν τοῦ συνεδρίου καὶ σύλληψιν τῶν ἀντιπροσώπων.

Εὐτυχῶς ὅμως τὸ ἀποσταλὲν ἀντιτορπιλικὸν ἐφθασεν εἰς Πάτμον τὴν ἐπομένην τῆς ἀποπερασσεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Πανδωδεκανησιακοῦ Συνεδρίου, ὁπότε μάλιστα εἶχον ἀναχωρήσει ἐκεῖθεν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νήσων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τριμελὴς ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία θὰ ὑπέβαλλε τὸ συνταγὲν ψήφισμα εἰς τὸν στρατηγόν Ἀμέλιον καὶ εἰς τοὺς προξένους τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Παρ' ὅλα ταῦτα, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ στρατηγοῦ, ἀφοῦ δὲν προελήφθη ἡ διάλυσις τοῦ συνεδρίου πρὸς μεγίστην λύπην τῶν Ἰταλῶν καὶ πρὸς μεγίστην χαράν τῶν νησιωτῶν, οἵτινες διὰ τοῦ συνεδρίου τούτου ἐξέφραζον ἐπισήμως τὸ φρόνημα αὐτῶν καὶ θὰ διεκήρυσσον ἀπαξ ἔτι εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν Ἑλληνικωτάτην συνειδήσιν των, συνελήφθησαν οἱ ἐναπομείναντες ἐν Πάτμῳ ἀντιπρόσωποι, οἱ ὁποῖοι μεταφερθέντες διὰ τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ εἰς Ρόδον ὠδηγήθησαν ὑπὸ στρατιωτικὴν συνοδείαν ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ Ἀμέλιου κατὰ τὴν 8ην Ἰουνίου 1912.

Ὁ γενναῖος (11) δὲ ὁ-

τος στρατηγὸς, λησιμονῶν τὰς ὑποσχέσεις καὶ διαβεβαιώσεις του περὶ ἀποδόσεως τῶν νήσων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ περὶ αὐτονομίσεως αὐτῶν καὶ διατελῶν ἐν ἐξάλλῳ ὀργῇ, ὕβρισε γυνδαίοντα τοὺς συλληφθέντας ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νήσων ἀπειλήσας συνάμα τούτους ὅτι ἡδύνατο νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ Στρατοδικεῖον πάντας τοὺς ἀμέσως ἢ ἠμέσως ἀναμειχθέντας εἰς τὸ συνέδριον.

Κατανοήσας ὅτι τὸ συνέδριον δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀκυρωθῇ ἐπεχείρησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας καὶ νομίζων ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀκόμη τοσοῦτον ἀφελεῖς, ὥστε νὰ ἐξηπατῶντο καὶ πάλιν εὐκόλως, ἀπειτόλησεν ἐν τέλει νὰ προτείνῃ εἰς τούτους ὅτι ἐάν ἐπεθύμουν νὰ δεχθῇ τὸ διὰ τὴν Ἰταλικὴν Κυβέρνησιν ψήφισμα τοῦ συνεδρίου καὶ νὰ διαβιθῇ τοῦτο εἰς τὰς ἄλλας Δυνάμεις, συγχωρῶν ταυτοχρόνως τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὸ συνέδριον, θὰ ἔπρεπε νὰ τροποποιηθῇ τὸ ὁποῖον ἐθεώρει οὗτος προσβλητικὸν διὰ τὴν Ἰταλίαν, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐκφράζηται ἀπεριόριστος εὐγνωμοσύνη πρὸς τοὺς ἐλευθερωτάς (!) Ἰταλοὺς καὶ νὰ ζητῇται ἀντὶ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Ἑλ-

λάδος ἢ καὶ αὐτῆς τῆς αὐτονομίας Ἰταλικῶν Προτεκτοράτων τῶν νήσων ὑπὸ τὴν προστασίαν μόνον τῆς Ἰταλίας, προτείνας μάλιστα πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀντιπροσώπων νὰ συντάξῃ ἐκεῖνος τὸ σχέδιον τοῦ ψηφίσματος!

Ἐπειδὴ δέ, ὡς ἦτο ἐπόμενον, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑλλήνων τῆς Δωδεκανήσου ἀντιληφθέντες τὸ δόλιον σχέδιον τοῦ στρατηγοῦ Ἀμέλιου, ἀποπειρωμένου νὰ πλαστογραφῇ τὸ φρόνημα καὶ τὴν συνειδήσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν κατεχομένων νήσων, ἀπέρριψαν μετὰ θάρρους τὴν πρότασιν ταύτην ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν δοθείσαν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν νησιωτῶν ἐντολήν καὶ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς πόθους αὐτῶν, ὁ στρατηγὸς ἐξεμάνη περισσότερον καὶ ἐπαναλαβὼν τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀπειλάς ἀπέπεμψεν ὅλους τοὺς παρισταμένους ἀντιπροσώπους, οὓς ἀμέσως ἔθεσεν ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ κακούργων!

Ἐκτὸς ὅμως τούτων, τὴν ἐπομένην οἱ καταφθάσαντες τρεῖς ἕτεροι ἀντιπρόσωποι τοῦ συνεδρίου, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ ψηφίσματος, ὠδηγήθησαν ἅμα τῇ ἀποβιβάσει των οὐχὶ εἰς τὸν στρατηγόν, ἀλλὰ εἰς

τὸν βασιλικὸν ἐπίτροπον ἐπὶ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ὁ ὁποῖος ἀρνηθεὶς νὰ δεχθῇ τὸ ψήφισμα τοῦ συνεδρίου ἤρchiσε νὰ ἀπειλήσῃ ὕβρεις καὶ ἀπειλάς, ὡς ὁ στρατηγός, καὶ νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς τὴν πλαστογραφίαν τοῦ φρονήματος τῶν Δωδεκανησιῶν.

Οἱ ἀντιπρόσωποι ὅμως καὶ οὗτοι ὄχι μόνον δὲν ἐλαβον ὑπ' ὄψιν τὰς ἀπειλάς τοῦ Ἰταλοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου, ἀλλὰ καὶ εὐθαρῶς ἀπήντησαν ὅτι μόνον τὴν ξυνώσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπόθουν καὶ ὅτι μόνον μέχρι τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ πόθου τούτου θὰ ἐδέχοντο αὐτονομίαν, ὡς μεταβατικὸν πολίτευμα τῶν νήσων των.

Ὡς ἦτο δὲ ἐπόμενον ἡ στάσις αὕτη τῶν ἀντιπροσώπων ἐξηρέθη τὸν Ἰταλὸν βασιλικὸν ἐπίτροπον, ὁ ὁποῖος ἐπανελάβε τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀπειλάς καὶ ἀπέπεμψε χυδαίως τοὺς ἀντιπροσώπους τούτους.

Ἐκ τούτων καὶ μόνον κατανοεῖται πλέον ἡ μεγίστη κακοήθεια καὶ δολιότης τῶν ἐπισήμων Ἰταλικῶν ἀρχῶν τῆς Δωδεκανήσου, αἱ ὁποῖαι ἀρχικῶς μὲν ὑπέσχοντο εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅτι θὰ παρεχωροῦντο αἱ νῆσοι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ τοῦλάχιστον θὰ ἐδίδοτο πλήρη αὐτονομία μέχρι τῆς ἐνώσεως πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν κατὰ τῶν Τούρκων, κατόπιν δέ, ὅταν οἱ Ἕλληνες βάσει τῶν ὑποσχέσεων ἠθέλησαν νὰ κατοχυρωθῶσι διὰ τοῦ συνεδρίου, ἡρνοῦντο τὰς ὑποσχέσεις των, ὕβριζον καὶ ἠπειλοῦν τοὺς Ἕλληνας, τοὺς ὁποῖους πλέον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἤρchiσαν νὰ κατατύρανῶσι ποικιλοτρόπως ἐπὶ 28 ὁλόκληρα χρόνια μέχρι σήμερον.

Γ. Θ. Γεωργιάδης

Ὁ ἱστορικὸς ἐλάττωσις τοῦ Ἰπποκράτους εἰς τὴν νήσον ΚΩ.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

54.

(Συνέχεια)

‘Ο Νέαρχος κοίταζε τὸ βασιλιά· τὰ μάτια του ἔλαμπαν.

— Μαντεύω! εἶπε χαρούμενος.

— Ποιόν; Λέγε!

— Νὰ πάρουμε τὸν ποταμὸ καὶ νὰ φτάσουμε ὡς τὸν Ἰνδικὸ ὠκεανό.

— Τὸ βρήκες! φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ θαυμασμό. Αὐτὸν τὸν δρόμο διάλεξε! Εἶσαι σύμφωνος;

— Συμφωνότατος, βασιλιά μου. Ἐὰν θὰ δοῦμε νέες χώρες, θὰ ἐρευνήσουμε μεγάλες θάλασσες, θὰ βρούμε, ἴσως, εὐκαιρίες νὰ κάμουμε καὶ μεγάλα ἔργα κατὰ θάλασσαν· νὰ μὴν ποῦν πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν μεγάλος κατακτητὴς μονάχα τῆς ξηρᾶς· μὰ καὶ τῆς θάλασσας.

— Ναί, ναί, ἔχεις δίκιο, Νέαρχε! ἀνεφώνησε ὁ βασιλιάς ἐνθουσιασμένος. Ὅμως τὸ σχέδιό αὐτὸ ἔχει μιά μέγιστη δυσκολία. Χρειαζόμαστε...

— Μεγάλο στόλο! συνεπλήρωσε ὁ Νέαρχος. Θὰ κάμουμε, βασιλιά μου. Ἐχουμε δὴ ξυλεία ἀφθονή, οἱ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ εἶναι σκεπασμένες ἀπὸ παρθένα δάση. Ἐχουμε μαστόρους καλοὺς καὶ δικούς μας καὶ ντόπιους. Ἐχουμε, ἔμαθα, καὶ πλούσια μεταλλεῖα σιδήρου· θὰ βάλουμε ντόπιους τεχνίτες νὰ μᾶς θάψουν τὰ πονιά. Τίποτα δὲ μᾶς λείπει. Ἐχουμε χιλιάδες ἀνθρώπους στὴ δούλειά σου, βασιλιά μου. Σὲ λίγους μῆνες ὅλα θὰ εἶναι ἔτοιμα.

‘Ο βασιλιάς σηκώθηκε. Ἐκάμε μερικά βήματα μέσα στὴ σκηνή. Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὰ λόγια τοῦ φίλου του τοῦ Νέαρχου. Ξαφνικά στάθηκε μπροστά του.

— Σήκω ἀπάνω, Νέαρχε! τοῦ εἶπε.

‘Ο Νέαρχος σηκώθηκε.

‘Ο Ἀλέξανδρος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὤμο τοῦ πιστοῦ φίλου του.

— Αναλαμβάνεις, εἶπε μὲ σοβαρὴ σιγανή φωνή, τὴν εὐθύνη; Αναλαμβάνεις νὰ ἐπιστατῆς νὰ κατασκευασθῇ ὁ μέγας στόλος πού μᾶς χρειάζεται καὶ ν’ ἀναλάβῃς τὴν ἀρχηγία του;

‘Ο Νέαρχος σιωπῶν· μὰ ἡ καρδιά του κτυποῦσε χαρούμενη.

— Ἐσένα ἀπ’ ὅλους μου τοὺς συνεργάτας περισσότερο ἀγαπῶ, ὥστε ἀπὸ τὸν Ἡφαιστίωνα, ἐξακολουθῆσε ὁ Ἀλέξανδρος. Εἶσαι ἀφωσιωμένος καὶ πιστός· εἶσαι ἀτρόμητος· καὶ ἔχεις καὶ μιὰν ἄλλη ἀρετὴ, πολὺ μεγάλη: ἔχεις βαθύ μυαλό, ὅταν βρεθῇς μπροστά ἀπὸ ἕνα ἐμπόδιο, ξέρεις νὰ βρῇς τὸν τρόπο νὰ τὸ ὑπερπηδήσῃς. Αὐτὸ σημαίνει πῶς εἶσαι γεννημένος γιὰ ἀρχηγός. Νέαρχε, σὲ διορίζω ἀρχηγὸ τοῦ νέου μεγάλου μου στόλου. Δέχεσαι;

‘Ο Νέαρχος σήκωσε τὸ κεφάλι.

— Δέχουμε, βασιλιά μου, ἀποκρίθηκε χωρὶς τίποτα ἄλλο νὰ προσβλεπῇ.

Μὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια.

— Ἐμπρός λοιπόν! εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Ἀς μὴ χάνουμε καιρό. Ξημέρωσε πιά. Πήγαινε, μάθεψε ὅσες χιλιάδες ἐργάτες σοὺ χρειάζονται, στείλε τους νὰ κόψουν ξύλα, νὰ σκάψουν τὴ γῆ νὰ βγάλουν σίδερο, στήσε στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ μεγάλα ναυπηγεῖα, ἀρχίσε τὸ ἔργο. Πόσα καράβια μᾶς χρειάζονται;

— Θὰ μπῇ ὅλος ὁ στρατὸς στὰ καράβια; ρώτησε ὁ Νέαρχος.

— Ὁχι. Ὁ μισὸς στρατὸς θὰ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν ξηρὰ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ θὰ πηγαίνει δίπλα στὸ στόλο. Ὁ ἄλλος μισὸς θὰ μπῇ στὰ καράβια. Πόσα λοιπόν καράβια θὰ μᾶς χρειαστοῦν, μικρά καὶ μεγάλα;

‘Ο Νέαρχος σκέφθηκε.

— Ἐως δύο χιλιάδες, ἀποκρίθηκε τέλος.

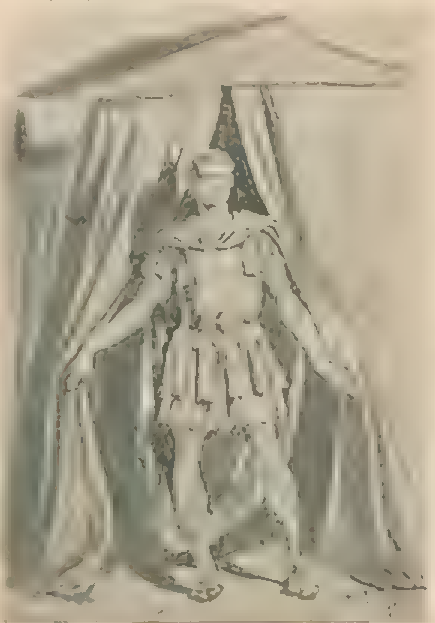
— Ἐμπρός λοιπόν, ἐτοίμασέ μου δύο χιλιάδες. Πόσος καιρὸς θὰ σοὺ χρειαστῇ;

— Ἐξ ἡμερῶν περίπου, ἀποκρίθηκε ὁ Νέαρχος.

— Ἀς μὴ χάνουμε λοιπόν μῆτε στιγμή!

Ἄνοιξε ὁ Ἀλέξανδρος τὴ σκηνή. Οἱ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου φώτισαν τὸ πρόσωπό του. Δὲ φαίνονταν πιά κουρασμένος· τὰ μάγουλά του εἶχαν κοκκινίσει, οἱ δύο γαλάζιοι κύκλοι γύρω ἀπὸ τὰ μάτια του εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

— Μεγάλῃ ἡμέρᾳ ἀνατέλλει σήμερᾳ! εἶπε. Οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος ἄς εἶναι μαζί μας!

Ἄνοιξε ὁ Ἀλέξανδρος τὴ σκηνή.

Κεφ. 71.

Δὲν πέρασαν πολλὰς ἡμέρας καὶ ὅλα εἶχαν ἀλλάξει. Ἐπὶ πολλὰ μίλια στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ εἶχαν ἐγκατασταθῇ μεγάλα ναυπηγεῖα· χιλιάδες ντόπιοι ὑλοτόμοι εἶχαν τρυπώσει μέσα στὰ παρθένα δάση καὶ ἔκοβαν πεῦκα, ἔλατα, κέδρους. Χιλιάδες μουλάρια καὶ κάρρα καὶ ἐλέφαντες μετεκόμιζαν τὴν ξυλεία καὶ ἄλλες χιλιάδες ἐργάτες καὶ τεχνίτες — ξυλουργοί, σιδηρουργοί, ναυπηγοί — δούλευαν καὶ ἐφκειαν τὰ νέα καράβια. Σὲ ὅλα τὰ χωριά ἀντρες καὶ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν ὕφαιναν χοντρά ὑφάσματα γιὰ τὰ πανιά τῶν καραβιῶν καὶ ἄλλοι τὰ ἔθαψαν μὲ διάφορα χρώματα.

‘Ο Νέαρχος ἔτρεχε παντοῦ, εἶδε διαταγές, ἐπέβλεπε τὰ πάντα. Σὲ λίγους μῆνες ὅλα ἦταν ἔτοιμα. Αὐτὸς εἶχε σοφιστῇ τὰ βαφοὺν τὰ πανιά μὲ διάφορα χρώματα. Γιατὶ ἤξερε πῶς ὁ στόλος θὰ μοιράζονταν σὲ διάφορες τριηραρχίες καὶ κάθε τριηραρχος ἔπρεπε νὰ ξέρῃ ποιά καράβια ἦταν στὴ δικαιοδοσία του· κάθε τριηραρχος λοιπόν θὰ εἶχε καὶ τὸ δικό του χρώμα καὶ ἔτσι δὲν θὰ γίνονταν ποτὲ σύγχυσι.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ στόλος ἦταν ἔτοιμος. Ὁ Νέαρχος παρουσιάστηκε στὸν Ἀλέξανδρο. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε:

— Βασιλιά μου, εἶπε, ὁ στόλος εἶναι ἔτοιμος.

‘Ο Ἀλέξανδρος ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ μεγάλου συνεργάτου του.

— Ναύαρχέ μου, εἶπε, σ’ εὐχαριστῶ. Κράτησες τὸ λόγο σου, διὲν ὑποσχέθηκες τὸ ἔκαμες. Τὸ θνυμά σου πιά θὰ μείνῃ ἀθάνατο δίπλα στὸ δικό μου.

Κάλεσε ἀμέσως τοὺς καλλίτερους συνεργάτας του ἀξιώματικούς. Μοίρασε τὸ στόλο σὲ 33 τριηραρχίες· διάλεξε καὶ διώρισε 33 τριηραρχους· οἱ τριανταδύο ἦσαν Ἕλληνες, ὁ ἕνας δὲ ἦταν Πέρσης καὶ τὸν ἔλεγαν Βαγῶα.

— Βαγῶα, τοῦ εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, ἀπ’ ὅλους τοὺς Ἀσάτες εἶσαι διατί γὰ καὶ σοὺ ἐμπιστεύομαι μιά μοῖρα ἀπὸ τὸ στόλό μου. Ἐχῶ ἐμπιστοσύνη σὲ σένα· πρόσεξε μὴ μὲ ντροπιάσῃς.

— Ὅτι προσπαθῶ, βασιλιά μου, ἀποκρίθηκε ὁ Βαγῶας συγκινημένος, νὰ φανῶ ἀπτάξιος τῶν Ἑλλήνων.

Ὅλα πιά ἦταν ἔτοιμα.

— Ἀς προσφέρουμε θυσίαις στοὺς θεοὺς! εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Καινούργιοι ἀγῶνες μᾶς περιμένουν· ἄς παρακαλέσουμε τοὺς θεοὺς νὰ εἶναι μαζί μας!

Προσέφεραν μεγάλες θυσίαις στοὺς θεοὺς καὶ στοὺς δύο θεϊκοὺς προγόνους τοῦ Ἀλέξανδρου: στὸν Ἡρακλῆ καὶ στὸν Διόνυσον.

(Ἀκολουθεῖ)

1

6

1) 'Ιταλικόν ἀντιαερά
ἀπὸ τὰ ἐγκαταλειφθέντα
2) Ὑπαίθριον κουρείον
ταὶ οἱ φαντάροι μας κα-
ἀναπαύσεως των. 3) Τρε-
που εἰς τὸ Μέτωπον. 4)
μοιράζει τὴν ἀλληλογρα-
στρατιώτας τῆς πρώτης
ἄλλο ἀντιαεροπορικὸν πι-
τοῦ στρατοῦ μας. 6)
ταφέρουν εἰς τοὺς ὁμο-
7) Πολεμιστὰὶ τρώγουν
μετὰ τὴν μάχην. 8) Ἐτο-

[illegible]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

50.

(Συνέχεια)

Αυτή τη φορά με το στρατηγό Κρατερό που δεν είχε καλλίτερη τύχη, γιατί όχι μόνο ο στρατός του καταστράφηκε, αλλά και τον ίδιο τον έπιασαν στην Κω που θέλησε να ζητήσει σωτηρία και τον κρέμασαν.

"Υστερα από δυό χρόνια δοκίμασε κι' ο ναύαρχος Ξορόφας να καταλάβει το νησί. Τού κάκου.

Κι' άλλες κι' άλλες ακόμα έστρατείες ιστορούνται από τους χρονογράφους, μικρές και μεγάλες.

Στό μεταξύ σ' όλο τον Άραβικό κόσμο, από την Ανατολή και τη Δύση, δισώθηκαν οι άποτυχίες αυτές κι' άρχισαν να καταφθάνουν από παντού κι' άλλες συμμορίες από πειρατές. Έτσι που η Κρήτη σε λίγο διάστημα άλλαξε χαρακτήρα κι' έγινε εκεί, στις νότιες θάλασσες, ο πρόσκοπος του μεγάλου έγχρου...

Κάθε άνοιξη, σαν μια τεράστια πολεμική μηχανή, έξαπολούσε αναρίθμητα μικρά και μεγάλα πλοία με μαύρα πανιά, που πλημμυρούσαν την Άσπρη Θάλασσα, ρίχνονταν άπάνω στα πραγματευτάδικα και τα ληστεύανε, καίγανε χωριά και πολιτείες και σέρνανε στη σκληριά τους χριστιανούς.

Δεν ήταν κανείς την έποχή αυτή που να μην ξέρει και μια θλιβερή ιστορία για τα θαλασσινά του τα γεράκια... Γου κάκου οι αυτοκρατορικοί δρόμους προσπαθούσαν να περιορίσουν το κακό. Ός που να φτάσει το μαντάτο πως κάπου παρουσιάσθηκαν οι Σαρακηνοί κι' ός που να κινηθούν τα βαριά σκαριά τους για να φέρουν βοήθεια, αυτοί είχαν γίνει καπνός, θαρρείς, και σκορπίστηκαν άναμεσα πελάγου και ούρανού. Μονάχα τ' άποκαθία μαρτυρούσαν το διάβα τους... "Υστερα από λίγες μέρες όμως το παζάρι του Χάντακα, μπροστά στην ανατολική πόρτα του κάστρου, ήταν γεμάτο σκλάβους και λάφυρα. Έμποροι από τη Συρία και την Αίγυπτο αγόραζαν οτή δημοπρασία την ανθρώπινη πραγματεία για να τη μεταφέρουν ως τη Βασόρα και τους καταρράκτες του Νείλου, ως τις φλεγόμενες έρημιες της Χετζάζης και στα μακρινά άκρογιάλια της Άνταλουσίας...

Το 949 ή κατάστασις είχε γίνει πιά άνυπόφορη. Ο Κωνσταντίνος ο Ζ' έτοίμασε μεγάλη έκστρατεία με το στρατηγό Γουγγόλη, πόν ευνούχο και κουδκουλάριο του Ίερού Παλατιού.

Τούτος όμως στάθηκε όχι μονάχα άνίκανος, αλλά και δευός. Στην πρώτη μάχη οι Σαρακηνοί προσποήθηκαν πως νικήθηκαν και γύρισαν τις πλάτες... Μόλις όμως νύκτωσε πέσανε ξαφνικά πάνω στους Βυζαντινούς που τόχαν ρίξει στο γλεντοκάπι και τέτοια σύγχυσι και τρουάρα σκορπίσανε άνάμεσά τους που τους έκαμαν πατείς με πατώ σε να μπουνε στα καράβια τους και να σαλπάρουν ντροπισμένοι για τη Βασιλεύουσα...

Τούτη ή στερνή συμφορά έβαλε πιά το ζήτημα στη θέσι του... Ένα από τα δυό: ή την Κρήτη έπρεπε να πάρουν πίσω από τους κουρσάρους, για ν' άνοιξουν οι θαλασσινοί δρόμοι και ν' άναπαύσουν τ' άκρογιάλια ή, τελείωσε, ή Βυζαντινή αυτοκρατορία σιγά σιγά θάσθηνε σαν άνθρωπος που του κόβουν τον άέρα...

Πίσω από τον Νικηφόρο στέκονταν τώρα και οι τρεις φίλοι.

Δεν είχαν κοιμηθεί κείνη τη νύκτα προσμένοντας τούτη τη μεγάλη στιγμή.

— Σά να ναι θεριό ξαπλωμένο κατά μεσής στο πέλαγος... μουμούρισε ο Μιχαήλ...

Κινημένος από τούτο το λόγο ο Δη-

Το μεγάλο ψηφιδωτό του Άι Γιώργη

μήτρης θυμήθηκε το μεγάλο ψηφιδωτό που βρίσκονταν στη Χαλκή Πόρτα του παλατιού.

Ο φρικτός λεπιδωτός δράκος τίναζε τη διχαλωτή γλώσσα του οά σπαθί. Δεν άφηνε, λέει, το νερό να κατεβή στη χώρα κι' έτσι έρρεβε κι' αυτή άφανισμένη... Ζωντανά και βότανα μαραινόταν και σωτηρία δεν φαινόταν πουθενά... Και να που πετάχτηκε μπρός ο Άη Γιώργης, ο νιός, ο καβαλλάρης... Μ' ένα άνάλαφρο κοντάρι μονάχα και με την καρδιά γεμάτη πίστι ξεκίνησε... Πώς να ξεχάσει ποτέ το χλαμό κι' άτάραχο κείνο τροταπό, όλο γλύκα και ευγένεια μυστική...

Πάντα ή εικόνα τούτη τοδκανε βαθειά έντωπωσι... Δεν μπορούσε αλήθεια καλά καλά να καταλάβει την αίτια... Και να... τώρα, σ' αυτή την κρίσιμη ώρα της ζωής του, άστραψε πάλι στη θύμησί του... ποιός ξέρει, για να του φανερώσει τη σημασία του άγώνα που ανέλαβε κι' αυτός μαζί με τόσους άλλους...

Ός τόσο από τον ίδιο λόγο του Μιχαήλ ξαφνιάστηκε και κάποιος άλλος γι' άλλη, όλότελα διαφορετική άφορμή. Ο Δομέστικος. Γύρισε μονομιάς και κοίταξε τους τρεις φίλους με τη διαπεραστική του σκοτεινή ματιά...

Δεν έφυνε από το νοῦ του τ' όνειρο που λίγο πιά πριν είχε δει... Πίστευε πως όλα τούτα τα όνειροφαντάσματα στέλνονται από το Θεό στην άγρυπνη ψυχή του ανθρώπου για να μηνώσουν με τρόπο μυστικό τα μελλούμενα...

Ποιό ναταν άράγε το κρυφό νόημα του; Τί να παράσταινε ή γοργόνα που βγήκε μπροστά στη μάσκα του καραβιού του και που τον πήρε στην πλάτη της για να τον γυρίσει έτσι πανηγυρικά στη Βασιλεύουσα;

Τόν έξπληρε ή κραυγή «Κρήτη». Και τώρα τούτος έδω ο νεαρός φαντάσθηκε το νησί που σγκάνει τη ράχη του πάνω από τα νερά εκεί κάτω, οά ζωντανό θεριό ξαπλωμένο καταμεσής στο πέλαγος...

Νάταν άράγε τούτη ή φαντασία μια άπόκρισι στο ρώτημά του;

"Η μήπως και τ' όνειρο και οι διαλογισμοί του αυτοί ήσαν μονάχα σκάνδαλα του σασανά, που ήρθε αυτή την ίερή στιγμή να τον πειράξει... Τώρα ίσα ίσα που το πνεῦμα του και ή καρδιά του πρέπει να ναι γυρισμένα με άγνότητα κατά το Θεό;

«Έλέησόν με ο Θεός...», ψιθύρισε και με σκυμένο κεφάλι μπήκε πάλι πίσω στο κελλί του...

Το μεγαλόπρεπο θέαμα που παρουσιάζει ή πολεμική μηχανή της αυτοκρατορίας... οι λαμποκοπούσες μάσκες των καραβιών, τα χρυσοκέντητα λάβαρα, οι άστραφτερές πανοπλίες... κι' όλα τούτα στο πρωινό φώς που τάκανε να φαντάζουν λαμπρότερα, και στη λάμψη της γαλανής θάλασσας... μπορούσαν να ξελογιάσουν την καρδιά του και να την πλανέσουν... Μονάχα εκεί στο μισοσκότεινο κελλί του, γονατιστός μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας, άγνός και με την αντίληψη πως είναι ένα ταπεινό όργανο στα παντοδύναμα χέρια του Κυοίου, θά μπορούσε να ζυνιάσει την περίστασι και ν' άποφασίσει κείνο που πρέπει!...

(Άκολουθεί)

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολό-
γιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη
Στρούζα

1304

"Όσο για μένα, δεν βέβαια
 την ώρα να φτασώ η καρέκλα
 μιας σ' αυτό το σημείο. Όχι
 γιατί προηγουμένως έβλεπα τον
 γιατρό και κορονοϊό μου ήθε-
 λα να κοιμηθώ. Κάθε άλλο. Έ-
 κεινο το ήθελα με κάθε πρό-
 πο, ήταν να μείνω μόνος. Ή-
 θηλα, το γρηγορότερο να βάλω
 μπροστά την άπωση που είχα
 παρτί, έδω και ενώ όταν έγι-
 ρικά στους αποκοιτισμένους
 δρμίες της Αθήνας. Ή αρχί-
 σες να φέρω τις εντολές
 μου από την έγκληση ότι μένα
 ή αυτή μέσα το είχα περα-
 σεί.

Και νά πού τό κατάφαιρα!
Είναι ή ώρα έξη τό πρωί, τής
29 Οκτωβρίου, τή στιγμή που
γράφω τίς τελευταίες αυτές
γραμμές. Τις γραμμές αυτές
πού κλείνουν μέσα τους τίς έν-
τυπώσεις ένός πολέμου είκοσι-
τεσσάρου στό μετόπισθεν.

Νομίζω ότι μικρό το κεφάλαιο, αλλά είναι το εμψυχωτικό Μο. Ξαντίνα, σε νύφη βγαίνει κάποιος βάρος από την καρδιά μου και τ' αδειάζει τα πάντα απ' αυτή τα χυμώδη που έχω γράψει και έχω στο πρώτο τομείο μου εκκοιμιστώ, ωρο της ζωής μου και για πρώτη φορά στη ζωή μου δεν έχω κοιμηθεί εκκοιμιστείς όπως οτι ξανά...

017071107

οις! Πόδες άγνους και καρ-
 τής! Ποσο μίσους και Ιστο-
 ρίς στήνεις έξω μου ο αν-
 το το "κοσμοτροπείο" χτες τι-
 τούσε ώρα οτι να φαντασθώ
 δεν θα μπορούσε πως με περι-
 μέν μια τέτοια μέρα!

Κάθομαι τώρα και ψελλίζω-
 τρω τα χερσά μου και κα-
 θώς τα χερσά μου μου φα-
 νούνται ποταμοί, σπέννουνται τοί-
 χες, γέφυρες και προπύργιοι να δι-
 κριθώ, τον έρωτά μου κα-
 θώς πίνει να με κεράσει! Τον ά-
 κούω να μου λέει πως, γιατί ένας
 σπουδαίος υγιάρχεις!
 Πως είμαι (να σ., γραφικό) τα-
 λεντο που έπνιμην τον πόλεμο
 για να εαυή, να είσταται και να
 δοξαστή! Μου λέει κι άλλες ά-
 κόμα άνοησίες που ντρέπομαι να
 τις δώ κι ο ίδιος γραμμένες ά-
 πάνω στο χαρτί. Γι' αυτό και
 δεν τις γράφω.

Ὅπως κ' ἂν εἶναι, ὅμως, κατὰ
πιστεύω σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ιστορίαν
πιστεύω ὁρατὸς τὸς οὐκ α' εἶ-
ναι κακοήθους αὐτὰ τοὺς ἡ-
γῶντες αὐτοὺς εἰς τὴν πίστιν
αὐτοῦ τὰς ἐκείναι τοὺς ἐκείναι
κίβηται καὶ ἀκούει ἐκείναι πο-
νῆρας καὶ ἐκείναι μέγα δ' ἐν-
εκουστέρας. Γι' αὐτὸ, κα-
κῆρα μὲν τὰς ὑπερφανὰς καὶ
αὐτὰ δ' ἐκείναι τὴν α' ὁρατὴν
ἐκείναι καὶ ἐκείναι αὐτὴν
τοὺς ἡγῶντες αὐτοὺς καὶ τὴν
συγχωροῦν διὰ γι' αὐτὰ τοὺς
ἡγῶντες, ἀλλὰ ὅμως γὰρ τὸν δ'
τὴν τὸν τὸν τὴν τὴν τὴν τὴν
τὴν ὅμως τοὺς ὅμως ὑπερ-
φανὰς αὐτὴς τὴν ὅμως ὅμως

γίτα, μετ' αὐτά. Γιατί ταῦτα ἔ-
μαρ, πόσοι αὐτὰ ταῦτα ὑπερ-
βῆσαν ὅταν κρεῖται κατὰ τὸ πρῶ-
τον καὶ ἔπειτα ἀνὰ τὰ ἑξῆς
κῆρα καὶ αὐτὰς τὰς ἐπι-
στεύουσιν. Μία φῶρα ἔδει γρη-
γορῶς ἀνελθῆναι καὶ τρεῖς
καθὼς τὰ διαβάσει, ἕμνη τοῦ
λαλοῦντος καὶ ἀφ' ἑκείνου. Ναί, δι-
ὰ αὐτὴν τὴν ἐπισημάνειν τὰς δι-
στροφὰς καὶ τὴν ἀντιθέσιν αὐ-
τῶν ἀπὸ τοῦ ναὶ τὰς ἀπο-
στηρίχθαι τὴν ἀποστολὴν.

Και τώρα τέλει και παύει
 σ' αμείβει για σ' ημίμα. Δεν έχω
 δύναμι για να σε συγχώρω. Άλλω-
 λως κι' δεν έχω και, τιποτέ ολ-
 λω να γράψω. Τη συνείδητά μου
 εντομιάζω μου έσ' την νύκτα
 όταν αρχίζω να κοιμώμαι
 ύπνου, κι' έτσι με λυγρύνει
 ρωσώ, ο πυρετός μου με κυρλ-
 νω, κι' αλλ' λίγο στο δρόμο.

Κάθονται για μία στιγμή κα-
 άτουγκράζονται την απόλυτη ση-
 γασία της κήραρης μου. Έτσι
 λοιπόν: Ή νυχτα πέρασε χωρίς
 καμιάν επιδρομή Χασμούρι-
 συ. Απομακρύνονται οι
 σφαίρες από την πόλη, ερημύ-
 σουν τα χωριά, κάποιος τρώει
 άσπρη με πρωτότυπος. Ο θύ-
 μαζι τους...

μαί να σέησθαι το φως και
νολώ να παραβυρο της τραπ
ζαρίας Αποστολίζε. όπως
αυτοί και, χτες την Ιδιαν ώρα
δεν απηλ θισάσαι να μαθησι
τοιαύτα. 'Αλήθεια! Πώς τέτοι
αυτα γίνον γρη, και οι ωρες
μίζω αραδίς πως οι της Ιδι

χθισινή στιγμή που άνοιγα το
παράθυρο μου για να ρουφήξω
τη μυρωμένη άσπασα που ροδό-
λαγε από τον πελάδια του Αλ-
κίτητού, πριν άκουστούν οι σει-
ρήνες

ΟΙ ΔΕΦΗΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΟΛΙ-
ΤΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙΝ ΝΑ
ΜΕΝ ΒΥΘΩΝ ΉΑΝΤΕΣ Η ΠΕΡΙΘΥΛΙ-
ΝΟΥΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΝΙΚΕΣ! ..

18 Δεκεμβρίου 1940.

[illegible]

Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι ἐντε-
λὴς σωστό. Εὐκαιρίες μπορείς
νὰ βρῇς, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ ἐπιστή-
μα, καὶ τὰ μὲν ὅλα ἴσως νὰ
εἴς ἐμετάλλωσιν ἀν- ἀπο φυ-
σικοῦ μου- δὲν ἤμουν τόσο
φιλάρεος καὶ ἂν οἱ ἐντυπώσι-
μοί εἶχαν νὰ γράψω δὲν ἦσαν
τόσο μεγάλες καὶ οἱ εὐκαιρίες
καὶ οἱ διονύμεις μου δὲν ἦσαν
τόσο μικροί.

“Όταν καθίσω να γράφω, μο-
ναίνεται - πάντα - πως δεν μ-
εταί. Ούτε το γυρί. Τέμ Γυ-
μνασία. Αλλά ότι ή καθαρή
Γραφή, γράφω, και τίποτα
δεν έχω! Θέλω να τα γράφω
και να ή, αργά, τίποτα Κ-
όμως, τίποτα δεν νομίζω πως μπο-
ρώ να ξεφύσω καλά, από το
σκαμπό και από τους δώ βαλε-
να γίνεται γύρω μου, τις
στορίες και μεγάλες αυτές μ-
ας της ΣΟ

(Η ΟΥΡΑΙΑ ΣΤΟ ΕΤΕΡΟ)

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΥΡΡΑΝΤΗΣ

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

...
...
... διατάχθηκε να καταλάβει τις στρατιωτικές
πολεμικές θέσεις της Μικρής Βλαχίας.
Στο Δραγάτσον ήδη σταλθήκανε από τον Ό-
ληντιο κείνον δύο διοικούσαι το υπόλοιπον σώ-
μα του Βλαδιμίρεσκου, ο Χατζή-Πρόδρομος κι
ο Μασιδογιάνης

Την ίδια μέρα ζύγωσε κι' ο Κεχαγιάμπεης με δυο δυνατά σώματα καθολαρίων.
Πρώτο, ένα άποσταματάει το σώματος του Γιάννη Κολοκοτρώνη, παλιού και τούτου Μωραϊτή κλέφτη, δέχτηκε την επίθεσή του μισητού στήρι του Μοισόλη, που κάλπους έ
ταύτο της

ἡχος ζυγίου καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ πρῶτος ἀπὸ
 καὶ Κωνσταντῖνος ἀντιστοίχως καλῶς, ὡς οὐκ ἔστιται
 ἀπὸ αὐτοῦ ὁ Γιάννης Κολοκοτρώνης μετὰ τοὺς ἑλ-
 λῆς τοὺς Τούρκους καταβάρους. Τὸ
 ποὺ εἶνε καταγεγραμμένον ἀπὸ τὸν
 ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ βιβλίου τοῦτον ὁ Κων-
 σταντῖνος

δ' ἐκείνη τις ἀνεπίτρεπτος θεοβλασφημία στρατιω-
τικῆς φύσεως. Μόλις πήρε τὸ μήνυμα τὸ Καλο-
καυρία καὶ ἔφρασε αὐτῇ ὁ ὀρφανὸς καὶ ἀκατα-
στατὸς πατριώτης, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀπο-
στολῶν ἀποβύθη ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὅτι
ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς ἀπῆλθε καὶ ὁ ἀποστολὴς
ἀποβύθη, ἀκολούθησε ἀργὰ καὶ ὁ Δούκας, ἀφ' ὅπου
πρῶτα ἐβγαλεῖ ἵναν ἐνδοκυβερνητικὸν πατριωτικὸν
πρὸς τοὺς στρατιώταις τοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν κίβλας κατὰ τὸ γὰρδύριον
ἔβγαλε ἡ τουρκικὴ δολιχὸς Μάχη στὸ βάθος ἦσαν

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

αλληγητο αυτο και οι Τούρκοι για να γλυτω-
σαν απο τον κινδυνο αφηκαν το δουλεσι και
σαν δαγμα βαδισαν. Το αλληγητο αυτο
παταγε σπορα ε. δεν βαδισεν ο γιος κ.

[illegible]

· ἰὰ πρώτη φορά, ἀπὸ
οἱ ἑλληνοὶ τοὺς δευτέριους τόνους τοὺς κινῶ-
μα, ἀπογοιτῶντες ὁ ὕψους. Τὴ ἴσιν ἔ-
κλειτο τὰ τοὺς ὑψηλοῦς, ἵνα βαρεῖα κατὰ
τὸν ὅρον. ἵνα τὸν ὅρον, ὅτι τὸν ὅρον
τοῦ, τοῦ ἑτοιμαζομένου ἐν δόξῃ μιᾷ μάχῃ
καὶ νῦν, μὴ τὴν πρώτην ἀνάγκη, τὸν βρε-
σκεῖ ἡ οὐρα.

το από κατασκευαστή, βούλ' να το αγορά-

περιλαμβανομένων από μοιρασιά οι μοιρασιά. δι-
χως ν' ακολουθεί ταπεινά ταπεινά. Το ίδιο ε-
βανά και τους δρόμους — θύματα τραγικά

[illegible]

Τους ίδιους
δρες του Καλ
Την άλλη
για τουρκική
σούν με τον
ισλαμιστή το
ν. Τους εφάρ
κι είχε φνοί
δους καταστή
του θα σούλου το του άλλου. Στο δρώμ
κ. Έτσιτα στο ταύα. Ήσαν
ταγής του Ήνλητή του καλού
να μαγειρεύει στο Πιπνίκο

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙ

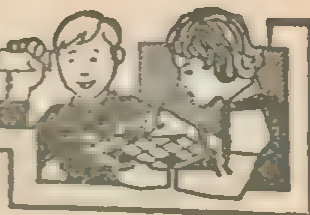
Ολόκληρη η στρατιωτική δύναμη του "θαλαρρεί και τέσσερα κανόνια, είχε μαζεί στο Ρίμνιο. Έχει μπόρεσι και ξαναφύγικ στο Αγιό το στρατό του θα χτυπούσι, πωθούσι, τους Γερμανούς. Και για τού κατάληξη στρατηγική θέλ. Εκθύρσε το στρατό. Το μέρος αυτό ονομάζεται κάπου 8 ώρες από Ρίμνιο και βρίσκεται μέσα σε μία "μικρή" διόδο" μερυστά της απλώνεται μία με τούλα και μεγάλα δέντρα, που θα χασημύνει την ώρα της διέλευσης για γρά ο

ΚΟΙΤΑΙ ΚΑΜΝΤΖΗ 2

570

Δυσκολεταξονίου

ΕΝΘΥΜΙΑ

Παῦλος - Παῦλα

Στὸ σχολεῖο ὁ δάσκαλος
ρωτᾷ γιὰ τὰ σημεῖα τῆς
οτιέως.

— Τί εἶναι Τάκη ἡ παῦ-
λα;

Κι' ὁ Τάκης:

— Τὸ θηλυκὸν τοῦ Παύ-
λου, κύριε!

Υπερβολή

Τὴν ὥρα ποῦ ἔπινε ὁ Τά-
κης νερό, ὁ ἀδελφός του ὁ
Νίκος τὸν ἐσπρωξε.

Ὁ Τάκης θυμωμένος τοῦ
λέει:

— Κάτσε ἡσυχά! Κόντε-
ψες νὰ μὲ πνίξης!

Κι' ὁ Νίκος:

— Σῶπα καυμένη ποῦ
κόντεψα νὰ σὲ πνίξω μέσα
σ' ἓνα ποτήρι νερό!

Παρεξήγησις ...

Ἡ μητέρα στοὺς δύο
οὗς τῆς:

— Θα σὰς κάμω καπναῖ!

Καὶ ὁ ἓνας τρομαγμένος:

— Καὶ τοὺς δύο, μαμά:

Σώθηκε! ...

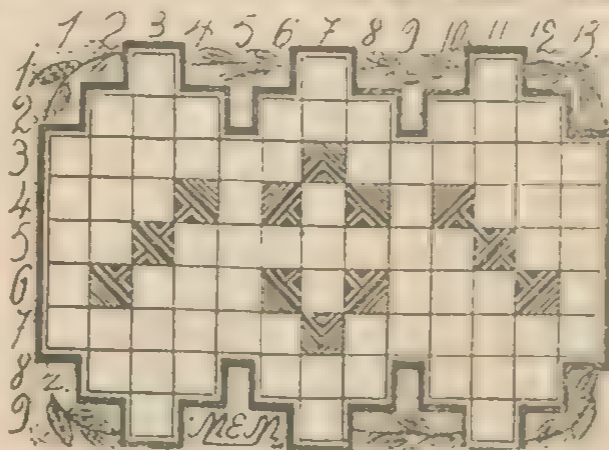
Μιά νύκτα δάγκαναν οἱ
ψῶλλοι ἀγρία τὸν μικρὸ Νί-
κο. Ἐκεῖνος τότε σηκώθη-
κε, ἔσβησε τὸ φῶς καὶ εἶπε:

— Ἔτσι κακοὶ δὲν θὰ μὲ
βλέπετε τώρα!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Σύμφωνο. 2) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων - ἀριθμητικὸν -
τίτλος Ἀθηναίων ἀρχόντων. 3) Πόλις τῆς Ρωμανίας - ἱεροῦ

ἐπο τῇ θαλάσῳ, (ἱερὸν τοῦ εἰς τὰ πᾶσα 4) Χρονιὰ ὁποιοῦν-
σις τριπλοῦ. 5) Ἄρμον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς 6) Ἄρ-
μον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς 7) Ἄρμον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς 8) Ἄρ-
μον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς 9) Ἄρμον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς 10) Ἄρ-
μον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς 11) Ἄρμον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς 12) Ἄρ-
μον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς 13) Ἄρμον (ἀρμονία) - δεύτερ. τῆς

καθ' ἑξῆς:

1) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους. 2) Πρόθεσις - ΚΑ
3) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους. 4) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν
κοιλίαν τοῦ κήτους. 5) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους. 6) ἔχεν
ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους. 7) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κή-
τους. 8) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους. 9) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν
κοιλίαν τοῦ κήτους. 10) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους. 11) ἔχεν
ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους. 12) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κή-
τους. 13) ἔχεν ἐνθὺν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους.

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Ἐπίγραμμα

Τὸ χίλια ἐννεακόσια σοσόν
[τα ἐν Βουλιαίᾳ
οἱ Ἴταλοι ἐφάγανε σαράν-
[τα παρὰ υἱά,
Στὴν Πίνδο καὶ στὴν Κορυ-
[τσά
Καὶ στὴ Χειμάρρα ἀκούη!
Τὸν ἄλλο μῆνα εἶχουαι
Νὰ φᾶνε καὶ στὴ Ρώμῃ!
Θ. Α.

Αἶνιγμα ἀκροστιχίς

Σὲ πέντε λέξεις μαγικὲς
— δὲς ὡς διὰ μαγείας —
τὸ κράτος ποῦ ἐνδοξότατες
ἔγραψεν ἱστορίας...
Μὰ ποῖν νὰ προχωρήσουμε
στῶν λέξεων τὴν ἐννοια
σὰς γράφω τὴν κατανυγὴ
ἔχουν καὶ οἰκονόμεια:
Τὸ πρῶτο καὶ τὸ τέταρτο
ὡς καὶ τὸ τελευταῖον
ὀνόματ' εἶναι θηλυκὰ
καὶ κύρια σὰς λέω.
Τὸ τρίτο μὲ τὸ δεύτερο
λέξεις ἀφορημένες.
Ὅλα ὅμως δείχνουν ἀρετὲς
μὲ πίστι χαρισμένες,
ναί, χαρισμένες μὲ τιμὴ
καὶ δόξα ὡς ἐκεῖνο
ποῦ γρίφος εἶναι καὶ γρίφος
[ἐγώ

ἐπίσης σὰς τὸ δίνω...
Θ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
Στρατιώτης

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ Η ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)
Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ἐκεῖνος
ποῦ κτυποῦσε. Ἦταν μιὰ ἀρκούδα
ποῦ τὸ μεγάλο κεφάλι τῆς φάνηκε
στὴν πόρτα.

Ἡ Ροδοῦλα τρομαγμένη ἔβαλε
μιὰ φωνή· τὸ ἀριάνι βέλαξε, τὸ πε-
ριστέρι ἐπέταξε· καὶ ἡ Ἀστροῦλα ἐ-
κρύφθη πίσω ἀπὸ τὸ κρεδβάτι τῆς
μητέρας τῆς.

Ἡ ἀρκούδα τότε τῆς εἶπε:

Μὴ φοδηθῆτε, δὲν θὰ σὰς καὶ
κακὸ. Εἰμαι μισοταγμένη καὶ θὰ
ἤθελαν νὰ ζεσταθῶ λίγο κοντὰ σας.
Καυμεῖν ἀρκούδα, εἶπε ἡ μη-
τερά, ἔλα κάθισι κοντὰ στὴ φωτιά· ἀλ-
λὰ πρόσεξε νὰ μὴ τσουρουφλίσης τὰ
μαλλιά σου.

Καὶ ἐφώνησε:

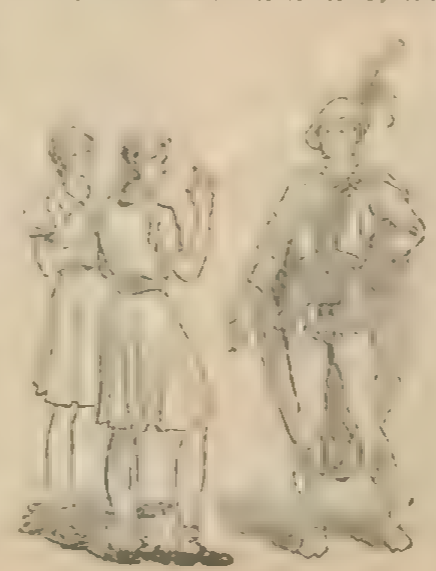
Ἀστροῦλα, Ροδοῦλα, ἔλατε! Ἡ
ἀρκούδα δὲν σὰς πειράζει.

Τότε παρουσιάστηκαν καὶ οἱ δύο
καὶ σὲ λίγο τὸ ἀρνάκι καὶ τὸ περι-
στεράκι ἐπλησίασαν καὶ αὐτά.

Ἡ ἀρκούδα εἶπε πάλι:

— Παιδιά, τινάζετε λίγο τὸ χιόνι
ἀπὸ τὴν γούνα μου.

Τὰ κορίτσια ἐπῆραν τὴν σκούπα
καὶ τὴν ἐσκούπισαν καλὰ καλὰ, καὶ

τότε αὐτὴ εὐχαριστημένη ἐξαπλώθη-
κε κοντὰ στὴ φωτιά.

Λίγο-λίγο τὰ κορίτσια τόσο ξε-
βαρρεῦθηκαν ποῦ ἀρχισαν καὶ νὰ
τὴν πειράζουν. Τῆς ἐτραβοῦσαν τὰ
μαλλιά, σκαρφάωναν ἐπάνω τῆς
καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν κυλίσουν
καὶ μὲ μιὰ βεργίτσα τὴν ἐκτυποῦσαν
ἐλαφρά, ξεκαρδισμένες στὰ γέλια
κάθε φορὰ ποῦ ἐμούγκριζε. Ἡ ἀρ-
κούδα τίς ἀφῆνε νὰ κάμουν τὸ κέφι
τους. Κάποτε ὅμως ποῦ τὸ παράκα-
μαν τοὺς φώναξε:

— Ἀμάν παιδάκια μου, ἀφῆστε με
ἡσυχὴ τὴν καυμένη! Ἐγὼ σὰς ἀ-
γαπῶ!

— Σὰν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πλαγιάσουν
ἡ μητέρα εἶπε στὴν ἀρκούδα.

— Ἐξω φουὰ ὁ βορηὰς καὶ κάνει
κρύο. Μπορεῖς νὰ μείνης κοντὰ στὴ
φωτιά!

Μόλις ἐξημέρωσε οἱ δύο ἀδελφοῦ-
λες ἀνοῖξαν τὴν πόρτα καὶ ἡ ἀρκού-
δα ἐπῆγε σὲ δάσος τρέχοντας ἐπά-
νω εἰς τὸ χιόνι.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν βραδυὰ ἡ ἀρκού-
δα ἐρχόταν κάθε βράδι τὴν ἴδια ὥρα
καὶ κοιμῶταν κοντὰ στὴ φωτιά. Καὶ
τὰ κορίτσια τόσο ἐσυνήθισαν νὰ τὴν
ῥαῖζουν, ποῦ δὲν ἔβαζαν πιά τὸν
αὐρτὴ μέχρις οὗ νὰ ἔρῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Από την Αλεξανδρούπολη μας ήλθε χθές η παραπάνω φωτογραφία της μικρής σκαπάνισσας Άνταςιας Μπισταντζόγλου, που προσφέρει κι αυτή τις μικρές δυνάμεις της στην πανελλήνιο προσπάθεια, για την ανακού-

φισι των μαχομένων ηρώων μας στο μέτωπο.

Τό μαλλί που γνέθει τόσο χαριτωμένα, θά τὸ πάρουν ὕστερα ἡ γιαιγιά καὶ ἡ μητέρα νὰ πλέξουν κάλτσες, γάντια καὶ πουλόβερ καὶ ἄλλα μώλλινα εἶδη, πὺ τόση ἀνάγκη ἔχουν, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἐκεῖνοι πὺ δοξάζουν τὴν Ἑλλάδα μας στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας.

Μὰ δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ συναγωνίστρια μονάχα πὺ ἐργάζεται γιὰ τὴ Νίκη. Ὅλοι οἱ συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριες, φαλαγγίτες καὶ φαλαγγίτισσες, σκαπανεῖς καὶ σκαπάνισσες ὅλης τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν ψυχὴ γιμάτη φλογα, ἐκτελοῦν τὰ ἔργα πὺ τοὺς ἀναθέτει ἡ Ὁργάνωσις διδοντας ὄχι μονάχα τὰς μικρὰς δυνάμεις των, μὰ καὶ τὴν ζωὴν των ἀκόμη, ὅπως συνέβη στοὺς ἀεροπορικοὺς βομβαρδισμοὺς, στὸν Πειραιᾶ, στὴ Λάρισα, στὰ Χανιά... ὅπου τόσοι συναγωνισταὶ εὗρηκαν τὸν θάνατον.

Μὲ τὴν ἴδια πίστι, μὲ τὴν ἴδια περὶ θάρχη, μὲ τὸν ἴδιο παλμό, θὰ συνεχίσουμε τὸ ἔργο μας ὡς πὺ ἡ Νίκη ἡ τελειωτικὴ νὰ στεφανώσῃ τοὺς ἀγῶνας μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ὁ κῆπος τῶν

Ἀπὸ τοὺς θρύλους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ

Ο ΒΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Γιὰ τὸν θάμνο αὐτὸν ὁ πάρχουν πολλοὶ λαϊκοὶ θρύλοι. Ὁ πὺ διαδεδομένος εἶναι ἐκεῖνος πὺ κυκλοφορεῖ στὴν Λακωνία καὶ πὺ θὰ τὸν διηγηθῶμε σήμερα:

Ὁ Βάτος ἦταν κάποτε ἕνας ἐξαιρετικὰ ὠραῖος νέος, πὺ τριγυριοῦσε στὰ χωριά καὶ πουλοῦσε τίς πρᾶματιες του σὲ πολὺ ἀκριθὲς τιμές. Στὸν τόπον αὐτὸν ἦσαν καὶ τρεῖς κοπέλλες, πὺ πῶνιζαν τακτικὰ ἀπὸ τὸν Βάτο. Μὰ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἔμπορος στὴν περιφέρειαν, ἀναγκαζόνταν νὰ πληρώνουν ὅσο τοὺς ζητοῦσε αὐτός. Ἀποφάσισαν λοιπὸν ἕνα πρωὶ νὰ πᾶν στὴ λαγκαδιὰ, πὺ ἤξεραν πὺς ἦσαν οἱ Νεράιδες καὶ νὰ τίς παρακαλέσουν νὰ τὸν «συνεπάρουν».

Πραγματικὰ οἱ Νεράιδες, τὴν ἄλλῃ μέρα, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ὁ Βάτος τραγουδώντας τὸν καταράσθηκαν νὰ γίνῃ ἕνα χαυόκλαδο. Καὶ ὁ Βάτος, ὁ ὠραῖος

ἐκεῖνος νέος, μεταμορφώθηκε στὸν γνωστὸ θάμνο πὺ ὅλοι ξέρουμε.

Ἔτσι λοιπὸν, καθὼς εἶναι σήμερα, ἕνα χαυόκλαδο, μὲ τὰ ἀγκάθια του, ὁποῖος διαβάτης πλησιάζει στὸ φράκτη πὺ ὁ Βάτος ἔχει πλέξει τὰ κλαριά του, τοῦ τραβάει τὸ φόρεμά του καὶ τοῦ λέει: «Ἐλα δῶ, αὐτὸ τὸ φόρεμα τὸ ἔχεις ψωνίσει ἀπὸ μένα! Τὸ θέλω πίσω!»

Ἀλλὰ καὶ στὴν ἀρχαιότητα καὶ μεταγενέστερα στοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ὑπῆρχε κάποια παράδοση παρόμοια γιὰ τὴν μεταμόρφωσι τοῦ Βάτου.

Καὶ ὁ Αἰσώπος στὸ αὐθό του γιὰ τὴν Νυκτερίδα, τὸν Βάτο καὶ τὴν Αἴθουα, μᾶς δίδει τὸν Βάτο ὡς ἔμπορος μεταμορφωμένο σὲ θάμνο πὺ συλλαμβάνει τοὺς περαστικοὺς διαβάτες ζητώντας νὰ πάρῃ πίσω τὰ ἐμπορεύματα πὺ τοὺς ἐπώλησε προτοῦ μεταμορφωθῇ.

Τες πὺ ἐκοιμῶντο ἡσυχὰ καὶ καλά, νὰ πεταχτοῦν ἀπᾶν σάν τρελλοὶ ἀπὸ τοῖ τρομο. Μισόγειμοι μὲ φωνὲς καὶ κλάματα τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὅσοι βγαίνουν σὲ κατὰστρωμα βλέπουν κάτ' θεόρατα κύματα πὺ μουγκρίζουν σὰ θεριά. Ἀδύνατο νὰ περιγραψῇ κανεὶς τὴν εἰκόνα πὺ παρουσιάζει ὁ «Λεβιᾶθαν» αὐτὴ τὴ στιγμὴ!...

Ὁ γέρο λύκος, ὁ πλοίαρχος, φωνάζει μὲ μιὰ ἀγριοφωνάρα πὺ ἀκούγεται πᾶν ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς θαλασσοταραχῆς...

— Πετᾶτε ὅλοι τίς ἀποσκευές σας στὴ θάλασσα, γιὰ ν' ἀλαφρώσῃ τὸ πλοιο... Ὅποιος ταρακούσῃ θάχῃ νὰ κἀν μαζὶ μου.

Ποῖος νὰ τὸν ἀκούσῃ δ' μωρὶ! Μονὸν ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ κύρ Μπούλης δὲν τᾶχουν χάσει σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμὴ.

Ξαφνικὰ ἕνας τρομερὸς κρότος ἀκούγεται. Τὸ πλοιο πὺ τινάζεται καὶ σπρῶνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σάν μιὰ καρυδότσουφλα, χτυπάει πᾶν σ' ἕνα τεράστιο ὄφαλο.

— Ὅλοι στὶς βάρκες! ἀκούεται μιὰ κραυγὴ.

Οἱ ναῦτες λύνουν τὶς βάρκες νὰ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο ν' ἀραιώσουν κομμάτι τὸν κόσμο πὺ σπρώχνεται γύρω τους.

Ἡ μέρα ἀρχίζει πᾶ νὰ χαράξῃ καὶ ρίχνει τὸ θαμπὸ φῶς τῆς σ' αὐτὲς τίς ἀγριεὶς καὶ φοβερὲς σκηνές. Οἱ ταξιδιώτες ὁρμῶν στὶς βάρκες χωρὶς καμμιὰ τάξι, πατεῖς μὲ τατὼ σε... δίνουν γροδιές καὶ κλωταῖες γιὰ νὰ καταφέρουν νὰ περάσουν πρῶτοι καὶ νὰ βροῦν μιὰ θεοὶ στὶς βάρκες.

— Νὰ τί θὰ τῇ ἀγῶνας γιὰ τὴ ζωὴ ἔβγαλε τὸ

12

(Συνέχεια)

«Τί διάβολο, ἐγὼ ξέρω πὺς οἱ ἄνθρωποι πὺ ἔχουν ἀνατροφή, ὅταν ἔμπνουν εἶναι κύριο πὺ κοιμᾶται γιὰτὶ ἔκαναν λάθος στὴν καμπινά, κι' ἂν ἀκόμα ξεχάσουν νὰ τοῦ ζητήσουν συγγνώμη... φεύγοντας τοῦλάχιστον κλείνουν τὴν πόρτα».

Σηκώνεται ὁ κύρ Μπούλης καὶ κλείνει τὴν πόρτα τῆς καμπίνας του... Ὑστερα τὸν ξαναπαίρνει μὰ μὲ τὸ φῶς ἀναμμένο... Προφύλαξι περιττὴ ὡς τόσο γιὰτὶ τοῦ κυρίου πρώην αἰτὸς ἦταν πὺ πῆγε μεταμορφωμένος σὲ γυναῖκα

— δὲν τοῦ πέρασε κἀν ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ ξαναπάῃ κεῖνι τὴ νύχτα

Πῆγε στὴν καμπινά του, κλειδῶθηκε μέσα, πέταξε κάτω ἕνα μαχαῖρι πὺ κρατοῦσε στὸ χέρι καὶ ψιθύρισε:

Αὐτὸ ὁμολογοῦμενως δει τὸ περίπτω. Ἐγὼ ὅμως ἄλλο τρόπο νὰ ἐνεργῶ. Χα γὰ χα! Κεῖνι τὴ στιγμὴ εἶχε ἀρχίσει κιόλας ὁ τρομερὸς βρόντος καὶ τὸ αἰαίσιο βοήτο μῖας ἀναπάντεχης φουρτούνας!...

Κεφ. ΣΤ'.

Τὸ βαπόρι ἀρχίζει νὰ κοινοῖται σὰ δαμονισμένο καὶ κἀνι τοὺς ταξιδιώ-

Σκαπανέων μας

Από την ζωή των Σκαπανέων

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΣΙΩΠΗ

Ο ένωμοτάρχης είχε τελειώσει την δ.δασκαλία του και οι σκαπανείς είχαν διαλυθεί στο προσύλιο του Υποτομέως. Δυό σκαπανείς άξαφνα είδαν έξω στο δόμο να περνά κουτσαίνοντας ένας τραυματίας. Ήταν ένας άντρας ύψηλός, μαυριδερός, με τσαλακωμένα ρούχα, που άκουμπουσε στο ραβδί του και προωρούσε άργα γιατί φαίνεται πως τον έμπόδιζε το τραύμα του.

Ο ένας από τους δυό έτρεξε τότε, τον έπλησιασε με σεβασμό και του είπε: —Θέλετε να σας φέρω ένα καθίσμα να καθίσετε εδώ λίγο να ξεκουρασθήτε;

—Ευχαριστώ, παιδί μου, είπε ο τραυματίας χαϊδεύοντας τον, είσαι πολύ καλός. Πραγματικά θά ήθελα λίγο να ξεκουρασθώ.

Έτρεξε τότε ο σκαπανέας και έφερε μία καρέκλα από το γραφείο και σε λίγο όλη η ένωμοσία τον είχε περικυκλώσει.

—Πού έτραυματιοθήκατε; τον έρώτησαν.

—Μά βλέπετε πως κουτσαίνω, είπε ο τραυματίας

χαμουγλώντας, μπορεί κανένας να κουτσαίνει άν τραυματισθώ στο χέρι;...

—Μά θέλουμε να σας ρωτήσουμε σε ποιά μάχη έπή-

Έτρεξε κι έφερε μία καρέκλα

ρατε το τραύμα σας, του ξαναείπαν.

Ο τραυματίας τότε έσηκωσε το χέρι και έδειξε στον άπέναντι τοίχο μία εί-

κόνα, που παρουσίαζε ένα πρόσωπο με μία κλειδαριά στα χείλη.

—Κοιτάξετε εκεί, τούς είπε, όλοι πρέπει να σιωπούμε. Αυτά τα πράγματα θά σας τ'α πούμε, και άλλα ακόμη από τη ζωή μας και τ'α θαυμαστά έργα που ό-λος ο στρατός, κάθε μέρα, κάθε στιγμή, γράφει εκεί πάνω στο μέτωπο. Όταν θά γυρίσουμε, με την βοήθεια του Θεού και της Μεγαλόχαρης, φέρνοντας τη μενάλη Νίκη. Τώρα ένα προάγια έχω να σας πώ: Βοηθήστε όλοι εκείνους που πολεμούν. Τ'α παιδιά της Νεολαίας έδειξαν ως τώρα πόσο τ'ο καταλαβαίνουν αυτό. Όλοι έμεινε εκεί πονώντας μετωπο που παρακολουθούμε τ'ο έργο σας στην Ε.Ο.Ν. είμαστε υπερόψανοι, γιατί είστε τ'α άξια παιδιά που θά πάρετε την ώραία Έλλάδα που θά σας φέρω με σε λίγο να την δοξάσετε ακόμη πιο πολύ. Τώρα εκείνο που θέλουμε από σας είναι: Έργασία και σιωπή! Κ.

Η ΜΕΛΙΧΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ'ΚΗ

Πέρασαν άρετές μέρες που ο Γιαννάκης — ένα λεπτοκαμωμένο σκαπανόκι δώδεκα χρονών — δεν είχε πάει στον ύπνο του. Και ο φίλος του ο Πετράκης — που αν και μικρότερος στα χρόνια ήταν μεγαλύτερος στο σώμα και στο νου — του έκανε ασυτηρές πα-

ράσεις. Ο Γιαννάκης έμεινε σιωπηλός. —Δεν θά ξεράσουμε βέβαια ποτέ τα λόγια του και την αγάπη του και γι' αυτό ακριβώς πρέπει να είμαστε πάντα όπως μας ήθελε και να κάνουμε ό,τι μας ζητούσε. Μόνο έτσι θα σώσει όλη η παιδεία του.

—Έχεις δίκιο, απαντήθηκε ο Γιαννάκης. Από τώρα θά είμαι τακτικός. Θά στρωθώ στη δουλειά. Και ο Πετράκης ξεναθήθηκε τ'ο χαρούμενο ύφος του.

Ο Γιαννάκης έμεινε σιωπηλός. —Δεν θά ξεράσουμε βέβαια ποτέ τα λόγια του και την αγάπη του και γι' αυτό ακριβώς πρέπει να είμαστε πάντα όπως μας ήθελε και να κάνουμε ό,τι μας ζητούσε. Μόνο έτσι θα σώσει όλη η παιδεία του.

—Έχεις δίκιο, απαντήθηκε ο Γιαννάκης. Από τώρα θά είμαι τακτικός. Θά στρωθώ στη δουλειά. Και ο Πετράκης ξεναθήθηκε τ'ο χαρούμενο ύφος του.

φιλοσοφικό συμπέρασμα ό αστυνομικός.

Πρέπει όμως ν' αναφέρουμε πρὸς τιμήν των ζώων, πως δίπλα σ' αυτά τ'α τόσο λυπηρά καμώματα, σημειώθηκαν και καμντο-σαι αξιόλογοι ιπποτισμοί.

Ο κύρ Μπούλης λόγω χάριν διέχτηκε πραγματικός ήρωας. Αίτός μαλλιστά στο έργο της σωτηρίας των έπιβατων έπε-ρασε αλόμα και τούς ναυ-τες του βαποριού. Δεν ξε-χνούσε όμως και την έ-ταιν ελματική του απο-στολή.

Έτσι μπόρεσε να βε-βαιωθεί πως ο κύριος πρώην ύστερα από τη μα-ταιή φιλοσοφική έπιθυ-σία του είχε κάνει έκτακτο τ'ο βράδυ είχ. έγραψε ή δεν προφταί να βγάλει τ'α γενναία φουστάνια που είχε φορέσει.

Γρήγορα γρήγορα ο κύ-ριος πρώην βάζει σ' ένα

πέτσινο σάκκο τ'α σπου-δαιότερα χαρτιά του και τρέποντας, όπως όλοι οι κακοί άνθρωποι μπροστά στο θάνατο, άφίνει να τον σηκώσουν και να τον κα-τεθάσουν στη βάρκα.

Ήταν καιρός, γιατί τ'α νερά μουγκρίζοντας μπα-ίνουν από τις τρύπες που είχαν άνοιξει στο πλοίο και σφυρίζουν άπαισία.

—Κάνετε γρήγορα, φω-νάζει ο πλοίαρχος.

Ο κύρ Μπούλης κάνει μία βουτιά και γίνεται ά-φαντος γιά μία στιγμή. Σε λίγο ξαναφαιίνεται άρ-κετά μέτρα πιο πέρα και τραβά πρὸς τ'ο μέρος της βάρκας του κυρίου πρώην Νομάρχη, που μη βλέπον-τας πουθενά τον έχθρό του αρχίζει να ήσυχάζη με τη σκέψη πως θά είχε πνιγί.

Ο γενναίος αστυνομι-κός παλεύει ήρωικά με τ'α μανιασμένα κύματα, που

τον κτυπούνε και τον τυ-φλώνουν. Στο τέλος κατα-φέρνει να φθάση στη βαρ-κα και ν' άκουμπήση τ'α δυό του μπροστινά πόδια στην κουραστή της. Ίσα ί-

Έχω όμως άλλο τρόπο να έμνησσω. Χα χα, χα!

σα τίσω από τον κύριο πρώην.

Αυτός όμως μόλις γυρί-ζει και τον βλέπει, προτο-υ προφθάση και τις να τον έμφοβισή. γρήγορα γρήγο-ρα σηκώνει τ'ο μαχαίρι τα και τον κτυπά. Ο καυ-μένος ο κύρ Μπούλης χα-νεται πάλι στο νερό, προ-φταίνει όμως και τραβάει μαζί του εκεί κάτω τ'ο σάκκο με τ'α πολύτιμα χαρτιά τ'ο αντίπαλού του.

Τ'α χαρτιά μου... Σώστε τ'α χαρτιά μου. φωνάζει ο κύριος πρώην Νομάρχης. Δίνω εκατό λίρες σ' όποιον

Μα δεν προφταίνει να τελειώσει τη φράση του Ένας ναύτης τηδαίει και τον άρπάζει από τ'ο λαιμό

—Έλεεινέ, φωνάζει με μανία.

—Έλεος. Έλεος... (Ακολουθεί)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

50 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ Η ΝΕΑ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Αδών περιορισμού των εσόδων της Ε.Ο.Ν. τόν όποιον επέφερεν ο πόλεμος, αλλά και της μεγάλης επέκτασως της δράσεως της Νεολαίας εις διαφόρους άλλους νέους τομείς, δημιουργηθέντας εκ της ευπολέμου καταστάσεως, η Κυβέρνησις διά νόμου ηύξησε σημαντικώς την προς την Ε.Ο.Ν.

παρεχουμένην έτησίαν επιχορήγησιν αναβάθισσα ταύτην από 5 εκατομμύρια εις 50.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΑΙΜΟΔΟΤΑΙ

Εις την Διοίκησιν Ανωτάτων Σχολών Ε.Ο.Ν. παρουσιάσθησαν μέχρι σήμερα πλέον των τριακόντα σπουδαστών Φαλαγγιτών δηλώσαντες ότι θέλουν να προσφέρουν το αίμα των διά την θεραπείαν των ηρωικών τραυματιών μας.

Εξ αυτών έχρησιμοποιήθησαν μέχρι τούδε οι κάτωθι: Κοντοσιάνος Ανδρέας σπουδαστής Ανωτάτης Σχολής Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών, Χημείας, Κομπιτής Ιωάννης φοιτητής Χημείας, Γυμνασίου, Σακελλαρίου Κωνσταντίνος φοιτητής Νομικής, Θεοφιλόπουλος Θεόδωρος σπουδαστής του Πολυτεχνείου.

Εξ αυτών οι δύο πρώτοι αιμοδότησαν μέχρι σήμεραν τρεις φορές.

Σχηματισμοί Πρωτευούσης

Π.Δ.Θ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εις τα πλωτά νοσοκομεία κατετάγησαν τελευταίως και άλλα Φαλαγγίτισσας των Υποτομέων Πρωτευούσης.

Εις το 12ον νοσοκομείον εστάλησαν πλεκτά με έξοδα των ιδίων Φαλαγγιτισσών, αι όποιαί επίσης δι' ιδίων έξοδων διένειμαν δώρα εις τούς τραυματίας του 12ου νοσοκομείου. Επίσης Φαλαγγίτισσας του 1ου Υποτομέως προσέφεραν 200 βιβλία μορφωτικά, τά όποια και διένειμαν αι ίδιαι εις τούς τραυματίας του νοσοκομείου «Σωτηρία». Συγχρόνως μέλη της Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης παρέχουν τάς υπηρεσίας των εις τά συσσίτια, εις τό Ταχυδρομείον και κυρίως εις τό νοσοκομεία όπου προσφέρουν τάς υπηρεσίας των ή ως βοηθοί νοσοκόμων ή ως επισκέπτριαι της Π.Υ.Α.Μ. προσφέρουσαι δώρα εις τούς ηρωικούς τραυματίας μας και βοηθούσαι αυτούς εις την διεξαγωγήν της άλληλογραφίας των.

Η Διοικήτρια της Υποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης επεσκέφθη και επεθεώρησε τά εκπαιδευμένα τμήματα, μέλυσσα απολύτως ευχαριστημένη από την επίκρατούσαν τάξιν και τά επίτευχθέντα αποτελέσματα.

Επίσης επεσκέφθη και επεθεώρησε τά συνεργεία Φαλαγγιτισσών των Ταχ. Γραφείων Πλαταιών και Μακρυγιάννη δεχθείσα τά συγχαρητήρια και τάς ευχαριστίας των υπηρεσιών διά την συμβολήν των Φαλαγγιτισσών εις τό έργον των.

Εις Αγ. Σάββαν δέχθη τάς ευχαριστίας των κυριών του εκεί συσσιτίου διά την προθυμίαν και την εργατικότητα των κοριτσιών της Ε.Ο.Ν. τά όποια προσφέρουν πολλές υπηρεσίας και συντελούν εις την απόρροπον λειτουργίαν του συσσιτίου.

Η Ε.Ο.Ν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Φαλαγγίτισσας του 4ου και 15ου Υποτομέως εργαζόμεναι εις τό περίπτερον της Ε.Ο.Ν. του Σταθμού Σ.Ε.

Κ., με επί κεφαλής την Διευθύντριαν του περιπτέρου και μίαν βαθμοφόρον διένειμαν εις 300 τραυματίας τσιγάρα, γλυκίσματα και διάφορα άλλα χρήσιμα είδη.

Όσαύτως Φαλαγγίτισσας της αυτής Υποδιοικήσεως Θηλέων Αθηνών υπεδέχθησαν και διένειμαν τσιγάρα, σοκολάτες και διάφορα άλλα γλυκίσματα και είδη εις 500 νεοαφικθέντας τραυματίας των τελευταίων μαχών. Οι ήρωικοί τραυματίαί ένθουσιασμένοι ηύχαρίστησαν τάς Φαλαγγίτισσας.

Εις την Υποδιοίκησιν Νότου συνεχίζονται έντατικώς αι δοκιμαί του Ψυχαγωγικού προγράμματος νοσοκομείων. Ειδικά συνεργεία Σκαπανισσών συνεχίζουν τό πλέξιμον μαλλίων ειδών διά τόν στρατόν.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Π.Υ.Α.Μ.

Πρός την Περιφ. Υπηρεσίαν Άλληλεγγύης Μετώπου προσέφεραν οι κάτωθι τά εξής ποσά:

Κάππος Άναστάσιος δρχ. 100 και τό 12ον Δημ. Σχολείον δρχ. 1.000.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΜΑΣ

Πρός την Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Αθηνών καταφθάνουν πλείσται επίστολαί τραυματιών νοσηλευομένων εις τό νοσοκομεία της Πρωτευούσης και οι όποιοι εκφράζουν τάς θερμάς των ευχαριστίας διά τάς περιποιήσεις και τό ένδιαφέρον των Φαλαγγιτισσών αι όποιαί τούς επισκέπτονται τακτικά κατά την διάρκειαν της νοσηλείας των.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΝΟΤΟΥ

Τά συνεργεία επισκέψεως στρατιωτικών νοσοκομείων έλειτούργησαν καθ' όλην την διάρκειαν της εβδομάδος κανονικώτατα.

Φαλαγγίτισσας των συνεργείων του 8ου και 9ου Τάγματος δι' έξοδων των καί φρούτα, επίσης δε έγραψαν και πολλά γράμματα.

Τά συνεργεία πλεκτικής και ραπτικής έχουν ζωηροτάτην κίνησιν. Αι Φαλαγγίτισσας εργάζονται άκούραστα

και άφθονα πλεκτά φεύγουν καθημερινώς.

Ηρχισαν πάλιν αι Φαλαγγίτισσας του 10ου Τάγματος να εργάζονται διά την εξακρίθωσιν των άναγκών του άμάχου πληθυσμού εις την ένορίαν Άγ. Αποστόλων.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ ΗΡΩΪΚΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΜΑΣ

Η Υποδιοίκησης Θηλέων της Ε.Ο.Ν. Πειραιώς, πλην της συνήθους εργασίας πλεκτικής, ραπτικής, εξυπηρέσεως άφικνουμένων τραυματιών κλπ., όρίζει Φαλαγγίτισσας αι όποιαί μεταφέρουν κατ' οίκον τό εκ του συσσιτίου φαγητόν εις τούς γέροντας γονείς φονευθέντων στρατιωτών, οι όποιοι λόγω της ηλικίας των δέν δύνανται να μεταδούν μόνοι των προς παραλήν του.

Η Π.Υ.Α.Μ. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΗΡΩΪΚΟΥΣ ΜΑΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Εις τόν Πειραιά έτελέσθη μνημόσυνο, υπέρ ανάπαύσεως της ψυχής του στρατιώτου Ιωάννου Λινακη θανάτος υπέρ Πατρίδος. Εις τό έσωτερικόν του Ναού, περί τό δίσκου όστις είχε προσφερθή υπό της Π.Υ.Α.Μ. καθώς και έξω αυτού ήσαν παρατεταγμένοι Φαλαγγίτισσας και Φαλαγγίται ως τιμητική φρουρά. Αντιπρόσωπος της Π.Υ.Α.Μ. συνελυπήθη κατ' οίκον τούς γονείς του ήρωικού νεκρού.

ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟΣ (Αττικής).—Την Κυριακήν 16ην Φεβρουαρίου και ώραν 9ην και 30' π.μ. έτελέσθη έν τώ Ιερώ Ναώ της κομπολόεως μας πάνδημον και έπιδητικόν μνημόσυον υπέρ άναπαύσεως της ψυχής του άεληστου Άρχηγού Ιωάννου Μεταξά. Εις τό μνημόσυον παρευρίθησαν άπανσαι αι πολιτικαί και στρατιωτικαί Αρχαί ως και πύθος κόσμου. Ο Διοικητής της Ε.Ο.Ν. Ασπροπύργου συνεργιστής Εθνομίου Άναστάσιος έξεφώνησε συγκλητικώτατον λόγον έξάρας τό μεγαλειώδες και Ιστορικόν έργον του Δημιουργού της Ε.Ο.Ν. Ιωάννου Μεταξά. Επίσης Φαλαγγίτισσας άπήγγειλαν ποιήματα άφ'ερωμένα εις την μνήμην Του.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΟΙ ΤΥΧΗΡΟΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Τὸν πρῶτον λαχὼν τοῦ Μεγάλου πολεμικοῦ Λαχείου ἐκέρδιεν ὁ παντοπώλης κ. "Αγ- γελος Δ. Χατζής, κάτοικος τοῦ χωρίου "Όσσα Λαγκαδᾶ καὶ πατὴρ ἐπταμε- λούς οἰκογενείας. "Ο τυχερὸς πατὴρ εἶχεν ἀγοράσει τὸν λαχὼν του παρὰ τῆς ὑπηρεσίας Πολεμικοῦ Λαχείου τῆς "Εθνικῆς "Οργανώσεως Νεολαίας Θεσ- σαλονίκης.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.— "Ο Γεν. "Επόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκοινοποίησε τὴν κάτωθι ἡμε- ροσίαν διαταγὴν ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ "Ι. Μεταξᾶ:

Συναγωνιστὰ καὶ Συναγωνίστριαι, "Υπέστημεν τὸν ἀφιδιαισμὸν τῆς μοίρας.

Χθὲς ἡ "Ελλάς ἔχασε τὸν "Εθνικὸν Κυβερνήτην της καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. τὸν ἀρ- χηγὸν καὶ πατέρα της.

"Ο μάγος τῆς μετανοουσιανῆς με- ταβολῆς ποῦ μᾶς πῆρε ἀπὸ τὰ λάθα- ρα τῆς ἀναρχίας καὶ μᾶς παρέδωσε θαῦμα στὴν προσοχὴν τῆς Οἰκουμένης, ὁ "Ιωάννης Μεταξᾶς ἐπέρασεν ἀπὸ χθὲς στοὺς τόπους τῆς αἰωνίας σκω- πῆς.

Μὲ τὴν εὐγνωμοσύνην μας ἡ ἱστο- ρία, τὸ ἔπος καὶ ὁ θρόλος τὸν συνο- δεύουν στὸ πᾶνθεον τῶν ἀθανάτων.

"Υπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Αὐτοῦ Μεγα- λειότητος τοῦ Βασιλέως μας τὸ γιγάν- τειον ἔργον Του παραδίδεται ἀπὸ σῆ- μερον στὰ σιθιάρᾳ χέρια τοῦ ἀνταξίου διαδόχου Του κ. "Αλεξάνδρου Κοριζῆ. Συναγωνιστὰ καὶ Συναγωνίστριαί μου,

Στὸν ὅπερ ὅλων ἱερὸν ἀγῶνα μας, ποῦ συνεχίζεται στὰ ἀλσωνικά βουνά, σᾶς καλῶ μὲ τὴν ἰδίᾳ πίστι καὶ ἀφο- σίωσι, τὸν ἰδίον ἐνθουσιασμὸ καὶ ἐν- θεον ζῆλον νὰ προσφέρετε ὅλας σας τὰς δυνάμεις καὶ ὅλας σας τὰς ἱκα- νότητας μέχρις οὗ ἡ Νίκη στεφανώ- σῃ τὰ δέπια μας καὶ δημουργήσω- μεν τὴν Μεγάλην "Ελλάδα, οἷαν τὴν ὀραματίσθη ὁ "Αρχηγός.

Ζήτω ἡ Πατρίς, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Ζήτω ἡ "Εθνικὴ Κυβέρνησις, Ζήτω ὁ Στρατός, Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

"Ο Νομάρχης "Αργολιδοκορινθίας Γενικὸς "Επόπτης Ε.Ο.Ν.

ΠΥΡΓΟΣ.— "Η Περιφερειακὴ Διοί- κησις Ε.Ο.Ν. ἐτέλεσε μνημόσυον εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου "Αρχηγοῦ καὶ "Ιδρυτοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐγένοντο συγκεντρώσεις εἰς τὰ διάφο- ρα τμήματα καθ' ὅς ἐμιλήσαν οἱ βα- θμοφόροι περὶ τῆς δράσεως τοῦ ἀει- μνήστου "Αρχηγοῦ, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐδό- θησαν εἰς τὰ μέλη ὁδηγίαι ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῶν

ἀνατεθέντων εἰς τὰ μέλη, πρὸς ἐξυπη- ρέτησιν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἀνακούφισιν τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων τραυματιῶν καὶ τὴν περίθαλψιν ἀσθενούντων μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστρατευθέν- των.

ΤΑΝΗΣΙΑ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.— "Η Ε.Ο.Ν. Θηλέων τῆς πόλεως μας καθήρτισεν ἐρασιτε- χνικὸν θίασον, ὅστις ἔδωκε μὲ μεγάλ- ῃν ἐπιτυχίᾳ ἐιδικῶς γραφεῖσιν πο- λεμικὴν ἐπιθεώρησιν. Τόση ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία, ὥστε πολλὰ χωρία τῆς νῆ- σου ἐζήτησαν νὰ παυχθῇ καὶ ἐκεῖ, πράγμα ὅπερ καὶ ἐγένετο. Αἱ εἰσπρά- ξεις ἐκ τῶν παραστάσεων διετέθησαν ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέν- των.

ΣΑΜΟΣ.— Τὴν 31ην "Ιανουαρίου ἐγένετο ἐπιμνημόσυον δέσις εἰς μνή- μην τοῦ ἀειμνήστου "Αρχηγοῦ "Ιωάν- νου Μεταξᾶ. "Απασα ἡ δύναμις τῆς Ε.Ο.Ν. παρηκολούθησε μὲ κατάνυξιν τὴν δέσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὤμιλησαν ὁ σέβ. Μητροπολίτης, ὁ Γεν. "Επόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς "Αρρένων.

ΤΗΝΟΣ.— Τὴν προπαραελθούσαν Κυ- ριακὴν 22) 1941 καὶ ὥραν 3.30' μ. μ. ἐτελέσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τελετῶν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Τήνου μνημόσυον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου "Ιδρυτοῦ τῆς "Ε- θνικῆς "Οργανώσεως Νεολαίας "Ιω- νου Μεταξᾶ.

Κατὰ τοῦτο ὤμιλησεν ἡ "Υποδιοική- τρια Θηλέων Τήνου ἐξάρσατο τὸ ἔρ- γον τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου καὶ ἱ- δρυτοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὴν στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν δρᾶσιν τοῦ ἐκλπόντος ἐξιστόρησαν οἱ κ. κ. Οἰκονομόπουλος Γυμνασιάρχης καὶ Νικ. Τίγκας Δικηγόρος.

"Ακολούθως ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ ἐ- νὸς Φαλαγγίτου καὶ μιᾶς Φαλαγγίτι- σσης ποιήματα ἀφιερωμένα εἰς τὸν Με- γάλον Νεκρόν.

Τὸ μνημόσυον ἔληξε μὲ τὴν ἀνά- κρουσιν τοῦ "Εθνικοῦ "Υμνου.

ΚΡΗΤΗ

ΛΑΣΘΕΙΟΝ (Κρήτης).— Εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ. Λασηθίου ἀπεστάλησαν πα- ρὰ διαφόρων πολλὰ ἐπιστολαί, ἀπο- σπάσματα δὲ μερικῶν ἐξ αὐτῶν πα- ραθέτουεν κατωτέρω:

«Τὰ δῶρα σας εὐχάσασθε καὶ μέχρι τοῦ δικοῦ μας τμήματος ἔδω στὰ χιο- νισμένα βουνά τῆς "Αλβανίας. "Ολοι μας μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν τὰ δε- χθῆκαμε, οἱ δὲ στρατιῶται ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ζήτω τὸ Λασηθί. "Ητο ἀπε- ρίγραπτος ἡ γὰρ μας διότι τὰ δῶρα αὐτὰ προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἰδιαίτεραν Πατρίδα μας τὸν νομὸν Λασηθίου. "Ο- λοι οἱ στρατιῶται καὶ ἐγὼ μὲ μὲ εὐχαριστοῦμεν καὶ σᾶς εὐχόμεθα μὲ

τὸ καλὸν νὰ ὑποδεχθῆτε τὰ ἡρωικά ἀ- δέλφια σας».

ΛΙΤΕΛΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

"Υπολοχαγὸς 43ου Συντάγματος

«Δὲν εὐρίσκω λέξεις νὰ σᾶς ζωγρα- φίσω τὴν χαρὰν τῶν στρατιωτῶν μας ὅταν χθὲς μᾶς ἐστάλησαν πέντε σάκ- κοι δεμάτων προερχομένων ἀπὸ τὴν Περιφερειακὴν μας Διοίκησιν. "Ηταν τυχερὸ νὰ σταλοῦν σὲ μᾶς τοὺς κα- ταγομένους ἀπὸ τὸν νομὸν Λασηθίου τὰ δῶρα αὐτὰ ποὺ ἀποτελοῦν τὴν συ- νισταμένην τῆς ἀγάπης τῶν ἀδελφῶν μας καὶ τὸ ἐχευέλισμα τῆς φιλοπατρί- ας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ των πρὸς τοὺς συμπατριώτας των. Μὲ ρίγη συγκινή- σεως οἱ παραλαμβάνοντες τὰ δέματα στρατιῶται μας ἐδιάβασαν τὰς συγκε- νητικές φράσεις καὶ τὰς θερμὰς εὐ- χὰς καὶ τὰ πετυχεμένα ποιηματάκια ποὺ περιείχον.

»"Η δικὴ μου συγκίνησις καὶ χα- Ͼά ὑπερβαίνει κάθε ὄριον ὅσον σκέ- πτομαι ὅτι καὶ ἐγὼ ὡς ἀξιωματικὸς τῆς Ε.Ο.Ν. μας ἔβαλα μερικὰ πετρά- δια ὅταν ἀνοικοδομεῖτο τὸ μεγαλο- πρεπὲς οἰκοδόμημά της στὸν τόπον μας.

»"Επεφορτίσθη ἀπὸ τὴν διοίκησιν τῆς μονάδος μας νὰ σᾶς στείλω ἀπὸ τὰ χιονισμένα ἄλσωνικά βουνά τὸν θερμὸν χαιρετισμὸν καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας ὅλων μας, τὰς ὁποίας πα- ρακαλῶ νὰ διαβιβάσετε πρὸς ὅλα τὰ μέλη τῆς "Οργανώσεως τὰ ὁποία πρέ- πει νὰ ὑπερφηανεύονται διὰ τὴν "Ορ- γάνωσιν των, ἡ ὁποία τόσο καὶ τόσο προσφέρει εἰς τὸν ἱερὸν μας ἀγῶνα».

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΒΟΥΡΛΑΚΗΣ

"Υπ/γός V "Όσπου Πυρ/κοῦ

«Σᾶς στέλλω ἀπὸ μιὰ γωνιά τῆς ὀ- λονέν μεγαλυνομένης ἀγαπημένης μας Πατρίδος τίς πιδ θερμῆς μου εὐχῆς. Θεωρῶ τὸν ἐαυτὸν μου ἐξαιρετικὰ εὐ- τυχημένον ποῦ καὶ γὼ μαζί μὲ τόσα καὶ τόσα ἡρωικά ἀδελφία μου ὑψώ- νομεν τὰ κορμιά μας προπύργιον ἐ- ναντίον τῆς πιδ βδελυρᾶς καὶ ἀτίμου ἐπιθέσεως ἀνδρῶν ἐχθροῦ. Εἴθε ὁ καινούργιος χρόνος νὰ φέρῃ μόνον νί- κας καὶ δαφνοστέφανα στὰ τιμημένα μας ὅπλα. Διαβιβάσατε παρακαλῶ τὰ ἀνωτέρω στοὺς μικρούληδες καὶ ἀγαπημένους μου συναγωνιστὰς τῶν ὁποίων σφίγγω, ἐνὸς ἐκάστου, τὸ χέ- ρι καὶ εὐχομαι καλὴν ἀντάμωσιν».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ

"Οπλίτης Ο.Δ.Σ. 43ου Συν/τος

«"Αγαπητὰ μου ἀδελφία τῆς Ε.Ο.Ν. ἔλαθα σήμερον τὸ πλοῦσιον δέμα σας ποῦ ἐστείλατε διὰ τὰ ἡρωικά παλλη- κάρια τῆς ἐνδόξου "Ελλάδος μας καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. "Αλλὰ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ πράξω τὸ καθῆκον μου διὰ τὴν ἐντελὴ ἐκκαθάρισιν τῶν Φραττέλλων ἀπὸ τὴν "Ελληνικὴν "Αλβανίαν».

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Στρατιώτης, Μονάδος 1264/3

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ",

ΔΕΥΤΕΡΑ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Είς τὸν βόρειον καὶ παράκτιον τομεᾶ ὁ στρατός μας προώθησε τὰς θέσεις του, συντρίψας καὶ ἄλλην ἀντεπίθεσιν τῶν Ἰταλῶν.

Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ πολεμικὸν Ἀνακοινωθὲν ὁπ' ἀριθμ. 106, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Περιορισμένη δράσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινες.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐδράσεν ἐπιτυχῶς καταρρίψασα 8 ἐχθρικά ἀεροπλάνα. Ἀπαντὰ τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των.

Ἐξ ἄλλου ὅπ' τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ κατωθὶ ἀνακοίνωσις:

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐνήργησε τὰς κάτωθι ἐπιδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας:

1) Εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐρρίφθησαν βόμβαι ἀδιακρίτως κατὰ τῆς πόλεως, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον καὶ τραυματισμὸν ὀλίγων ἀτόμων ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ μικρὰς ὑλικᾶς ζημίας. Ἐβλήθη καὶ ὁπίστη σοβαρὰ βλάβος ὁ μεγάλῃς ἱστορικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀξίας βυζαντινῆς ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας, κτισθεῖς κατὰ τὸν 5ον μ. χ. αἰῶνα.

2) Εἰς Ἰωάννιναν μὲ θύματα 20 γυναῖκας καὶ παῖδια ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ τὴν καταρρέυσιν μικροῦ ἀριθμοῦ οἰκῶν.

Ὁμοίως ἐβλήθη ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, ὅστις καὶ καταρρέυσεν.

3) Εἰς Πρέβεζαν ἀνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν.

4) Εἰς Πάτρας, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον ἐνὸς παιδίου καὶ μικρὰς ζημίας εἰς κτίρια.

5) Εἰς κωμόπολιν δυτικῆς Πελοποννήσου, ἀνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν. Τὰ ἐπιδραμόντα ἀεροπλάνα ἐπολύδωσαν βόσκοντα ποῖμνα.

6) Εἰς ἀγροτικὴν περιοχὴν Κορίνθου ἀνευ ἀποτελεσμάτων.

ΤΡΙΤΗ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ἡ ἀεροπορία μας κατέρριψε τρία ἐχθρικά ἀεροπλάνα καὶ ὁ στρατός μας συνέχισεν ἐπιτυχῶς τὰς τοπικὰς τὸν ἐπιχειρήσεις.

Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κατωθὶ ὁπ' ἀριθμ. 107 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν:

«Ἐπιτυχεῖς τοπικαὶ ἐνέργειαι. Ἡ ἀεροπορία μας κατέρριψε 3 ἐχθρικά ἀεροπλάνα. Ἀπαντὰ τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των.

Τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐνήργησε τὰς κάτωθι ἐπιδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας:

1) Εἰς Βόλον, μὲ ἐλάχιστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ἀσφαμένους ζημίας.

2) Εἰς περιοχὴν Ἰωαννίνων, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον καὶ τραυματισμὸν ὀλίγων ἐργαζομένων εἰς ἀγροτικὰ ἔργα.

3) Εἰς Πρέβεζαν ἀνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

4) Εἰς περιοχὴν Ὠλυνίας, ἀνευ ζημιῶν καὶ μὲ ἐλάχιστα θύματα.

5) Εἰς κωμόπολιν τῆς δυτικῆς Πελοποννήσου, μὲ μικρὰς ὀλικὰς ζημίας καὶ ἀνευ θυμάτων. Ἐβλήθη εἰς ναὸς.

Ἐπίσης τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Μικρὸς σχηματισμὸς ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορικῆς δυνάμεως, περιπόλων χθὲς εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Κλεισούρας, συντήθη μὲ μέγαν ἀριθμὸν ἐχθρικῶν μαχητικῶν ἀεροπλάνων τύπου «Κ. Ρ. 42». Κατὰ τὴν ἐπακολούθησάν ἀερομαχίαν, τέσσαρα ἐχθρικά ἀεροπλάνα καταρρίφθησαν ὀριστικῶς καὶ ἄλλα τρία πιθανότατα. Εἰς τὴν πύλινον μας ἐδόθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀεροπλάνον του καὶ νὰ διασωθῇ δι' ἀλεξιπτώτου. Ὁ Ἀγγλὸς ἀεροπόρος ἐπαγγέλλετο σῶος εἰς τὸν στολίσκον του».

ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ἡ ἰταλικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε τὴν νύκτα μίαν συνοικίαν τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῶν βομβῶν ἐφονεύθησαν ἄτομα τινὰ καὶ ἐπροξενήθησαν μικραὶ τινες ζημίαι.

Τὸ ὁπ' ἀριθμ. 108 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιορισμένα ἐνέργειαι περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Ἡ ἀεροπορία μας κατέρριψεν ἓν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον».

Τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐνήργησε χθὲς τὰς κάτωθι ἐπιδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας: 1) Εἰς τὴν ἀγροτικὴν περιοχὴν Ἰωαννίνων, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον καὶ τραυματισμὸν ὀλίγων ἀτόμων ἐργαζομένων. 2) Εἰς τὴν Πρέβεζαν μὲ ἐλάχιστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ μικρὰς ζημίας εἰς οἰκίματα. 3) Εἰς Λάρισα μὲ ἐλάχιστα θύματα καὶ ἀσφαμένους ζημίας. 4) Εἰς περιοχὴν Ἡρακλείου ἀνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν. 5) Εἰς Πειραιᾶ. Αἱ ριψοίαι βόμβαι ἐξερράγησαν εἰς λαϊκὴν συνοικίαν, ὅπου ὑπάρχουν θύματα τινὰ ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ἀσφαμένοι ζημία εἰς οἰκίματα».

Τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ ἐν Καίρῳ ἀρχηγείου τῶν βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀναφέρει τὰ κατωτέρω διὰ τὴν δράσιν τῆς βρετανικῆς ἀεροπορίας ἐν Ἀλβανίᾳ:

«Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἐπέτεθον ἐν Ἀλβανίᾳ ἐναντίον στρατιωτικῶν κτιρίων εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Τεπελιένου καὶ τὰ ἐμπόλησαν. Μέγας ἐχθρὸς σχηματισμὸς ἐκ βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων, συνοδευομένων ὅπ' 20 μαχητικῶν ἀπετεταμένων χθὲς νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν Ἰωαννίνων. Τὰ ἐχθρικά ἀεροπλάνα προεβλήσαν εἰς ἀερομαχίαν ὅπ' οχηματισμοῦ ἐξ ἀγγλικῶν μαχητικῶν, τὰ ὅποια κατέρριψαν 2 βομβαρδιστικὰ τοῦ ἐχθροῦ, προξενήσαντα βλάβας καὶ εἰς ἄλλα. Ἐπεδεδιαισθῆ ἤδη, ὅτι κατὰ τὴν ἀερομαχίαν, ἡ ὁποία συνέβη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κλεισούρας, ὡς ἀνέφερε τὸ χθεσινὸν ἀνακοινωθὲν, κατεστράφησαν ἑτέρα 3 ἰταλικά ἀεροπλάνα».

ΠΕΜΠΤΗ 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατός μας ἐξέτασε τὸν ἐχθρὸν ἐκ λίαν ὀχυρῶν θέσεων.

Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κατωθὶ ὁπ' ἀριθμ. 109 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν:

«Ἐπιτυχεῖς τοπικαὶ ἀνέργει ἐπὶ ὀψωμάτων ἀνω τῶν 2.000 μέτρων. Ἐξετοπίσθη ὁ ἐχθρὸς τῶν θέσεων του, συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινες καὶ περιήλθον εἰς χεῖράς μας αὐτόματα ὅπλα.

Τὸ ἀντιαεροπορικὸν μας πυροβολικὸν κατέρριψε τρία ἐχθρικά ἀεροπλάνα».

Τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Λάρισα, μὲ στόχον τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως. Αἱ ριψοίαι βόμβαι ἐξερράγησαν περὶ τὸ Νοσοκομεῖον, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον ἑπτὰ γυναικῶν καὶ ἑπτὰ παιδίων.

Βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς Ληξοῦριον Κεφαλῆνας ἀνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

Κατὰ τὸν γενόμενον ὅπ' τῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας βομβαρδισμὸν τοῦ Πειραιῶς, τὴν 11ην Φεβρουαρίου, ἐβλήθη καὶ κατέρριψαι μία οἰκία εἰς τὴν λαϊκὴν συνοικίαν Ταμπουρίων. Ἐκ τῶν ἐρεπίων ἀντεστράφησαν 20 νεκροὶ καὶ 11 τραυματίαι, ἐξ ὧν 23 γυναῖκες καὶ παῖδια».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε χθὲς τὴν μεσημέριαν τὰ ἑξῆς:

«Σχηματισμὸς βρετανικῶν βομβαρδιστικῶν ἐπέτεθ' ἐπιτυχῶς κατὰ τῆς πόλεως τοῦ Τεπελιένου, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐναντίον στρατιωτικῶν ἀποθηκῶν βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως. Βόμβαι ἐθεάθησαν ἐκρηγνύμεναι ἐπὶ τῶν κτιρίων τῶν ἀποθηκῶν καὶ εἰς Τεπελίην ἐπὶ τῇ κυρίᾳ ὁδῷ μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ ἀποθηκῶν. Τὴν προτεραιάν εἶχον ἐκρηγῇ πυρκαϊαὶ εἰς κτίρια εἰς Τεπελίην καὶ Δούκι. Κατὰ τὴν διάρκειαν μίας σειράς ἐχθρικῶν ἐπιθέσεων κατὰ τῶν Ἰωαννίνων τὰ μαχητικά μας ἀεροπλάνα κατέρριψαν δύο ἐχθρικά βομβαρδιστικά, ἓν «Μπόκα» τῶν 20 καὶ ἓν «Σ. 79» καὶ ἐπροξένθησαν σημαντικὰς βλάβας εἰς πολλὰ ἄλλα. Ἐπιθεσάμεθα ὅτι ἡ ἀερομαχία τῆς

9ης Φεβρουαρίου εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν παρὰ τῶν ἀεροπλάνων μας μόχνης ἐπὶ ἐχθρικῶν καταδιωκτικῶν, ἐνὼ ζημία ἐπροξενήθησαν εἰς πολλὰ ἄλλα».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατός μας κατέλαβε νύκτας ὀχυρὰς θέσεις τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνέλαβεν αἰχμαλώτους.

Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν ὁπ' ἀριθμ. 110, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Κατόπιν τοπικῶν ἐπιθετικῶν ἐνεργειῶν ἐξετοπίσθη ὁ ἐχθρὸς ἐξ ὀχυρῶν θέσεων.

Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 400 αἰχμάλωτοι καὶ περιήλθον εἰς χεῖράς μας πολλὰ αὐτόματα ὅπλα, δόμοι, πυρομαχικά κλπ.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐδράσεν ἐπιτυχῶς βομβαρδίσασα στόχους πεδίου μάχης. Ἐν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον κατερρίφθη. Ἀπαντὰ τὰ ἡμέτερα ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των.

Ἐξ ἄλλου ὅπ' τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ κατωθὶ ἀνακοίνωσις:

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὸ Ἀργυροτόλιον ἀνευ θυμάτων καὶ μὲ μικρὰς ζημίας εἰς οἰκίματα.

Βόμβαι ἐρρίφθησαν καὶ εἰς περιοχὴν τῆς νήσου Κερκύρας ἀνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Συνεχίζονται αἱ ἐπιτυχεῖς ἐπιθέσεις τοῦ στρατοῦ μας.

Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κατωθὶ ὁπ' ἀριθμ. 111 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν:

«Ἐπιτυχεῖς τοπικαὶ ἐνέργειαι προξενήσονται εἰς τὸν ἐχθρὸν βαρυτάτας ἀπωλείας.

Συνελήφθησαν 200 αἰχμάλωτοι καὶ περιήλθον εἰς χεῖράς μας πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ παντοειδὲς ὕλικόν».

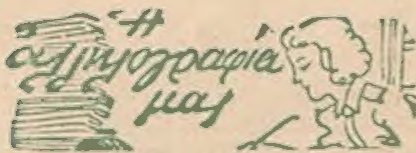
Τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Παρὰ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἐρρίφθησαν βόμβαι εἰς ἐρήμους ἀκτὰς τῆς Κρήτης, ἀνευ ἀποτελεσματος τινός.

Τρία ἐχθρικά ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν εἰς ἀγροτικὴν περιοχὴν Ἀρτης βόσκοντα ποῖμνα καὶ ἐργαζομένους χωρικοὺς ἀνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Αἱ σφοδρότεραι καὶ ἐπιτυχεῖστές ἐπιθέσεις βομβαρδιστικῶν κατὰ τὴν ἐκστρατιάν τῆς Ἀλβανίας ἐξετελέσθησαν τὴν νύκτα τῆς 12ης πρὸς τὴν 13ην Φεβρουαρίου καὶ χθὲς ὅπ' ἀεροπλάνων τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας. Βαρεία βομβαρδιστικὰ ἐπέτεθον κατὰ τῶν ἀεροδρομίων τῶν Τυράνων καὶ τοῦ Δυρραχίου κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐπιδρομήν, καὶ ἐβλάν ἐναντίον ὁποστέγων καὶ κτιρίων τῶν ἀεροδρομίων. Ἐκ τῶν προξενηθειῶν πυρκαϊῶν κατεστράφησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς Τυράνα 4 δικινητήρια ἰταλικά βομβαρδιστικά. Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν συνδυασμένα καὶ ἐπανελημμένα ἐπιθέσεις ἐγένοντο κατὰ τοῦ Τεπελιένου, ἐναντίον ἰταλικῶν συγκεντρώσεων περὶ τὸν Μπουζὶ καὶ πρὸς ὁποστέριον τῶν ἐλληρικῶν δυνάμεων. Εἰς Τεπελίην πολλοὶ ἐστοχοὶ βολαὶ ἐπέτυχον ἐναντίον στρατιωτικῶν κτιρίων ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ἐπροξενήθησαν πολλὰ πυρκαϊά. Βόμβαι ἐρρίφθησαν ἐναντίον μίας στρατιωτικῆς κατασκευῆς βορειοδυτικῶς τοῦ Μπουζὶ, καὶ αἱ ληφθείσαι φωτογραφίαι δείκνυναι ὅμοια πληγὰς ἐπὶ τριῶν κτιρίων καὶ ἐναντίον μίας μηχανοκινήτου φάλαγγος. Καταστροφὰ ἐπροξενήθησαν ἐπίσης μεταξὺ στρατιωτικῶν συγκεντρώσεων νοτίως τοῦ Μπουζὶ, ὅπου ἀνέμεσα εἰς καλύδας καὶ κτίρια ἐσημειώθη ἐναρξὶς πυρκαϊῶν. Ἐν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον μάχης «F. 50», τὸ ὅποιν ἐπεχείρει νὰ ἐπιλθῇ ἐναντίον ἐνὸς τῶν σχηματισμῶν μας, κατέρριψε φελογόμενον. Τὴν προτεραιάν ἐγένετο ἐπιθεῖν καὶ κατὰ τοῦ Ἑλσάου, μὲ ἐπιτυχὲς ἀποτελέσματα ἐναντίον στρατιωτικῶν συγκεντρώσεων καὶ κτιρίων».

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύονται ή μη δεν επιστρέφονται.

Ἀλληλογραφία μετώπου

ΧΡΗΣΤΟΝ ΘΡΑΪΚΙΔΗΝ, υπαί/κόν, Τ. Τ. 790. Ἀπὸ τὸ ὅραιο γράμμα σας θὰ δημοσιεύσωμεν ἕνα ἀπόσπασμα.—**ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΚΟΡΝΑΚΗΝ**, σμηνίτην. Ὁραία ἡ ἐμπνευσις σας ν' ἀπευθύνεται, ὡς παλιὸν μέλος τῆς Ε. Ο. Ν., ἀποικτὸ γράμμα πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. τῆς ἰδιαιτέρας σας πατρίδος Κερκύρας, ἀλλὰ εἶναι μεγάλο καὶ ὁ χώρος δὲν μὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν. Ἀλλὰ τε οἱ θαλαγγίται τῆς γενετέρας σας δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκτελούν καὶ θὰ ἐκτελοῦν πάντοτε τὰ ὑψηλά καθήκοντά των, ὅπως διὰ τὰ Ἑλληνοπούλα, τὸ καθένα εἰς τὸν τόμα εἰς τὸν ὅποιον ἐτάχθη.—**ΝΙΟΝΙΟΝ ΜΑΡΙΝΟΝ**, Τ. Τ. 490. Ἀξίζει πράγματι στοὺς γενναίους ἀδελφούς των μεταγωγικὸν αὐτοκινήτων τοῦ στρατοῦ μας ὁ ἐπαινος ποὺ ἀπερνάτε σ' αὐτούς. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ μεγάλος. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἕνα ἀπόσπασμα.—**ΠΡΟΚΟΠΙΟΝ ΤΖΑΝΟΝ**, δέλωματικόν, Τ. Τ. 526. Ἐκτελεῖτε μὲ δρῶν καὶ θοῦρον τὸ πατριωτικὸν σας αἶσθημα ἀπὸ τὸ ὅραιο γράμμα σας. Θὰ δημοσιεύσωμεν μίαν περικοπήν.—**ΧΑΡΙΛΑΟΝ ΜΗΚΙΩΤΗΝ**, Τ. Τ. 212. Εὐχαριστοῦμεν ποὺ εἰσὶς, καλὰ συνεργάτης μας, μὲς θυμηθῆκατε καὶ ἀπὸ τὸ μέτωπον. Ὁραία ἡ περιγραφή σας, ποὺ θὰ προστεθῇ ὡς μίαν τὴν δημοσιεύσωμεν.—**Δ. ΚΑΤΣΗΝ**, ἀνθ/γόν, Τ. Τ. 825. Καλογραμμεῖν τὸ ἄρθρο σας, ἀλλὰ δυστυχῶς μεγάλο καὶ δὲν μποροῦμε νὰ δημοσιεύσωμεν παρά μίαν περικοπήν.—**ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΙΩΑΝΝΟΝ**, ὑπαί/κόν, Τ. Τ. 912. Διαβιβάζομεν ἀπ' ἐδῶ τὰς εὐχαριστίας σας πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. διὰ τὰς φροντίδας τῆς καὶ τὰς ὑπηρεσίας τῆς, ἀν καὶ ἡ Ε. Ο. Ν. ἐκτελεῖ ἀπλῶς τὸ καθήκον τῆς καὶ θὰ τὴν ἐκτελεῖ πάντοτε, ὡς καὶ νὰ ἐπιβλέπει εὐχαριστίας.—**ΧΡΙΣΤ. ΚΑΛΑΜΙΔΑΝ**, ἀνθ/κόν, Τ. Τ. 518. Ὅλα τὰ ποιήματά σας ἀναδύονται τὴν θερμὴν πνοὴν τοῦ πατριωτισμοῦ, ἀλλὰ χρειάζονται πῶς μεγάλῃ τεχνικῇ ἐπεξεργασίᾳ. Καὶ ἀν μὲς ἐπιτρέψετε μίαν γκωμῆν, θὰ οὐκ ἐλέγχαμε νὰ μὴ γράφατε τόσο πολλὰ. Ὅσοι ἐν τῷ πολλῷ τὸ πῶς.—**ΙΩΑΝΝΗΝ ΛΑΒΔΑΝ**, Τ. Τ. 712. Πολὺ ὅραιο ἐκφράζετε τὸν πόνον ποὺ ἐπρονάλασε στοὺς πολέμιούς μας ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὡς καὶ νὰ κλονίσῃ καθόλου τὴν πίστιν, τὴν αἰσιοδοσίαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν σας γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν νίκην.—**ΧΡΗΣΤΟΝ ΦΡΑΓΚΟΝ**, Τ. Τ. 724. Καλογραμμεῖν καὶ δυνατὴ ἡ περιγραφή σας, ἀλλὰ τὸ θέμα μακάριον καὶ θαυμάσιον καὶ κατ' ἀρχὴν ἀποφεινόμενον τὰ θέματα αὐτά.—**ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΙΩΤΗΝ**, Τ. Τ. 197. Ἐλάβομεν τὴν κάρταν σας μὲ τὴν γελοιογραφίαν ποὺ παρουσιάζει τὸν Μουσταφᾶ ὡς ποδοπαῖραν, μὲ τὴν ὁποίαν παύσαντες ἔσονται τοὺς καὶ τὴν ἄγαν ἄγανος στρατιώτης, καὶ παραθέτομεν ἐδῶ τὸ σχετικὸ σατυρικὸν τετραστίχον:

Ἐσὺς δ' ἔνας ἀπ' τῆς μιά
κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν ἄλλη,
στὸ τέλος δὲ τὸ σπασμένο
κι' οἱ δύο τοὺς τὸ κεφάλι.

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΡΗΓΑΝ, δέλωματικόν, Τ. Τ. 520. Διαβιβάζομεν ἀπ' ἐδῶ τὰς εὐχαριστίας τῶν ἀνδρῶν τῆς πυροβολαρχίας σας πρὸς τὸν Σὺλλογον Ναιτοφανελλας Σχίσθου, γιὰ τὰς διόφους μάλλιναν εἶδη ποὺ τοὺς ἐπέλει.—**ΧΡ. ΣΙΜΟΝ**, ταγματάρχην, Πρέβεζαν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς διυλίας σας κατὰ τὸ μνημόσυον τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι μεγάλη, θὰ δημοσιεύσωμεν ἕνα ἀπόσπασμα.—**ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ**, δέλωματικόν, Τ. Τ. 825. Γεμάτο ἀπὸ ἐνθουσιασμόν καὶ καλογραμμεῖν τὸ κομμάτι ποὺ μὲς ἐπέλει, ἀλλὰ πολὺ μεγάλο καὶ τόσο σφιγμένον, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ πάρωμε ἀπόσπασμα.—**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΚΟΛΛΑΡΟΝ**, λαίαν, Τ. Τ. 825. Εὐχαριστοῦμεν ὡς ἐπέλει τὸν βιβλίο ποὺ μὲς ἐπέλει. Πολὺ ὅραιο καὶ πολὺ σωστὰ γράφατε ὅτι ἐκπαινοῦν ἡ κληρονομία τῶν προγόνων μας εἶναι βαρεία, δὲν μὲς λείπει τὸ βάρος οὐτε ἡ ἀποφασιστικότης νὰ τὴν διατηροῦμεν ἀκατάλυτον καὶ ἀμετάβλητον. Εἰμὲθ δὲ βιβλίο ἐστὶ καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, τῆς πνευματικῆς, οἱ κορυφαῖοι τῆς ἀλλοιότητος διαπορεύονται ἐν πρᾶσι τὸ πῶς. Ἦνα παραλλήλως πρὸς τὴν δρᾶσιν τοῦ Σώματος τῆς Ἑλλάδος.

τοῦ Στρατοῦ τῆς, ὅσοι, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῆς διατηροῦσιν τοῦτον ἀδελφόν καὶ ἀναλλοκλήτως.—**ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΡΕΛΛΑΚΟΝ**, δεκανέα, 11 Τάγμα Σιδηροδρόμων. Ἀπὸ τὸ ὅραιο ποιήμα σας δημοσιεύομεν ἐδῶ μερικὰ τετραστίχα:

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

Δὲν θαλασσεῖς. Τὸ βλέμμα σου δὲ θόλωσε, ἢ
ἐν ῥάγισιν, ὅτε ὑψώθηκε ἡ φυγὴ λευτερίκη.
Μὲ μίαν ὀρώσθη ἀπόκρισιν κατὰρξο ἢ φυγὴ
σύνεφο ἢ δόξα κι' ἀσπράξῃ καὶ οἱ σκέψεις σου
[αἰτοῖ].

Καὶ σὲ δεχτήκαν οἱ κορφές, τῆς Πίνδου τὰ
λαμνέα, καὶ τὰ Κεραυνὰ σ' ἐκράσαν βουνὰ κι' ὅπου
[πείρις] ἡ Νίκη μεγαλόχαρη μὲ χρυσανθοὺς στὰ χέρια
ραίνει τοὺς κάμπους, τὰ βουνὰ, τὰ δάση ὅπου
[παύει].

Γιατὶ σὲ σκέπει ὁ τιμωρὸς τῶν ἀθλῶν ἀλαζδ-
[ων] ποὺ τοὺς δικαίους εὐλογεῖ μὲ ἀμείραντὴν τιμῇ.
Ποῦ τὴν Ἑλλάδα ἐσθλῶς ἐστὶν ἀπὸ τὰς τῶν ἀλ-
[ων] τῆς λευτερίδας ἀθάνατη μητέρα καὶ ἀδελφὴ.

Κι' ἀκόμα γιὰτὶ μέσα σου, στὰ σπλάγγνα ποὺ
[ἔχει] ὀργῶσαι ἢ φτώχεια, ὁ τίμιος σου ἔθρως καὶ ἡ ἀν-
[αλην] ἀρετὴ, ἢ Ἑλλάδα στέκει Ἀκρόπολι τοῦ κόσμου, κι'
[ἔχει] ὀργῶσαι τὸ μέτωπο, δεῦο φτερουγοῦν μονάχα χρυσαῖ-
[οι].

ΤΡΙΑΝ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ, στρατιώτην. Χαριτωμένο τὸ ἐπεισόδιον μὲ τὰ δύο Ἀλεξανδρούπολα καὶ τὸ ἀρρηγισθὲν πολὺ κηλὶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι γενικότερον ἐνδιαφέρον.—**ΑΝΤ. ΤΖΑΝ**, δεκανέα. Γεμάτο ἀπὸ πατριωτικὸν τοῦ μὲς τὸ ποιήμα σας. Ἀλλὰ ὀστερεῖ τεχνικῶς.—**ΣΤΑΥΡΟΝ ΤΣΑΟΥΣΗΝ**, Τ. Τ. 724. **ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΓΑΘΟΝ** σμηνίτην. **ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΝ** Τ. Τ. 724. **ΔΗΜΗΤΡ. ΜΠΑΛΑΛΗΝ** Τ. Τ. 980. **ΝΙΚΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΝ** Τ. Τ. 712. **Γ. ΠΕΡΑΡΗΝ** Τ. Τ. 212. **ΙΑΣΩΝΑ ΧΑΒΙΑΡΑΝ** Τ. Τ. 161. **ΔΗΜ. ΤΣΟΛΑΚΗΝ** Τ. Τ. 197. **ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΠΤΟΥΣΙΑΝ** Τ. Τ. 693. Μὲ συγκίνησιν ἐνδιασώμεν δὲ γράφατε γιὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ. Ἀποτελεῖν διὰ τὴν αἰδομένην καὶ θερμὴν ἐκφρασίαν τοῦ πόνου, τὸν ὅποιον, μαζὶ μὲ δολιχίον τὸ ἔθνος, ἡσθάνει, καὶ διατείνεται μολίστα, ὁ Στρατὶς μας γιὰ τὸν χαρὸ τοῦ Πατρός τῆς Νίκης. Ἀλλ' ἐκπαινοῦμεν συγχρόνως διὰ τὴν κοινὴν ἀπόφασιν ὅλων νὰ συνεχίσωμεν καὶ νὰ διακληρώσωμεν τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ διὰ τῆς τελικῆς Νίκης καὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀρραβῆς ἀπὸ τῆς 4ης Ἀλφόνσου Ἑθνικῆς ἀνυπομονίας.—**Θ. ΛΕΜΟΝΙΔΗΝ**, Τ. Τ. 724. Εὐχαριστοῦμεν διαβιβάζομεν τὰς εὐχαριστίας, ποὺ τὸ ὅραιο ὅραιο διατυπώνετε εἰς τὸ γράμμα σας, πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. διὰ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσφέρει εἰς τοὺς πολέμιούς μας καὶ τὰς οἰκονομίας των.—**ΤΑΣΟΝ ΜΠΑΖΑΚΗΝ**, Πολυτεχνικὴν Ἀθηνῶν. Μὲ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ἐνδιασώμεν τὸ ὅραιο γράμμα ποὺ μὲς ἐπέλει ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον, δεῦο νοσηλεύοντες δὲ τραυματίαι τοῦ πολέμου, καὶ οὐκ εὐχαριστοῦμεν, οὐκ οὐλοῦμεν δὲ μὲ οὐδὲν καὶ περὶ ἀνείναι τὸ τιμημένο γένος σας.—**ΔΗΜ. ΠΑΠΙΑΝ**, Τ. Τ. 912 καὶ **ΧΡΗΣΤΟΝ ΚΡΕΜΑΣΤΑΝ**, Τ. Τ. 520. Τὰ ποιήματά σας δείχνουν τὰ ὅραία καὶ ὑψηλά πατριωτικὰ σας αἰσθήματα, ἀλλὰ δυστυχῶς ὀστερεῖ τεχνικῶς.—**ΧΑΤΗΚΩΝ ΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΩΑΝΝΗΝ**, ὑπαί/κόν, Τ. Τ. 830. Ὁραία καὶ ἐμπνευσμένη ἡ ἀπάντησίς σας στὴν ἀγνωστὴν ἀδελφὴ, ποὺ ἐπέλει τῆς φωνῆς ποὺ ἐλάσατε, καὶ οὐκ ἐξοικονομοῦμεν γάρων, θὰ τὴν δημοσιεύσωμεν.—**ΠΑΝΑΓ. ΤΣΙΟΥΡΗΝ**, Τ. Τ. 520. Εὐχαριστοῦμεν ὡς ἐπέλει τὴν μακρὰν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐπέλει πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. Μεσογῶρας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν μὲ τὸν ἑρμῆ καὶ ζωντανότητα ἐκφράζετε τὸ πατριωτικὸν σας αἶσθημα, ποὺ εἶναι καὶ τὰ αἰσθήματα ὅλων τῶν συστατικῶν σας. Εἶναι ὅμως τὸσον μεγάλη ἡ ἐπιστολή, ὅστε νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν.—**ΑΛΜΠΡΟΝ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΝ** στρατ. ιερά, Τ. Τ. 732. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὰς ὁδοὺς ἐντυπώσεως ποὺ μὲς ἐπέλει ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, δεῦο ὑπηρετεῖτε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΑΝΝΟΥΑΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ. Νὰ μὲς στεί-
λῃς καὶ σταυροῦλα καὶ ἂν εἶναι καλὸ θὰ σπῇ
μὲ τὴν διόρα σου. Δημοσιεύονται οἱ ἐξυπνάδες
τοῦ Τοιοῦ. Νὰ γράφῃς πάντοτε ἀπὸ τὴ μιά

μόνο δοῖ τοῦ χαρτίου.—**ΔΗΜ. Σ. ΜΟΥΡΕ-
ΛΑΤΟΝ**, εφρονῶν, γράφει, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ
μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ εἶναι νὰ ἐνθαρρύνονται
οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς εἰς τὰς προσπάθειάς των.
Ἀσφαλὲς ἔχεις δίκαιον. Τὸ σταυροῦλα σου,
ἀν εἶναι δυνατόν νὰ διορθωθῇ σὲ μερικὰ ση-
μεῖα, θὰ δημοσιευθῇ.—**Θ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟ-
ΠΟΥΛΟΝ**, Ἐγκρίνεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΗΜΗΤΡ. ΜΟΥΣΑΝ. Καλογραμμεῖν τὸ ἄρ-
θρο ποὺ μὲς στείλατε, ἀλλὰ κοινοστοῦν.—
ΔΗΜ. ΤΖΑΒΙΔΗΝ. Μὲ συγκίνησιν διαβάσαμε
τὸ ποιήμα σας, ποὺ ἀπείχῃ τὰ αἰσθήματα εἰδὸς
πολλοῦ πολέμου τοῦ ἡμετέρου ἀνδρός.
ὅπως οἱ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἀπερσιμότητα
γλώσσα ποὺ χρησιμοποιοῦται καὶ ἀρραμένης
χρῆσις ἀτέλει δὲν τὸ καθιστοῦν δημοσιεύσιμον.
—**ΝΙΚΗΤΑΝ ΑΙΛΑΝΟΠΟΥΛΟΝ**. Ποιῶ σωστὰ
γράφατε γιὰ τὸν Ἀρχηγό, ὅτι ἐκπαινοῦν ἡσυχὰ
καὶ γαλήνη μέσα στὸν τάφο του, γιὰτὶ εἶναι
ὅτι τὸ ἔργον τοῦ θὰ τὸ φέρων εἰς πέρας τὸ
ἡρωικὸ λιοσιάνει τῆς Ἑλλάδος μας.—**ΜΑ-
ΡΙΚΑΝ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ**. Τὸ εἶδρε κι' ἐμπεῖς
ὅτι τὸ ἄρθρο σας γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχι-
γοῦ εἶναι γραμμένον, ὅπως μὲς σπεσιάζετε, ἐπὶ
πολὺ αἰσθημα καὶ ἀγνῶστον, ἀλλὰ εἶναι τόσο
μεγάλον καὶ τόσο πολλὰ δὲν λάβαμε πᾶνι στὸ
ἴδιον θέμα. ποὺ ὁ περιωρισμένος χώρος τοῦ πε-
ριοδικοῦ δὲν μὲς ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσίν των.
—**ΕΛΕΝΗΝ ΜΑΚΡΗΝ**. Τὰ ποιήματά σας ἔ-
χουν διὰ καλὴς ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ ὀστερεῖν τε-
χνικῶς. Μὴ διατίθετε. Γιατὶ τόσο πολλὰ παρα-
γωγῇ. Ἡ ποιότης εἶναι πάντοτε εἰς βάρος τῆς
ποσότητος. Ἀπὸ τὸ ποιήμα ἐστὶ τὴν μνήμην τοῦ
Ἀρχηγοῦ δημοσιεύομεν τὸ ἀδελφικὸν τετρα-
στίχον:

Τῆς μυγαλιᾶς κατὰλευκον κλωνίον κι' ἀν-
[θισμένο] τὰ πέταλα σὺν ἔρριχῃ στὸ μνημα Σου
[γυμνῶν], τὴν ἀνοίει ποὺ ἔρριχῃ στὴ χώρα μας μη-
[λούς], τὸν ἔρριχῃ ποὺ Σοῦ δίνουμε Σοῦ σιγοτρα-
[γούδαμε].

MARIAN ANAMATERA. Τὸ ποιήμα σας εἶναι
πολὺ πολὺ μεγάλο. Θρονίζετε νὰ γράφατε λι-
γότερα καὶ καλλίτερα. Ὅσοι ἐν τῷ πολλῷ τὸ
εἶναι.—**ΑΣΠΑΣΙΑΝ ΜΑΖΗΝ**. Ὁραίο τὸ κομμάτι
ποὺ μὲς ἐπέλει γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχι-
γοῦ καὶ κυρίως τὸ πνεῦμα τῆς πίστεως καὶ τῆς
αἰσιοδοσίας ποὺ τὸ διαπνέει.—**ΓΕΩΡΓ. ΚΑ-
ΛΑΝΤΖΗΝ**. Πρῶτα-πρῶτα δὲν εἶναι χρονογρά-
φημα αὐτὸ ποὺ μὲς ἐπέλει, ἀλλὰ εἶναι με-
γάλον ἄρθρο, ποὺ εἰς καταλαμβάνει τέτοιον με-
γάλην χειρόγραφον, δὲν εἶναι οὐτε μίαν παρά-
γραφον. Ἀντιρρητικὸς αὐτοῦ, καὶ δὲς περιεχό-
μενον περιστρέφεται γύρω ἀπὸ ἐπεισόδιον καὶ
ἐξυπνισμὸν ἐπιχειρήματα.—**Δ. Γ. ΠΑΛΙΑ-
ΚΗΝ**. Σὲς συλλαβῶν πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὸ
καλλιτεχνικὸν σας αἶσθημα, ποὺ ἐκδηλώνεται τό-
σο στὸν θαυμάσιον γραφικὸν σας χαρακτήρα, ὅσο
καὶ στὸ ὅραιο σκίτσο ποὺ συνοδεῖ τὸ ποιήμα
sας. Δυστυχῶς τὸ ποιήμα σας δὲν εἶναι ἱσθμὸς
καὶ εἶναι ἄλλως τὸ τόσο μεγάλο, ποὺ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ δημοσιευθῇ.—**ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΥΧΟΝ**. Μπράβο! Ἐνα σκαπανέκι 13 ἐτῶν νὰ γράφῃ
τόσο καλά! Ἀλλὰ εἰδοῖς εἶναι ἀκόμα ναιὸς
γιὰ νὰ δημοσιευθῇ.—**ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΜΠΑΡ-
ΛΑΜΑ, ΑΝΝΑΝ ΚΑΡΔΑΟΥΡΗΝ**. Ἄμει καὶ σὲ
ὡς τὰ ἴδια ποὺ εἶπαμε πᾶνι καὶ σπῇ Μα-
ρικῇ Στυλιανίδου.—**ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΡΩΤΟΠΑ-
ΠΑΝ**. Ἀπὸ τὸ καλογραμμεῖν κομμάτι ποὺ μὲς
ἐπέλει, θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ τελευταῖον μέρος
ποὺ εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ ἀποδίδει τὸ δὲν
ἴδιον ποὺ θέλετε νὰ ἐκφράσετε.—**ΑΡΙΣΤΕΙ-
ΔΗΝ ΜΟΥΖΑΚΙΤΗΝ**. Προσέλατε τὴν μετρί-
κην τοῦ ποιήματος, σπῇ ὅποιον ὀστερεῖτε. Ἐπειδὴ
ὅμως τὸ σῶμα τοῦ ποιήματος εἶναι ἐπιτηγ-
μένο, θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν, παραλείποντας ὀ-
ρισμένα μερικὰ λόγια.—**ΘΙΩΝ ΜΑΡΚΕ-
ΤΟΥ**. Γραμμεῖν μὲ πᾶνι τὸ γράμμα σου γιὰ
τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀλλὰ δὲν λείπει τι-
ποτε περισσότερο.—**ΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ**. Θὰ δη-
μοσιεύσωμεν τὸ ποιήμα σας. Ἐγχεῖ πάντοτε ὅτι
δὲν σας ν' ἀπορρίπτει, προκειμένου περὶ ποιή-
ματος, περὶ καὶ πολυσημειωμένους λέξεις.—
ΔΗΜ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὸ
ποιήμα σου «Μὴν κλάψης»:

Μὴν κλάψης. Μάνα, ποὺ ἔστυα
καὶ πάγω μακριὰ σου.
Μάνα, μάταια κι' ὄνειρα
βῆναι τὰ ἐκέρρα σου.
Μάνα, δὲν πᾶς σὲ πόλεμο,
μόν' πάς σ' ὁδοὺ γλάνης.
Πᾶς νὰ δώσω μῦθον
οἱ κάποιοι κρυφαρτῆται.
Θεὶ νὰ τοῦ ὀρθῇ, Μάνα μου,
θεὶ νὰ τοῦ δέξῃς πᾶς
τρυφερὰ καὶ δόξα σου
ὁ ἄγιος μας σκοπός.

